

ІСТОРІЯ, ЩО ПОВТОРЮЄТЬСЯ.

На Землі знаходиться багато артефактів, які свідчать про те, що задовго до нашої цивілізації була інша дуже розвинута. Про це замовчують, ті що керують нашими країнами. А прості люди такі запитання і не ставлять. А даремно! Де вона, чому згасла! А можливо, саме сумне, ми повторюємо її шлях?

В “Махабхараті” досить достовірно описані різні типи страшної зброї, причому найбільш жахлива з них була використана проти Врішні приблизно в тому ж районі, де існувало Мохенджо-Даро: “Гуркха, пролітаючи на своєму швидкому й могутньому вімані, кинув на три міста Врішні й Андхаків єдиний снаряд, заряджений усією силою Всесвіту. Розжарена колона диму й вогню, яскрава, як 10 000 сонць, піднялась у всій своїй пишності. Це була невідома зброя, Залізний Удар Блискавки, гігантський посланець смерті, який перетворив на попіл усю расу Врішні й Андхаків... тіла були так спалені, що стали невідомі.» Волосся й нігті випадали; посуд розбивався без видимої причини, і птахи ставали білими... через декілька годин усі продукти були заражені... щоб врятуватися від цього вогню, солдати кидалися в потоки, щоб відмити себе і свою зброю... Від високої температури “вода почала кипіти”, “риби мали вигляд обгорілих”. Тож у результаті могутнього вибуху загинули всі жителі одного міста, вибухом були зруйновані будинки й інші споруди. Чи не вибух атомної бомби?

Отож почнемо нашу розповідь:

Чоловік прокинувся, але декілька хвилин лежав у ліжку непорушно із заплющеними очима. Давно мав таку звичку. Так легше було згадати нічні сновидіння, найважливіші плани на день прийдешній, вчорашні найважливіші події. Навів повний порядок у голові, отже тепер можна приступати до ранкового ритуалу. Сів на край ліжка, хвилин п'ять ще посидів, адже лікар рекомендував ні при яких обставинах зразу після сну не робити поспішних та різких рухів. Чоловік мріяв жити довго, мав грандіозні плани, а вони потребували міцного здоров'я, а він вже був немолодий. Далі ішов ранковий ритуал. Гоління, водні процедури, фізичні вправи. І нарешті можна вже було вбиратися та й приступати до сніданку. Він був ще той перфекціоніст, коли це стосувалося здоров'я. Бадьорим кроком поспішив до сніданку, адже справ так багато, коли б то все встигнути.

Стіл вже був сервірований, служник відразу почав ставити страви, які мав бажання з'їсти, замовлення робив ще вчора. Але спершу підійшов до вікна, краєвид, що відкривався, напевне, був неймовірним, але вже давно звук до нього і сприймав буденно. Доглянуті ретельно газон, квіти, невеличкі дерева, не закривали широкий обрій. Спокійне море, піщаний пляж і сонце, краєчок якого вже з'явився над горизонтом. На приколі стояв швидкохідний корабель, готовий щомиті вирушити в путь. Сів до столу, легким порухом руки відіслав служника, натомість прийшов молодик з папкою в руках і ретельно коротко і ясно почав викладати основні новини. Поснідав, вислухав, відправив і його та вже збирався йти геть. Але двері відкрилися і зайшла дівчина. Обличчя чоловіка відразу осяяла привітна посмішка, простягнув руки для обіймів. Дівчина підійшла, чмокнула в щоку, а він погладив шовк волосся на голові і відступив, любуючись радісно. Височенька, тонкостанна, все до ладу, на спину падає цілий водопад злегка кучерявого каштанового волосся, а посмішка осяйна, привітна, голос ніжний, ніби пташка співає.

- Привіт! Дідусю, як спалося, як почуваш себе?

- О, дякую золотенька, все добре. А ти ж, що так зарані, чому не спиться?

- Ох дідусю, прийшла вибачитись та покаятися. Зробила, мабуть, шкоду.

- І що ж ти накоїла, моє кошенятко?

- Та, в тебе в залі ото був новий якийсь лазерний пристрій, ти ще з ним на якесь випробування їздив. А мені також закортіло спробувати, що ж воно таке.

- Та не лякай мене, що ж ти ним накоїла?

- Може пробачиш, дідусю дорогенький. Я літала і спробувала ним малювати з вімани. Це неймовірно цікаво, правда художник з мене не дуже. Але уявляєш, з висоти в триста метрів, залишає чітку лінію на землі. Я захопилася, але не думай, я це робила на плато в Південних горах, там зараз практично нікого немає. Чесно, це не просто затія з малюнками, я намагалася все це зробити неперервною лінією, а потім придумую як заповнити люмінофорами, це буде видно можливо, навіть, з космосу. Саме, основне, можливості цього приладу, безмежні. Але я його повністю розрядила і як поповнити заряд не знаю. Схиляю голову, можеш наказати мене як вважаєш за потрібне, винувата та ще й дуже.

Покірно схилила голівку, чекаючи на вирок. Звісно був дуже незадоволений. Ото вже неслухняне дівчисько! Ще як би знала, що творить!

-Пішли зі мною, щось покажу.

Слухняно йшла позаду. В робочій залі підійшов, включив великий екран, знайшов запис, натиснув кнопку відтворення. Спершу з'явилася вімана, летіла не дуже високо, але з включеним захисним полем. На невеликій, до того ж відкритій повністю машині, сидів військовий, в руках тримав бластер, яким так необачно гралося це дитя, прицілився у віману, зблиснув тоненький промінь, і, незважаючи на захисне поле, вімана розрізана навпіл, спалахнула, стрімко впала на скелі.

- Це не іграшка, Ісіді, це зброя та ще й дуже могутня. Звичайно, можна буде зарядити по-новому, але це втрати ресурсів, ресурсів, які зараз нам так потрібні. Я не дуже посвячував тебе в політичні справи. Але тепер, мабуть, доведеться. Це зараз дуже важливо і ти повинна це знати і розуміти правильно. Так, бластер віддай Неграшу, хай він відновить заряд, а сама прийдеш до мене на вечерю, разом поведемо і я тобі все розповім, мабуть, даремно не посвячував тебе в наші справи. Давно пора. Поцілуй тебе у щічку та йди вже собі бо маю безліч справ невідкладних.

День пролетів так швидко, що і не зоглядівся як почало смеркатися, то й пригадав про призначену спільну вечерю. Був злий на долю, мав аж чотири дочки і лише одного сина. Та й той був такий далекий від його прагнень та мрій. Великі задуми батька не цікавили його. Дочки були молодші. Завдяки їм мав аж семеро онуків, але були ще зовсім малі і надії на їх допомогу дарма. А час летить невблаганно, уже волосся сиве, добре відчуваєш де серце, а вранці як не вип'єш пігулку то більше будеш думати про біль у голові ніж про справи. А синочок все про дослідження космосу та про конструювання космічних могутніх кораблів, щоб літати до інших планет чи може й до найближчих зоряних систем, а про те що поряд відбувається і слухати не хоче, не кажучи вже про те, щоб перейняти батькові задуми та стати поряд і продовжити благородні справи на благо могутньої країни. Єдине що зробив добре подарував онуку. Що гарна, а розумна як ніхто з його дочок, до того ж завзята. Жалкував, що не посвячував її у свої справи та цілі. Раніше потрібно було б, то й мав би вже допомогу і надію. Любила свого дідуся, не забувала про нього за своїми захопленнями та безліччю справ, які починала і завжди доводила до успішного закінчення. Вчилася відмінно, думала швидко, людей розуміла і відчувала прекрасно та ще й спортом займалася, мала досить сильне і гарно треноване тіло. А віманю керувати навчилася за пару тижнів. Отож і покладав на неї всі свої надії та сподівання.

Покликав служника та наказав накривати стіл. Не забарилася, прийшла вчасно, поцілувала в щоку. Веселенька, гарно вбрана. Крутнулася, спідниця дзвіночком метнулася навколо ніг. Розсміявся звеселений, пожартував:

- Ще жодного разу не бачив тебе в платтячку, заради дідуся одягла? Щось ти сьогодні дуже гарна, мабуть, що звабити когось хотіла, еге ж?

Якось дивно і трішки засоромлено засміялася, але зразу ж перевела мову на друге.

- Що тут у тебе на вечерю, щось я зголодніла, може є смачненьке?

Почала розглядати страви: «Ого, оце так смакота!» Ніжні пальчики схопили шматочок, відправила до рота. Вечеряли, перекидаючись не значущими фразами. Не знав з якого боку приступити. Врешті вирішив.

- Не думай, що збираюся читати тобі лекції, знаю і так багато чого вчила. Століття проходили, багато чого змінювалася на нашій планеті. Те, що в школі вчать не завжди правда. Є загальноприйнята точка зору, але є факти, речі, які відомі небагатьом і історія виглядає не такою простою та звичною. Коли той прадавній материк, який називають Гондваною, почав розколюватися, утворюючи ті ділянки суші, відомі нам тепер, люди вже заселяли їх. Окремі поселення були по всій Гондвані, життя було складним, сповненим небезпеки, що від тваринного світу, природні катастрофи, примхи клімату. Але всі почувалися як одна спільнота, мова, культурні звичаї дуже мало відрізнялися в різних поселеннях. Нас розділяти почало не те, що Гондвана повільно розвалювалася на частини, адже засоби комунікації дозволяли підтримувати зв'язок досить тісний. Нас розділила ота дуже шкідлива теорія, що зародилася в окремих головах відносно походження життя розумного на нашій планеті. Не людина, завдяки своєму вмінню, силі, розуму, виділилася з тваринного світу, а що походимо з четвертої планети. Мов вихідці з неї почали освоювати космос, почали прилітати на третю та потроху створювати колонії. Теорія хибна, применшує роль людини в освоєнні нашої планети.

- Але ж дідусю - аж підскочила – так воно і є. Через те такі і близькі ми всі були. Мова, звичаї, досягнення науки та техніки.

- Погано, що і ти так думаєш. Ну і де ж вони зараз, чому більш ніхто не прилітає, чому не хоче підтримувати зв'язок з нами зараз? Забули чи що?

- Та сталося щось жахливе, одні стверджують, що впав величезний метеорит, який знищив, чи майже знищив усе живе. А дехто стверджує, що війну затіяли, використали заборонену зброю, адже не даром називають Червоною планетою, планетою війни.

- Та не вір цим вигадкам, дорогенька моя, ото ж вони нас і розділили. Людина наймогутніша істота, все може взнати, дослідити, стати головною на планеті. Керувати життям, кліматом, ще трішки і ми зможемо все. Природа буде скорена нам на благо!

Замовкла, дивилася здивовано. І він приписав це своїм словам, відкрив їй ще незнану сторінку. Десь всередині піднялася гордість: «Чекай, ще не те тобі розповім!»

- А тепер маємо те, що маємо. Два табори, єдності вже немає. Хоч і мова єдина, торгуємо, ділимося технічними досягненнями, але і розбіжностей стає все більше і більше. Практично, все це зайшло в глухий кут. Обставини склалися так, що ми повинні все на планеті переробити так, як мусить бути. Людина головна і планета повинна бути скорена і служити лише для людини і її потреб. Все інше не має значення. А оті їх пісеньки, що мов, уже на одній планеті життя знищили, а тепер взялися за другу, потрібно винищити можливо навіть з людьми, що все це вигадали і край! Лише тоді зможемо панувати з гідністю, ніхто не завадить. Це теоретична частина моєї лекції. А практично багато чого потрібно зробити, і ти будеш мені допомагати. Ти єдина з нашої сім'ї гідна такої величної, але і дуже важкої місії. Продовжую. Політичний керівник Південної Атланти, людина дуже принципова, непідкупна та ще й на лихо наш, правда далекий, але ж все таки родич. Дуже багато раз пробував переконати його, багато чого саме через нього не вдалося здійснити. Хоча б ось зовсім недавно, наші розумні голови придумали установки, які будуть формувати дощові хмари в заданих районах, ну і звісно, вони проливатимуться дощами. Так ні ж, тут же супротив: «Не можна це робити, дуже небезпечно, негативно вплине на клімат всієї планети. На інших територіях посуха почнеться, вітри шалені, руйнівні піднімемо. Яким лихом закінчиться, важко і вгадати. Не можна так в закони природи втручатися.»

Захопився, аж кулаки стиснув від гніву. Багато років ніхто не перечив йому, вважали мудрим і талановитим правителем. Північна Атланта розквітала завдяки йому. Був переконаний, що на всій планеті мусять бути одні закони, одна цілеспрямована політична система ну і, звісно, єдине керівництво.

- Я зроблю все, для об'єднання Північної і Південної Атланти, а як помру, то доведеться тобі, Ісіді, взяти кермо в свої роки. Але до того часу, надіюсь, я зможу ще багато чого здійснити, потрібно добитися перемоги!

- Але кого ж ми будемо перемагати? Що ти розумієш під «перемогою» дідусю. Які твої плани? - дивилася стривожено, нерозуміюче.

- Ісіді, це зараз найважливіше для нас, йдеться про майбутнє всієї цивілізації. Навіть, як би ми походили з іншої планети, навіть, якщо її історія закінчилася дуже сумно, це не повинно впливати на нас, забути, викреслити і не згадувати ніколи. Ніколи! Бо ж люди почнуть запитувати, мов, як це сталося? І саме нестерпне, найдуться розумники, що запитають, а хто був винен, а чи не повторюємо ми знову те, що вже було. А це вже нікому не потрібно! Ця інформація не для усіх. Ми повинні назавжди знищувати такі знання, надмір знань заважають простим людям. Еліта може мати доступ до знань, керувати масами, визначати майбутнє. От ми і повинні прикласти максимум зусиль, щоб було саме так. Якщо прийдеться застосувати силу, щоб перевиховати людей, спрямувати їх на правильний шлях, як окремих, так і все суспільство. У нас вже все це давно працює, люди слухняно дотримуються законів, поважають владу, ніщо вже не заважає вести народ, обраним розумними людьми, шляхом. А в Південній Атланти все зовсім інакше. Влада обирається, останній шмаркач має право голосу. Голосування по всіляких питаннях, наука для усіх, та все це ти сама добре знаєш. І найбільше паскудство в тому, що наші люди все це бачать і, звичайно, починають і собі потихеньку прагнути таких законів.

- Дідусю, як ти плануєш це все зробити, прошу скажи мені, бо, навіть, страшно мені. Що ти задумав?

- Ісіді, ти сильна, ніколи не можна боятися, велика ціль попереду і потрібно наполегливо йти, щоб здійснити задумане. Це стратегія, загальні плани. А є тактика. Починаємо діяти. З чого почнем?. Поділюся з тобою найближчими планами. Вже призначена зустріч з Хеймесом та представниками ради Південної Атланти. Почнем діалог, можливо зможемо дипломатичним шляхом переконати, що потрібне, насамперед, об'єднання в єдину державу, з єдиним керівництвом. Нам в цьому допоможе те, що в нас дуже сильна армія, з чудовим озброєнням. Звичайно, Хеймес і його люди будуть в уряді. Але це для початку, а там тихенько все переінакшимо. Потрібно буде натиснути та пригрозити, думаю, це допоможе. Адже в нас є великий козир, маємо атомну зброю.

- А якщо вони не погодяться, адже також мають якусь там армію, і, здається, атомну зброю, також.

- Це вже гірший варіант. Доведеться застосувати план «Б»

- І який же саме.

- Ще працюємо над ним. А зараз, золотко, йди вже спати. Та і я буду, дуже стомився.

Поцілував у щоку, не стала вже нічого говорити, щезла тихесенько, як мишка.

Вже тільки в себе впала на диван, схопилася за дерев'яне бильце так, що аж затріщало. Добре знала свого діда, то ці його плани, нажахали її неймовірно. Перебирала в голові все, що було сказано, і від цього страшніше і страшніше ставало. І порадитися не було з ким. Добре знала, все він узнає відразу. Найдуться добрі люди, що донесуть. А до того ж, боялася, що кругом є підслуховуючі пристрої. Яюсь до цієї розмови не задумувалася над таким, звикла до доброзичливості родини, прислуги та вчителів. Друзів мала небагато, бо ж була на недосяжній вершині, хоч до певного моменту цього і не розуміла. Але маючи від природи допитливість та нестримне бажання зрозуміти правильно все, що довкола відбувається, на все складала свою думку. То ж багато читала, цікавилася історією, а також непогано розбиралася в стосунках людей, що її оточували. Вже давно чудово розуміла хто є хто і що можна чекати від кожного зі свого оточення. Але на все, що відбувається за межами свого досить замкнутого, як подумки називала «ареалу існування», не цікавилася і не вважала за потрібне тим перейматися. Не цікавилася, до сьогоднішньої розмови зі своїм дідусем. Добре знала про певні негативні сторони його вдачі, але так як для неї вони не становили загрози, то й байдуже. Бо вже давно зрозуміла наскільки люди далекі від ідеалу, але будучи оптимістом від природи, вважала, що в першу чергу потрібно звертати увагу на хороше в них. А дідусь був розумним, дуже працюючим і так її любив. І тут же вирішила – потрібно все зрозуміти і скласти свою думку про все, що він говорив.

Закинула все. Так як мала доступ і до архівів, навіть до таємних, і до звичайної бібліотечної літератури, то поринула у все це з головою. Десь за тиждень мала непогане уявлення про те як розвивалися події. До цього було чітке уявлення, практично незаперечна істина: людина теперішня, розумна прибула на планету з четвертої планети сонячної системи, що мала назву Марсія. Заснувала колонії, добряче потіснивши місцевих аборигенів, які були в перехідній стадії від тваринного світу до

істоти вмілої, наділеної певними розумовими здібностями. Внаслідок досить жадливої конкуренції, місцевих витіснили, невеликі залишки ледь животіли в майже непридатних для життя важкодоступних місцях на планеті. Ними ніхто не переймався, навіть в історії про них практично не було більше згадок. На Марсії сталися катастрофічні зміни. Техногенна цивілізація призвела до незворотних змін в кліматі, практично знищивши інших представників тваринного і рослинного світу. Багато людей, усвідомивши весь жах того, що сталося, почали боротися за зміни в політиці та суспільстві. І на планеті почалася відчайдушна боротьба між бажаними негайних змін і порятунку планети та тими, кому було байдуже, лиш би нічого не змінювати в своєму затишному кубельці. Спершу це була мирна, політична боротьба. Але малу по малу вона переросла в збройний конфлікт. А так як ще в далекі часи, коли був поділ на держави і вони накопичували велику кількість озброєння, воно не було утилізоване, то тепер його почали діставати обидві сторони. Закипів бій. З обох сторін зовсім не готові до військового протистояння люди, зброя, яка часто була зовсім незнайома воюючим, призвели до жахливих наслідків. Що насправді сталося на Марсії взнати вже Ісіді не вдалося. Інформації було мало, та й сподіватися на її достовірність була марна справа. Одні писали, що була використана ядерна зброя, інші, що сталася катастрофа – упав на планету велетенський метеорит. А ще дехто стверджував, так метеорит упав, але він був скерований однією зі сторін. Зате результат був достовірним. Марсія втратила велику частку атмосфери, а разом з нею і води, катастрофічне похолодання слідом знищило все живе. Зв'язок із метрополією припинився. Польоти припинилися також. І в Ісіді склалося враження, що інформація була свідомо практично знищена. Про останні часи Марсії і її населення не залишилося майже нічого. Все це справило на неї надзвичайно гнітюче враження. Днів два вона, зі славшись на вірусну інфекцію, не виходила із своїх апартаментів і нікого не впускала до себе. Але згодом опанувала себе і продовжила свої дослідження.

Так, Гондвана, розпалася на частини, і невеликі поселення стали віддалятися. Розвиток відбувався повільно, довгий час всі сили йшли, щоб створити більш – менш нормальні умови існування та й на боротьбу з місцевими істотами, що відокремилися від тваринного світу, жили великими племенами, але ніяк не хотіли без боротьби щезнути з арени історії. Також освоєння нових земель і боротьба з тваринним світом зайняли багато часу і сил. Лише через тисячі років почали утворюватися окремі держави. Вони мало відрізнялися, мова, писемність, історія були однакові. А господарська діяльність, боротьба за існування, освоєння нових земель сприяли перемішуванню населення та розмиванню кордонів. Та й десь там в глибинних закутках свідомості жив страх війни, яка призвела до жахливих наслідків, так що збройних конфліктів спочатку було мало. Потім їх ставало все більше і більше. Врешті решт утворилося дві держави: в північній півкулі – Північна Атланта, і в південній – Південна Атланта. І все було зовсім добре, аж поки в Північній Атланті такий собі Рос Торес Бін не видав книгу, в якій висунув дуже революційну ідею:

- Все це легенди та вигадки далеких предків: Марсія, війна, колонії. Нічого цього і ніколи не було. Ще й досі в окремих, забутих богом острівцях природи, живуть невеликі групи уже не мавп, але ще й не повноцінних людей. Ми і зараз дещо схожі на них. Все ясно, ми мали спільних предків, адже давно доведено, життя почало розвиватися мільйони років тому. Ми вершина еволюції. Розвиток життя на планеті, що має підходящі умови, саме так і повинен відбуватися - внаслідок еволюції утворитися розумні істоти. Це наша планета. І вона повністю належить нам, ми її господарі. «Все для блага людини, все в ім'я людини» - ось наше кредо.

Теорія дуже сподобалася правлячій еліті. І скоро вона перестала бути теорією, а стала догмою. Її розвивали, знаходили безліч доказів, які незаперечно підтверджували, що саме так і було. Ну і як водиться почали вивчати в школах, вищих навчальних закладах. Підростаюче покоління непохитно вірило, дорослі, в більшості, також. А хто сумнівався, мусив мовчати, бо вже було не тільки поганим тоном виступати проти, а певною мірою і небезпечно для кар'єри, положення в соціумі.

В Південній Атланті спершу жартували, потім спробували пояснити, як насправді все було, і що дуже неправильно забувати справжню історію наших предків, бо ж на уроках історії розумні люди навчаються. Це дає змогу не повторювати помилки минулого. Почалися бурхливі дискусії спершу в наукових кругах, але згодом в ці суперечки втягнулися і правлячі еліти, і прості люди. Згодом ця різниця в поглядах на розвиток розумного життя та людського суспільства призвела до дуже негативних наслідків. Між країнами почалася прямо таки ворожнеча. В Північній Атланті демократичний лад поступово почав перетворюватися на автократію. Керівників обирали, але часто

на два або й більше строків. Багато хто з них прикладав прямо таки титанічні зусилля, щоб передати свою посаду найближчим родичам. Підкупи, корупція, брехлива преса, брехливі обіцянки на виборах. До того ж, щоб відволікти увагу від внутрішніх негараздів, почалися пошуки ворогів і Південна Атланта підійшла для цього найкраще. Скоро з неї зробили небезпечного ворога та «щоб убезпечити свою країну» почали створювати армію, звичайно наймогутнішу і виробляти озброєння, все нове і нове. Будівництво заводів, які виготовляли зброю, давало надприбутки та нові робочі місця. Винахідники отримували шалені гроші за нові зразки зброї. А ієрархічна система для керування армією дозволила багато кому зайняти визначне місце в суспільстві та не створюючи нічого, отримувати від нього повне забезпечення своїх потреб. Південній Атланти не залишилося нічого іншого як також почати створювати армію та озброюватися, що відразу дозволила політикам Північної підняти шалену пропаганду, типу: «Ось їхня сутність, бачте до війни готуються!»

Ісіді проводила дні за читанням книг, переглядом різноманітних матеріалів, дивилася записи різних політичних подій, намагаючись в усьому розібратися та знайти істину. Але чим більше вона занурювалася в усе це, тим більше переконувалася, що її рідна країна погрузла в брехні, яка спряла збагаченню та непохитній владі правлячої верхівки. Вона мала доступ до фактичних матеріалів недоступних простому люду і, маючи гострий та допитливий розум, змогла зрозуміти все як воно є насправді. Картина була неприглядна, а, точніше, ганебна і противна до нестями. Згадала як дідусь часто повторював, що політика - брудна справа. Та той же дідусь, якого вона так поважала і любила, зараз був головним керівником того, що відбувалося. Почала читати статті, написані ним, дивитися виступи. Це було жахливе розчарування! Фальшиві теорії, брехливі факти. А ще як почала перегляд передач для широкого загалу, читати статті розрекламованих журналістів, то здалося, попала в інший світ. Подумала, як же мало я знала про реальність, про життя, яким живе моя рідна країна. Це вже було не просто розчарування, це стало особистою трагедією. Не знала, що робити далі, як жити. Заперлася в кімнатах, нікого не підпускала до себе, дочекалась, подзвонив дідусь. Не відповіла, залишивши телефон, втекла в самий далекий куточок саду. Аж соромно стало. Це ж геть по дитячому. Не могла сама пересилити весь той негатив, що переповнював її стражденну голову, пішла куди очі бачили. Йшла ошатними вуличками міста і перебирала усіх своїх рідних, чи можна з ким обговорити все. Але відкидала подумки одну кандидатуру за другою.

Повернулася додому, взяла ключі, пішла до своєї вімани, не довго й думала, полетіла до моря. Приземлилася. До моря спускався досить крутий схил, чого там тільки не росло. Могутні буки з чорночервоним листям, розлогі дуби, берези, вільхи, безліч кущів багатьох видів, вереск, та все й не знала як звати. Був початок осені. І хоч тут був неймовірний пляж, вкритий чистим, майже білим піском, людей на ньому не було. Подумала, що ж літо вже скінчилось. Море, пляж в цьому місці були на всю ширину краєвиду, від краю і до краю. Пісок був весь в слідах людських, босих ніжок дітей, глибших слідів дорослих, а ось хтось у черевиках пройшовся. То ж скільки людей тут побувало! На заході піднімалися хмари, геть темні біля обрію і світліші вище. Сонце вже сховалося за верхівки тих хмар, освітлювало їх з середини, забарвлюючи в рожевий колір. Чайки кружляли, різкими криками наповнюючи повітря. Не любила чайок, такі галасливі, кричать, ніби регочать, а що вже нахабні то без міри. Називала їх гіенами морськими. Хвилі невисокі, чисті та прозорі, бадьоро накочували на берег. Сіла на стареньку лавку, яку чиясь добра душа примостила на схилі, любивалась безмежною красою та величчю природи. І те, що не зробило місто і метушня людей на вулицях, зробила краса природи в щедрості своїй. Чомусь подумала про Марсію, невже і там була така краса і гармонія, невже ми могли занепасти таке диво. Довго сиділа, все думала, думала. Але не даремно приїхала сюди, десь там всередині тихенько народжувався спокій, геть проганяючи сум та розлад душевний. Не тільки спокій, а й рішучість, готовність до супротиву і боротьби.

Все думала про свого дідуся. Розуміла, що переконувати його дарма, нічого з того не вийде. А потім згадала свою прабабусю. Померла давно. Але уже будучи дорослою, часто згадувала її, бо лише згодом зрозуміла, якою любов'ю оточувала вона все навколо себе. Її доброти, любові вистачало на все й усіх. А от свого зятя, чоловіка своєї онуки, вона дуже зневажала. Ні діями, ні словами не зачіпала його, тієї зневаги, мабуть, ніхто і не помічав, бо завжди була дуже ввічлива до нього. Просто Ісіді змалку відчувала людей, відчувала їх емоції, настрої. Дуже вже її цікавило, що являє собою та чи інша людина. Спіймала декілька поглядів в сторону дідуся, коли він не бачив та й ніхто того не бачив. І пригадала як одного разу дідусь бавився з нею. А коли пішов прабабуся посадила її на стільчик, сама сіла навпроти і дуже почала просити.

- Люба дитинко, запам'ятай те, що скажу зараз. В житті буває всього, як хорошого так, на жаль, і поганого. Потрібно правильно реагувати, вміти берегти себе. Безвихідних ситуації майже немає. Я добре бачу, ти дуже розумненька. То мусиш знати, якщо виникає якась небезпека, не можна панікувати, потрібно дуже швидко зібратися, як кажуть «в кулачок». Перш за все зрозуміти, що тобі загрожує. А потім швидко вирішити як діяти. Може втекти, може битися. Але коли загроза від людей, втекти не можеш, битися безнадійно, то потрібно спробувати хитрощами, так роблять розумні жінки. Насамперед, можна прикинутися дуже розгубленою, наляканою, от ніби ти геть уже в повній безнадії, а самому шукати вихід і думати як краще чи втекти, чи інакше схитрувати, варіантів може бути багато. Не завжди чесний та мужній супротив допомагає людині. Ти розумієш мене?

-Так, бабусю, я розумію, що ти маєш на увазі.

Як не дивно, запам'ятала настанову, своєї прабабусі назавжди. Не траплялося таких випадків, щоб прийшлося використати цю пораду, дуже вже жила в комфорті та безпеці. А оце, мабуть саме той випадок. Бо дідусь на перше місце ставив свої справи, це вже давно помітила. То якщо піде до нього та чесно почне говорити про свої думки, про свою незгоду з його «брудною політикою», не тільки не зможе його переконати, а й дуже ризикує потрапити в немилість, тоді вже нічого не зможе робити, позбавлять її всякої свободи дій. Але була переповнена рішучістю стати до боротьби, не можна просто пасивно спостерігати, бо якщо всі так будуть, то в світі на краще змін не буде.

Отож переповнена рішучістю повернулася та, щоб її не втратити, пішла до діда. По дорозі обрала лінію поведінки. Знала, що він дуже недовірлива людина. Тому вирішила, що певна доля правди необхідна. Підійшла да кабінету, легенько постукала. Отримавши дозвіл, зайшла.

- А от і твоя онука, дідусю. Ти ще не скучив за мною? Як ти поживаєш, що нового в тебе?

- Та в мене багато роботи, дуже заклопотаний. А ти ж як ти, золотко моє?

- Я? Я дуже багато читала, вивчала і думала. Думала над тим, що ти мені говорив, вивчала історію і політику. Зробила певні висновки для себе.

- І які ж висновки ти зробила? Це дуже для мене важливо знати, що ти вирішила, що ти плануєш.

- Ну перше, я не сприймаю теорію Рос Торес Біна. Вона не відповідає дійсності. Я вже в неї ніколи не повірю. А друге, я рада, що ти віриш в мене, довіряєш і думаєш про моє майбутнє. А я постараюсь довести, що зможу бути корисною, що зможу багато чого досягти. Без віри, без планів людина приречена на неуспіх, не зможе нічого досягнути в своєму житті. Ось до чого я прийшла після моїх «великих роздумів» про світ, історію, можливості людини, шановний Ландгер Маррен Дол.

Спеціально назвала його повним ім'ям, інтуїтивно відчувши, що це принесе певний нюанс у їх стосунки, послабить дідові підозри стосовно того до яких висновків прийшла. Та щоб спрямувати його думки зовсім в іншу сторону, зробила вигляд, що неохоче признається:

- Мені здається, що приймати участь у вирішенні світових проблем дуже велика місія, не кожному дається така можливість.

Нехай краще вважає її честолюбною. Не побачила підозри в дідових очах. Ще трішки посиділа, затим підвелася і приклавши руку до лівого плеча, як роблять новобранці та пристукнувши каблуками:

- Дозвольте йти, командире Ландгер! Коли накажете приступити до виконання обов'язків!

- Прекрасно. Якщо хочеш, то хоч і завтра. Це вже яка твоя добра воля. Тільки не вдосвіта, а десь о десятій ранку. Мені потрібні солдати, що добре виспалися.

Повернулася до себе. Трішки посиділа, щоб привести себе в норму, служниця принесла поїсти, поїла та більш і не знала чим себе зайняти. То ж просто почала читати книгу, яку розхвалювали останній час в пресі. Прочитала сторінок з п'ятдесят, зробила висновок для себе, що як завжди, похвала перебільшена. Одягла штанці і куртку з відлогою, тихенько вийшла з виходу для служниць та й пішла блукати містом. Вечір був досить теплим, як на середину осені, людей мало на вулицях, повітря чисте, тихо, гарно. Йшла куди очі бачать, не задумуючись над напрямком, хоча добре знала, що так

робити їй не дозволено. Та хай йому грець, хотілося бути звичайною людиною, а не онукою головної особи Північної Атланти. Вийшла на якесь дивне місце. Зрідка стояли затишні, доглянуті будиночки в оточенні невисоких дерев та відокремлені від тротуарів, рівнесенько підстриженими, живими огорожами. Все таке чисте, вишукане, багато квітів і тихо-тихо. В деяких вікнах уже світилося. А неподалік від будинків велике озеро, на якому ще плавали дикі качки. Постояла, задивилася на качок, а потім підняла очі до неба. Над невисокими деревами, листя яких на фоні ще досить світлого неба, здавалося чорним, уже зійшов повний диск Марени, єдиного супутника планети. Ріденькі, деякі майже прозорі, а деякі досить густі та темно-темно сині, невеличкі хмари тихенько і досить підступно кралися по небу. Їх освітлювала Марена. Її величезний диск зробив і небо, і хмаринки, і все навколо фантастично прекрасним. Не могла відірвати погляд, все дивилась і дивилась на ту красу. Подумала, що нізащо не дозволить знищити таке, якщо потрібно то життя не пожалкує, щоб зберегти, аби і наступні покоління могли задивлятися на таке небо, хмарки, Марену, щоб і далі ці милі будиночки, з садочками та квітами тішили чиєсь око. Якийсь старенький дідок прогулював невелику собачку, підійшов ближче.

- Добрий вечір. Любуєтесь на Марену. Дуже гарно. Оце і сам іду, і думаю, який прекрасний вечір. Такими вечорами можна мати в голові лише добрі думки і бажання. Ну не буду вам заважати, дівчинко, добраніч, хай щастить вам у всьому.

Від цих теплих слів старенького стало спокійно і затишно. Повернулася додому, та виконавши всі вечірні ритуали, зручно встилася в ліжку і міцно заснула. Під ранок вже приснився сон. Йшла берегом, навколо безліч квітів, у яку не загляне, а там замість росинок дорожочинні камінчики різних кольорів. А назустріч йде хлопець, в простих штанях та картатій сорочці. Високий, широкоплечий, густа руса чуприна, посміхається злегка і таким надійним та добрим їй здається, наче ще ніколи і нікого такого щирого друга не знала. З тим і прокинулася. На душі так втішно, як давно вже не було.

І від того дня почала працювати біля діда. Щось на зразок роботи секретарші. Сортувала папери, відвідувала з ним засідання та ради, занотувувала те, що йому було потрібно. Власне її робота дідові не була потрібна, але таким чином хотів посвятити в основні завдання та проблеми, шляхи вирішення тих проблем. Заодно хотів придивитися і оцінити її можливості, рівень знань, а найперше її відданість йому особисто. Прекрасно те розуміла. Тож змушена була дуже ретельно слідкувати за кожним словом та кроком. Не намагалася узнати те, що їй не показано було, а те, що виконати потрібно, виконувала ретельно, з повною самовіддачею. Так, в ролі головного керівника її дідусь був надзвичайно талановитим і наполегливим. Оточив себе дуже відданими людьми, система охорони була досконала. А виголошувати промови умів так, як ніхто. Думала іноді, як би йому потрібно було, то зумів би переконати слухачів серед білого дня, що то є ніч. Сам писав свої виступи, доповіді дуже переконливо, не боялася вживати слово, талановито. Система пропаганди була спланована та розвинута в країні чудово. На неї не шкодували коштів. Ландгер Маррен Дол був улюбленим вождем, прості люди йому довіряли безмежно і надіялися на його рішення більш ніж на себе. Але Ісіді, будучи допущена до тієї кухні, де варилася вся політика, повністю побачила весь бруд, який в ній був. І це було саме важке в тій ролі, яку кожен день потрібно було грати бездоганно і переконливо. Боялася, що не витримає одного чудового дня, і кине своєму «любому дідусеві» все, що думає прямо в обличчя. Аби якось відволіктися від того навантаження, яке важким тягарем тиснуло на її душу, почала ходити в спортзал. Завдавати собі важких фізичних навантажень було правильним рішенням, хоча б тому, що спала добре вночі, безсоння від роздумів вже не мучило.

Все більше і більше взнавала про плани свого діда на майбутнє. Все було вирішене і сплановане. Він намірився любими шляхами приєднати, підкорити Південну Атланту та стати головою новоствореної величезної держави. Для цього він не зупинився б ні перед чим. Насамперед, акцент робився на сильну, гарно озброєну армію. Розроблялися все нові і нові види зброї, все більш і більш небезпечної. Зокрема велика увага приділялася створенню великої кількості ядерних боеголовок. Коли Ісіді вивчила їх силу та можливості ураження, то жахнулася. Але це було ще не все. Виявилось, що в Південній Атланти боялися відстати від свого сусіда, та озброювалися не гірше, правда вже багато раз пропонували скоротити озброєння, особливо ядерне. Але ці пропозиції Північна підтримувала лише на словах, а використовуючи всілякі брехливі вигадки, на ділі і не збиралася це робити. Дід тільки підсміювався і відверто їй говорив: «Ісіді, та я їх в жменьці триматиму, боятимуться мене кожен день, кожен час. А переляк робить людей дуже поступливими. Дуже!»

Маючи свої певні плани, Ісіді звернулася до діда, спробувала нагадати про наміри організувати зустріч та провести перемовини з головою ради Південної Атланти. Вона мріяла, щоб якимось мирним шляхом спробувати досягти змін у стосунках двох держав. Дідусь, правда, не заперечив. Він зацікавлено подивився на неї і сказав: «Та може спробувати, не дуже вірю в успіх, але спробувати можна, дипломат мій золотенький. Подумаю як це зробити краще. Слухай, Ісіді, ти трішки перепочинь, дуже вже ти багато працюєш, я ще не хочу тебе так заганяти. Відпустка на тиждень. А я тим часом організую цю зустріч».

Відпочивати, добре, Ісіді і не сперечалася. Але відпочинок не задався. Кожен день вона працювала, дні були переповнені. А ввечері спортзал. Ну а тепер довгий пустий день, а вночі то сумно, то жарко, то щось муляє, довго не могла заснути. Вранці встала змучена, без енергії, без бажань, навколо очей синці. Розізлилася на себе, а згодом і на весь світ, який так прагнула врятувати. Подивилася на себе в дзеркало і розсміялася. Бо згадала, як прабабуся при житті часто говорила, що коли вже геть погано, залишається одне – розсміятися. Вирішила змінити щось негайно, почала вичитувати де відбуваються цікаві події. Впав в очі довгоочікуваний для молоді музичний фестиваль у Лірнії. Уявила скільки там буде молодих людей з усіх кінців. Лірнія була на великому острові і не належала ні Північній, ні Південній, а було незалежним, дуже розвинутим економічно і красивим містом. «Якраз те мені і потрібно, викину з голови на пару днів усі проблеми, спробую на деякий час забутися» - подумала. Зібралася швидко, служниці наказала, щоб та повідомила діда та інших про її відсутність, не хотіла ніяких розшукувань та докорів опісля. А ще одягнула перуку і фарбами постаралася змінити зовнішність, щоб ніхто випадково не впізнав її особу.

Та й віману узяла не свою, а стару, яка вже давно нікому не належала. Задала маршрут, полетіла низько, любуючись панорамними краєвидами. Давно вже нікуди не вибиралася, тож краса осінньої природи зачаровувала, відчула душевний підйом і натхнення, от і без вімани полетіти можна куди очі бачать. На жаль всі подорожі рано чи пізно, але закінчуються.

Лірнія була переповнена молодими людьми з усіх далеких і близьких місць. Тож перше з чим зіткнулася, що віману поставити ніде. Зрозуміла, з житлом буде те ж саме. Розізлилася на свою дурість, але потрібно якимось виходити із ситуації. Заледве примостилася за містом на занедбаній стоянці. Довго добиралася, але врешті якимось доїхала старезним авто та й ще за величеньку суму грошей до центру міста. І хоч дуже не хотіла, але прийшлося звернутися в дипломатичну місію Північної Атланти та офіційно представившись, просити про допомогу. Біля неї забігали, відразу знайшли місце в дорогому готелі, дала ключі і віману поставили на стоянці біля нього, тут же хотіли приставити охорону, мов буде незрима і нечутна. Ледве відмовилася, поставила вимогу, бажає перебувати інкогніто. Поселилася в готелі, причепурилася і прекрасно розуміючи, що «незриму» охорону все таки постараться приставити, викликала авто і відкрито поїхала на центральну площу міста. А там кипів мурашник, ще не бачила такої кількості людей. Одні співали, другі танцювали, треті просто групами весело бродили вулицями. Продавали всілякі наїдки та напої на любий смак та гаманець. Затерлася в цій юрбі, злорадно подумавши, що прослідкувати за нею буде важко, ой як важко. Тинялася цілий день, розважалася як могла, як не дивно не почувалася чужою в цій веселій і такій молодій юрбі. Дуже швидко познайомилася з веселою групкою молодих людей з Південної Атланти. Імпонувала їх розкутість, здатність веселитися всією душею, водночас не переступаючи певної межі достойної поведінки. А пізно ввечері, взявшись за руки співали пісень, а насамкінець дивилися, весело вигукуючи від захоплення, грандіозний салют, влаштований містом. Верталася до готелю добряче стомлена, але майже щаслива. Йшла і думала, як же добре жити простим життям, не задумуючись над світовими проблемами. Два хлопці підпирали стіну будинку навпроти готелю, змуджено поглядаючи на авто, що проїжджали мимо та на досить вже рідких прохожих. Навіть не намагалися приховати свій інтерес до її персони, коли попала в їх поле зору. То ж здогадавшись хто вони і що тут роблять, пройшла мимо, весело помахала рукою та побажала доброї ночі, добавивши на прощання, що можуть іти спокійно спати, раніше десятої години завтра не вибереться з помешкання. Спала міцно, щось снилося дуже гарне, як проснулася то не могла згадати, але на душі було так гарно.

На другий день знову поринула в розваги на цілий день, не зважала вже на охорону, хай бігають слідом, як не мають іншої роботи. Після обід вже пішла на той фестиваль, заради якого сюди і приїхала. Протиснулася, правда з великими труднощами, в передні ряди глядачів. Там якийсь сердобольний хлопець, потиснувши своїх товаришів, примостив і її, за що була дуже вдячна. То ж тепер могла слухати

сидячи, ще й близько до сцени. До всіх своїх знань добавила нові враження зовсім з іншої сторони життя. І це сподобалося, виявилось, що ця музика, якою захоплювалася молодь, їй також дуже близька та зрозуміла. Чудово! На сцену вийшов гурт, як здогадалася, дуже відомий та очікуваний. Багато хто вітав стоячи, бурхливими оплесками. Пісня, яку співали, вразила її не так мелодією, як словами. Співали про те, що кожна людина має право на щастя і свободу і повинна боротися за них, але не тільки для себе особисто, а для усіх людей на землі. Якщо ця боротьба буде коштувати дуже дорого, все одно не можна відступати, лише не пожалівши себе, можна добитися перемоги. Була вражена співзвучністю їх пісні своїм думкам і намірам. А після закінчення співу, всі довго аплодували, намагаючись передати своє захоплення і подяку. А на сцену вискочив якийсь високий хлопчина та потиснув руки кожному з гурту, а на прощання обійняв соліста. Повернувся, щоб зіскочити із сцени, побачила його обличчя, поставу та легку посмішку на губах, близько ж до сцени була, її ніби електричним струмом вдарило, це ж той хлопчина, з її сну. Йшов назустріч і злегка посміхався! Так бути не може, містика якась. Запитала найближчого сусіда, хто ж це такий, що дозволено йому на сцену виходити для вітання та подяки. Той здивувався, невже не знає! Це син голови ради Південної Атланти, його кожен знає, супер хлопець. Спортсмен, хоробрий до безміри, ото як був великий землетрус в Розітті, так він ночами і днями допомагав рятувати людей із завалів, не жалюючи себе і багатьох порятував. Зовсім не використовує те, що його батько таку посаду має.

В номері готелі ввечері сиділа і роздумувала що ж його робити далі, як бути. Чомусь думки весь час поверталися до того хлопця. Цікаво як його звати, чим займається, який на вдачу. За кожним разом, як в голові відбувався поворот не в ту сторону, злилася на себе та гнала геть ті думки, але знову лізли в голову спогади про сон та те, що він увидився їй наяву. Але як не дивно, заснула швидко і спала міцно. А вранці її головку осяяла блискуча ідея: «Потрібно познайомитися, розвідати який він, про що мріє, що знає. І це, звичайно, не тому, що зацікавив її, ви що, не тому, а задля справи!» Мабуть, вже добре знаємо, як хитренько наша голова робить виверти, щоб наші рішення співпадали з нашими життєвими принципами.

Спершу прочитала все, що знайшла про сина голови ради Південної Атланти Хеймеса. Те все говорило на його користь. Гарно вчиться, спортсмен, вміє говорити, чесний та добрий. Хмикнула насмішкувато, мов знаємо, як про видних персон розповідають. Це ще побачимо, чи справді воно таке благородне. Енергії Ісіді позичати не потрібно було. Якщо приймала рішення, то не відступала допоки не втілить в життя. Цим так і подобалася своєму дідові. Завзята! Але як підступитися. Не підійдеш, не скажеш: «Привіт. Хочу познайомитися та все про тебе взнати».

Почала читати світські хроніки фестивалю. Хто шукає, той знайде. То ж вже швидко взнала де буває, де зупинився та інше. Поспішила до готелю, де він проживав, по дорозі купила величезний букет дуже гарних та ніжних лілей з довгими стеблами. Стала біля лавки, найближчої до готелю, та й ну ті квіти перекладати та пакувати все по-новому. А сама очима накидає, чи не вийде з готелю. На ловця і звір біжить. Таки ж вийшов та йде по тротуару. Схопила букет по перед себе, нічого наче не бачить за ним та й побігла швидко йому навперейми. Майже врізалася в нього. Але хлопчина дійсно досить спритний був. Зіткнення не відбулося, бо встиг міцно схопити її та вчасно зупинити. Але квіти встигла впустити. Нахилилася та швиденько збирає, і він також почав допомагати. Разом той букет уже зібрали, розхилилися і тільки тоді роздивилися один одного. Ісіді, коли побачила зблизька, дуже вразилася його очима, поглядом. Очі великі, карі, з довгими віями, дивилися добрим, уважним поглядом, дуже приязно. І в них, на її превелику радість, проскочила іскорка зацікавленості та, навіть, мимовільного захоплення.

- Куди ж ви так поспішаєте, мила дівчинко? А як би впали? Добре, що встиг підхопити.

- Та оце ж хотіла встигнути на концерт гурту «Ми не романтики»

Розсміявся весело: «А квіти їм несете аж дуже романтичні. Такі прекрасні лілеї, що аж! Та вони більше про політику, войовничі їхні пісні. Чи може вам серед них хтось конкретно подобається? Хлопці всі як на підбір, та ще й накачані»

- Чому вам в голову таке прийшло? Не можете уявити, що дівчина без усякого «такого» інтересу. Мені подобається не так мелодії та співи, а саме те, про що співають!

Тут Ісіді не лукавила. Вона дійсно давно вже тихенько, звісно, щоб ніхто на теє не звертав уваги, залюбки слухала всі їхні добірки та захоплювалася мужністю та сміливістю пісень «неромантичних» хлопців. Зацікавлено подивився, признався, що і йому вони до вподоби. Дівчина, яка так необережно налетіла на нього, сподобалася хлопцеві і йому жаль стало просто так з нею розійтись. Попробуй тоді відшукати в цій масі люду.

- Якщо ми з вами так сьогодні вже перетнулися, то давайте знайомитися. Дуже прошу.

Ісіді звісно не видала себе найменшим проявом емоцій. Ну ото так все просто, можна й познайомитися, чого вже там. Протягла руку:

- Мене звати Ісіді. А вас як?

- Раймон Озіріс Борг, до ваших послуг.

Навіть уклонився, посміхнувся щиро, міцно потиснув руку. Потиск був досить сильний, але водночас і ніжний. Подивилася на його руку. Довгі пальці, тренувана рука спортсмена, шрам біля великого пальця і якась така надійна та рука, як і він сам. А Раймон в свою чергу подумав, що гарна ця дівчина, гарних багато є, але щось таке привабливе в ній, наче ще і не бачив нікого схожого. Хто теє знає. яка хімія, чи боже провидіння, сприяє народженню симпатії чи відрази до тих чи інших людей. Цілий день провели разом, слухали концерт, обідали, просто гуляли містом і розмовляли, розмовляли про все на світі. Раймон не хвалився, як багато хлопців теє роблять, головною персоною в його розмовах був не він, хоча розумненька Ісіді багато висновків про нього для себе зробила, звісно. А вона також була щирою, але уникала і не признавалася хто насправді. Їм було гарно удвох, приязнь народилася швидко, налякавши певною мірою Ісіді. Тож намагалася стримувати себе, не дозволяти всяким там почуттям та емоціям дати владу над собою. Але благими намірами... Вже до кінця дня почала відчувати, ніби знає Раймона багато часу та іще дещо, в чому боялася признатися сама собі. Він не зміг також бути байдужим. Провів її до готелю, а там узяв обіцянку про обов'язкову зустріч наступного дня і то з самого ранку. А історію про Ромео і Джульєтту приписали Шекспіру. Та вона стара як світ! Ще два дні пролетіли як миг єдиний. Їм, мабуть, уже і вічності замало було б. Спалахнув не просто вогонь, а величезне багаття запалало у двох душах, хоч би не згоріти їм у ньому.

Коли вже узнав увечері, що мусить їхати вона через день, взяв за обидві руки та дивлячись прямо у вічі сказав:

- Не хочу думати, аналізувати, знаю що ми обоє відчуваємо одне й те саме. Не сміємо згубити цей дарунок долі, бо не повториться більш ніколи, таке тільки раз буває за все життя, твердо в цьому переконаний. Що б не стало перед нами, за себе ручаюсь, і ти не проста, а сильна людина, обіцянок і клятв давати не будемо, а повинні стати плече до плеча і вибороти своє щастя бо без нього пуста і непотрібне життя наше буде.

Ісіді, не сказала нічого та й непотрібно це було. Просто подивилася Раймонові у вічі, а потім притулилася до нього, схиливши голову йому на груди, обійняла так міцно як могла. А ще поцілувалися. Здалося обом, що злетіли високо під хмари. Буває іноді в закоханих оте почуття польоту, дуже в небагатьох, але якщо вже злетів хоч раз, то не забудеться ніколи, до кінця днів твоїх. Довго стояли притулившись, не могли відпустити одне одного. Ще цілувались, солодкі ті цілунки були, як мед.

Сон не йшов, довго не могла заснути, але все таки вирішила розповісти Раймонові усі свої секрети. Десь в глибині душі жевріла мрія ні про що не розповідати, забути хто вона, що хотіла, закреслити все минуле, почати з чистого листа своє життя основне, щоб з коханим. Але загасила силоміць ту мрію. Розуміла, то ілюзія, від себе не втечеш.

Вранці виглянула у вікно, Раймон вже сидів на лавці і чекав. Зібралася дуже швидко, не давала собі ні секунди для роздумів, мабуть, так сміливі люди йдуть на ешафот, намагаючись нікому не дати змогу побачити страх, слабкість духу. Підійшла, спробувала посміхнутись, але замість посмішки обличчя скривилося в гримасі болю. Відразу підскочив до неї:

- Що з тобою, захворіла, де болить? Ще й ніч, напевне, не спала, он які синці під очима! Негайно розповідай, зараз же потрібно лікуватися.

- Буду розповідати. Але це довго, мушу попередити. А те, що розповім і тобі завдасть болю, то вже наперед прошу пробач хоч трішки. Знай, готова до любого присуду.

- Щось ти мене лякаєш, врешті-решт, починай говорити. Але стоп, не тут, зараз знайдем місце і поїсти тобі потрібно, бо геть ніяка.

Підхопив під руку і повів. Йшла неслухняними ногами з усіх сил намагалася не показувати як їй погано. Повів у якусь вишукану ресторацію. Відвідувачів ще майже не було. То біля них забігали відразу. Раймон зробив замовлення, принесли дуже швидко. Не дав сказати ні слова, примусив їсти. Сам також їв, але видно, що і в нього апетит пропав геть. Розплатився.

- Пішли, кохана, все потрібно в'яснити. Дуже прошу, який би злочин ти не вчинила, це не змінить мого ставлення до тебе. Хіба, що належиш іншому, то все одно буду боротися за тебе.

Від тих слів про іншого на Ісіді напав істеричний сміх. Закрила рота рукою, що його задавити, ледве перемогла себе. Раймон не гаяв часу, де і перевізника знайшов, за хвилин двадцять вже сиділи в готелі, де прилаштований був. Посадив в крісло, скинув з неї взуття, пригладив волосся, ласкаво зазирнув у вічі:

- Я тут, біля тебе, готовий, люба моя, розповідай усе.

Мабуть і при сповіді так не відкривають душу, як Ісіді розповідала Раймонові. Розповіла і хто вона, і про своє дитинство та юність, про грізного діда та про свої страждання і мрії змінити за будь яку ціну наміри свого діда. Він слухав, не перебиваючи, обличчя дуже заклопотане спочатку потроху прояснювалося. А далі схопив її в обійми, стиснув так, що аж задихнулася:

- Ох, а я вже придумав собі, казна що. Моя золотенька, я бачив на кого ти схожа. Та твої фото багато де, пишуть, що Ландгер Маррен Дол дуже любить і готує тебе в спадкоємці. Але більше думав про неймовірну схожість на онуку Ландгера. Звісно, того як у тебе все насправді, ніхто не знає. І дуже добре, що ніхто не знає. Бо про твого діда ходять різні легенди і на жаль дуже погані. Не хотів говорити, але ж ти розумієш, в наш час перебувати інкогніто такій людині, як ти неможливо. Сподівався, сама розповіси, що ти саме та Ісіді, як вважатимеш за потрібне. Але, що в тебе так усе склалося, ніхто про таке і не подумав би. Як же тобі важко жити з такими переконаннями, яка ж ти самотня, без підтримки, без друзів, весь час змушена грати роль, зовсім невластиву тобі. Бо вже бачив, яка ти насправді!

Краще б він не співчував, не могла стриматися і розридалася так сильно та безутішно, що хлопець не на жарт перелякався. Не міг знайти слів розради, то ж тільки й міг, що цілувати та обіймати, ніби намагаючись захистити від усіх бід цього світу. Все проходить, припинився плач, сльози витер Раймон. Уже, навіть, як усе жіноче плем'я подумала, а який же вигляд має, ох, мабуть, жахливий. Сховала обличчя в нього на грудях, може не побачить, яка страшна. А що так мало спала вночі та від сильного нервового потрясіння, то заснула, на колінах у хлопця. А він радів від її довіри, вирішував захистити від усіх негараздів і сидів терпляче, боявся поворухнутись, щоб не розбудити. Скільки часу пройшло, ніхто не знає. Ісіді стрепенулася, сон пропав як і не було, злякано подивилася на коханого, щоб прочитати за виразом обличчя його думки, його присуд. Але погляд хлопця був таким ласкавим та ніжним, аж бідне дівоче сердечко зайшлося від жалю до них обох і їх долі. Напевне зрозумів, бо тісніше обняв і, дивлячись прямо у вічі, сказав:

- Ісіді, ти тепер не одна, ми разом, ніхто, чуєш, ніхто і ніщо не розлучить нас, не зможе заподіяти нам шкоди. Ми тепер разом. Хочу, щоб ти трішки відпочила, бо розумію, дуже перенервувала, заспокоїлася, а потім разом вирішимо як бути нам далі. Ми в Південній Атланті бачили це недружнє відношення, але не розуміли всієї глибини, того що коїться, не сподівалися на таку небезпечну ситуацію.

- Так, коханий, дуже все погано. А ще ж я не все знаю, можливо, все гірше, навіть, ніж я думаю. І, саме погане те, що ідей що можна зробити, як запобігти нещастю, в мене немає.

- Та ні, мій батько каже, що безвихідних ситуацій не буває. Тож будемо шукати вихід, чи правильніше, виходи.

- Ох, Раймон, ви ж не знаєте, як уже обробили розум і душу людей, які живуть у Північній. Це і ненависть, і прагнення крові, агресія. Переважна більшість сліпо вірить моєму дідові, прагне перемоги, їм здається, що саме Південна Атланта стоїть на заваді їхнього щасливого майбутнього, безхмарного неба, щедрого життя. По всіх усюдах чути виступи мого діда, його цитують, а ще більше вихваляють, люди, які прагнуть добитися державних посад та привілеїв. А він добре знає, коли і що сказати і як надати тому правдивого звучання. Я переконана, він не зупиниться ні перед чим, ця ідея глибоко засіла в його голові – повинна бути одна країна і вона буде керуватися правилами і законами, які він встановить. А ще дід вважає, що часу в нього мало бо старіє, тому все це потрібно робити швидко, не зволікаючи. І всі засоби будуть хороші.

- Я думав більше про шкоду тих проектів, будівництво яких проводиться у Північній, оте повертання течії рік в іншому напрямку, створення установок для викликання дощів в заданих районах та багато чого іншого, читав обґрунтування вчених одних і інших.

- Вчені нашої країни завжди знаходять докази на користь проектів мого діда, чекати від них правди не можна, посмів би хтось бути проти. А ще ж до того всі будуть прославляти такі геніальні ідеї та доводити як вони покращать наше життя. Чесно, Раймон, не знаю як зупинити все це, а ще дуже боюся, що затіє дід війну. Йому ще ж приносять брехливі донесення, одні, щоб вислужитися, а інші з переляку. Дід почав думати, що досить таку війну почати, як дуже швидко здобуде перемогу. Я в нього працюю і по крупинці збираю для себе правдиву інформацію, тому прошу вірити мені. Це добре, що ми зустрілися і я можу донести до твоїх людей хоч трішки своїх страхів. Але дуже боюся, оце тільки до мене дійшло, по приїзді я відкрилася в нашому представництві і я зрозуміла, що до мене намагалися приставити охорону аби з дідовою онукою нічого не трапилось. Я якось махнула на це рукою. Але ж тепер думаю, дід може взнати про нас з тобою, що з того вийде, аж страх охопив.

- Так, Ісіді, оце проблема! Потрібно негайно її вирішити.

- Але як? Що можна придумати?

- Не все так просто, як декому може здаватися. Ми маємо багато інформації, боялися підступів з боку Північної Атланти, вірніше її керівництва. Ісіді, ти тихенько поки що сидиш тут, а я піду і спробую підняти деякі служби та розвідати, що до чого. Добре?

- Спробуй. Не знаю тільки як.

Раймон поспішив і майже вибіг, заклопотаний її підозрами. Ісіді не знала чим зайнятися. Почала дивитися по кімнаті. Але нічого цікавого не побачила. Хоч би журнал чи книжка, щоб скоротати час. Чим би його зайнятися? Чекати довелося довго, вже почало вечоріти, як хлопець прийшов. Вигляд у нього був стомлений, але посміхався приязно і радісно. Знову подумала, яка в ньому відчувається надійність і сила. Кинулася на шию, поцілувала і сама дуже рада від його приходу.

- Довго довелося все це розкопувати, але нам допомогла чисто людська психологія. Хлопців до тебе приставили молодих, вони виявляється робили вигляд, що ретельно наглядають, не лінувалися писати рапорти, а самі тихенько пірнули з головою в розваги Лірнії, вирішивши, з онукою такого крутого діда нічого не станеться, вона сама кого хочеш зможе дістати так, що мало не здаватиметься. Уявляєш? Як їх притисли, то все розповіли, а ще як їм пояснили усю ганебність такого виконання обов'язків, то маємо тепер стопроцентне мовчання про все, що могли бачити. Але я маю певність, що нічого вони і не бачили. Ісіді, провидіння на нашому боці, наша зустріч була завдяки вищим силам. Не тільки для нашого щастя, а ще й спробуємо перешкодити злу перемогти, бо добро повинно перемагати, я твердо в це вірю! Потрібно вирішити як будемо підтримувати зв'язок, відверто, про нас поки що ніхто не повинен знати. Я ось приніс оцей прилад, він невеликий і замаскований під коробку з косметикою, тобі буде легко його тримати в себе. Зможемо розмовляти з тобою, але тільки тоді як будеш на вулиці. В будинку де живеш не можна, там можуть спіймати хвилю, на яку він налаштований. Нікого до цього підключати не буду, боюся зради. Передавати нічого не будемо. Побачимо як будуть розвиватися події. Нічого не затівай проти свого діда, боюсь щоб тобі не заподіяв погане, якщо узнає, що ти не на його боці. Але краще було б заховати тебе якомога далі від нього, хоч на другому боці планети, лише тоді був би спокійним. Оце цілий день ходжу і все думаю, як люди дійшли до такого. Пробивається правдами і не правдами якась людина наверх і починає керувати цілою країною. І всі з цим погоджуються, слухняно виконують все, що накаже ця людина. Хіба вона найрозумніша, найкраща з усіх, не може

помилятися, не підвладна недобрим пристрастям, звичкам. А ще коли роками це відбувається. Вже давно такий «вождь» не має зв'язку з реальним життям, з реальними людьми. А йому делегують такі великі повноваження! Та це ще не все, підлабузники навколо переконують, що він найкращий, найрозумніший. Дуже швидко він і сам починає вірити в таке. Отут приходить найстрашніше, цей володар, бо вже інакше його і не назвати, може розпоряджатися життям тисяч, мільйонів, прирікати на смерть в прямому сенсі цього слова. Бо що таке війна, тисячі людей вбивають один одного. І саме страшно, зваж, вбивство карається законами, а тут закон на вбивстві наполягає. Ісіді, ти побачила правду, так ця правда дуже лякає тебе і тепер мене, але ми не повинні боятися. Ми маємо любов, не усім дано таке багатство на цьому світі. Вона допоможе нам, дуже прошу вірити в це так, як вірю я.

Вони ще довго сиділи, розмовляли, будували плани. І те щастя було присмачене гірким полином думок, чи ще зможуть отак коли бути разом, але не говорили про це, не хотіли засмучувати один одного. А вранці провів Раймон свою кохану так, щоб ніхто її і не побачив, поцілував міцно на прощання, вімана полетіла на північ, а він все стояв і дивився, дивився, а по щоці котилася скупа сльоза молодого хлопця, який пізнав кохання, а тепер найбільше чого боявся, це втратити його.

Ісіді, повернувшись поспішила до діда і коротко розповіла де була, чим займалася, виклавши гарно продуману версію. Але даремно старалася, він був дуже заклопотаний, і як вона зрозуміла зовсім не переймався її справами.

- Чудово, Ісіді, дуже радий, що ти відпочила та розважилася. Приступай, золотенька, до роботи. Ось маєш оцю купу паперів, розберись із ними, ну ти ж знаєш як. А завтра із самого ранку велика нарада, будеш присутня, не запізнуйся, будь ласка.

Звичайно, дівчина уже з самого ранку з діловим виразом обличчя та з записувачем сиділа в залі для засідань, вибравши найнепомітніше місце. Зібралось не дуже багато, але все дуже високопоставлені люди. Серед них були також і військові вищого керівництва армії. Першим виступив Ландгер. Дід говорив коротко, викладаючи основні тези. Доповідь не для широкого загалу, а швидше керівництво до дії для вищого ешелону влади. Особливо наголосив, як проводити дискредитацію уряду Південної Атланти, з обов'язковим проникненням в її інформаційний простір. Виклав основні пункти цієї пропагандистської атаки. Від їх неймовірно брехливої суті Ісіді кинуло в жар. Але далі було гірше. Бо почав говорити про необхідні кроки для підготовки армії та військової промисловості. Присутні всі як один сприйняли виступ з рішучою підтримкою і проявляли, хто як умів повне схвалення. І тут Ісіді зрозуміла всю серйозність ситуації. Стало неймовірно страшно. Прийшлося прикладати великі зусилля, щоб нічим себе не видати. Почалося обговорення, Жоден із присутніх не навів аргументів проти загострення відносин із сусідньою державою. Навпаки, один перед одним намагалися додати ідей для успішної дискредитації країни тепер та її майбутнього захоплення. Було вирішено, що за два тижні, буде детально розроблений план дій на найближчий період і представлений Ландгер Маррен Долу. Дід залишився задоволений проведенням засіданням та, забравши свої папери, пішов готуватися до майбутнього виступу перед широким загалом, як висловився, щоб надихнути наш народ на майбутні звершення. Також прийняли рішення про стеження за своїми людьми, щоб тримати під контролем всі зв'язки з родичами, чи знайомими з Південної Атланти. Прийняли рішення навіть служби створити спеціальні для такого стеження. Та багато чого говорилося і вирішувалося. З цього всього Ісіді зробила висновки для себе. Не можна зв'язуватися з Раймоном, бо ж легко можна буде вскочити в халепу. Але найстрашніше, що зрозуміла дівчина – її дідусь, якого так любила і поважала, перетворився в чудовисько, яке несе загрозу для світу.

Металася по своїх апартаментах і не могла придумати нічого путнього, як же вплинути, як змінити ситуацію, як запобігти. На другий день підстерегла як дід був у кабінеті сам, постукала та мило посміхаючись, увійшла.

- Ось принесла тобі попиту, тепленького, спробуй дуже смачно. А як тобі моє нове платтячко, за останнім писком моди, а колір який, поглянь лише.

Поставила на стіл на вишуканому підносі чашку з улюбленим його напоєм. Притулилася на секундочку губами до щоки, відсунула папери.

- Пий поки тепле, кинь ті папери, дай собі перепочинок, любий дідусю.

Зрадів такій увазі. Похвалив платтячко. Але перейшов до справ.

- Ісіді, пам'ятаєш, говорили про зустріч на високому рівні, ти хотіла спробувати вирішити наші розбіжності дипломатичним шляхом?

- Авжеж, пам'ятаю, я оце хотіла знову поговорити про це. Ти ж розумієш, які величезні втрати ресурсів всякого роду вимагає військове протистояння? Це нелогічно. Для досягнення цілей потрібно знаходити варіанти з найменшими затратами. Мене зовсім не влаштовує теза, що ціль виправдовує засоби. А ти як думаєш?,

- Ого, яка ти в мене раціональна! Оце, Ісіді, ти мене добряче втішила. Мені подобається, що ти розважливо підходиш до вирішення проблем. Я поясню тобі свою точку зору. Я старію, може я житиму ще багато років, можливо і ні. Але я хочу встигнути до того часу, коли не зможу займатися справами на повну силу, вирішити все це. Здійснити свою заповітну мрію – створити єдину велику державу, яка поступово оволодіє і освоїть всю цю планету, позбавиться оцих примітивних істот, що населяють її в різних куточках, підкорить природу для своїх потреб! А вже мій наступник просто буде керувати цим світом, керуючись моїми настановами і заповідями. Ось так. Хто буде моїм наступником, хто прийме спадок і розумно та енергійно буде керувати ним? Можливо, саме ти, моя дорогенька.

Лукаво подивився на неї, думаючи, що спокуса бути керівником, вождем величезної країни не може не припасти до душі будь-кому, а не тільки його онуці.

- Зустріч уже спланована, дата намічена, ти також зі мною будеш. А вже після зустрічі, вирішимо остаточно про наші дії. Гарзд?

- Звичайно, дідусю. Це дуже добре!

Зробила вигляд, що задоволена. Але в глибині душі поселився страх і неспокій. Надії на якесь оптимальне рішення майже не було.

На другий день було загальноприйняте свято осені. День святковий, вихідний. Ніхто не працював. З самого ранку світило сонечко, декілька легеньких, пухнастих хмарок лише прикрашали голубе небо. Щоб хоч трішки відволіктися від важких думок, сіла на віману та й полетіла куди очі бачили. Прихопила з собою новий, який нікому не належав, не записаний ні на чие ім'я, пристрій для зв'язку, а може зв'яжеться з Раймоном, була надія.

Приземлилася у передгір'ї, бо ще зверху запримітила прекрасний краєвид. На лінії горизонту величні горби, вкриті лісами. Але які барви! Осінній ліс це щось казкове, важко навіть передати словами те різноманіття кольорів і відтінків. Смарагдові, золоті, багряні, коричневі, різних відтінків, майже червоні листяні дерева чергуються з темною зеленню сосон, а там, дивись, майже блакитний клаптик височенних, пишних неймовірно, ялин. Перед лісами то тут, то там розкидані ошатні будинки, з червоної цегли, низенькі біленькі парканчики. Біля кожного подвір'я кольорові клаптики осінніх городів, барвисті сади. А поміж них великі яскраво-зелені луки, на яких скубуть свіжу від недавніх дощів траву біленькі овечки, корови, з рожевим вим'ям, переповненим молоком, довгоногі коні та руденькі бички. А он там озеро. Піщаний берег. А дзеркальне плесо також блакитне-блакитне від неба, що задивилося в нього, як гарна дівчина в люстерко.

Біля озера і приземлилася. Тиха безвітряна погода, яка так не часто буває восени. Великі, світлі брили каміння підігріло сонечко. Сіла на один та й залюбувалася красою світу. Подумалося, що навіть життя не пожалкує, щоб вберегти це. Спробувала набрати Раймона. Як не дивно зв'язок працював. Ще не встигла сказати нічого, крім привітання, як він почувши її голос, відразу заговорив, схвильований та нетерплячий.

- Ісіді, люба, я вже знемігся від чекання, чому раніше не обізвалася. Як твої справи? Ти здорова? Тобі ніщо не загрожує, сонечко, найдорожча моя любове?

- Нічого, коханий. Нічим не видала себе, дуже намагалася зберегти все в таємниці. Але справи кепські, просто жажливі.

Швиденько розповіла основні новини. Не забула розповісти про контроль за зв'язком з жителями Південної Атланти та про те, що буде присутня на запланованій зустрічі. І. звісно, запитала, чи зможе і він бути там.

- Та про що мова, на крилах прилечу, постараємося використати найменшу можливість, щоб зустрітися з тобою без свідків. Прикладу всі зусилля для можливості побачитися та обійняти тебе. Я марю тобою і вдень, і вночі.

- Я також, любове моя, також. Але душа моя переповнена жахом від намірів мого діда та його зграї яструбів. Як зарадити, не можу збагнути, ніяка розумна ідея в голову не приходить.

- Кохане моє, ти не одна, вір мені, дуже багато людей почали боротьбу як відкрити так і таємну, щоб запобігти війні, не можна допустити, повторення історії нашої нещасної прабатьківщини. А разом ми велика сила! Закривай зв'язок, боюся за тебе. Люблю тебе безмірно, не уявляю життя без тебе! До зустрічі, кохання моє ненаглядне.

Отак і попрощалися. Сиділа і раділа тій розмові, переконалася, що не забув, що любить, але водночас сумувала бо хотілося бачити, бути разом. Та усім, хто кохав чи кохає, але в розлуці, знайомі ці почуття. Вони солодкі як мед, але з гірким присмаком полину. Таке життя!

Сиділа на камінці, усім тілом ловила тепло осіннього сонечка, дивилося на дзеркальне плесо озера та горби, вкриті лісами. В далечині ледь виднілися обриси гір, трішки темніші від неба і то тому, що дуже погожий день та прозоре і чисте повітря. Гарно! Подумала, що може забагато попридумувала собі тих страшилок. Воно на тлі цієї краси та спокою здавалося далеким та майже неможливим. Коли раптом за спиною почулося:

- Ого, яка красуня тут сидить! Хто ти дівчино, дочка володаря цього озера, чи може лісова повелителька?

Озирнулася. Два хлопці, високі, широкоплечі, звичайної зовнішності та вбрання, підійшли і стали неподалік. Але зразу відмітила, що стали між нею та віманою. Навчена спеціальним видам поведінки, цілу науку проходила, як поводитись в різних ситуаціях, щоб уникати загрози для себе, посміхнулася досить привітно але з відтінком відсторонення:

- Добридень. Ні те, ні інше. Просто сиджу, люблюсь краєвидами, гарний день, можливо, останній цієї осені. А ви мандруєте, чи живете неподалік?

Переглянулися, мабуть не чекали такої спокійної та привітної відповіді. Напевне, думали, що злякається чи хоча б занепокоїться, бо навколо ні душі. Але один щось дуже придивлявся, ніби впізнавав, чи що. Потім здивовано вигукнув:

- Та це ж Ісіді, онука самого Ландгер Маррен Дола! Оце так зустріч. Яка пташечка прилетіла в цей забутий світом край! Як ти сюди попала, ти сама?

Розсміялася, подумала про себе: «Ото дурне створіння! Так я тобі й признаюся, що сама, без охорони» Але вголос сказала:

- Ага, ото так мені й пощастить бути на самоті. На жаль, такого не буває.

Хлопці почали роздивлятися навколо, щоб побачити охорону. Але нікого не було видно. Побачила сумнів на обличчях, недовіру. З одного боку начебто нікого і немає, але вімана стоїть неподалік, то можливо там охорона цього дівчиська. Навряд, щоб така персона та без охорони. А можливо втекла від усіх і сидить тут геть беззахисна. Підступили ближче, почали дивлятися, може злякається? Але Ісіді добре знала, що ні в якому випадку не можна показати острах чи просто сум'яття. В таких ситуаціях це небезпечно. Навпаки дивилася розважливо та з цікавістю.

- Мене впізнали. А ви ж хто, як тут опинилися? Що шукаєте в цей святковий день? Адже всі розважаються та гуляють. Чи може також нові місця і ці чудові краєвиди звабили?

- Ото зваба, краєвиди! Ось на тебе натрапили, з самою онукою Ландгер Маррен Дола поспілкуємося. Ти не проти?

Підступили ще ближче, правда, скося поглядали на віману. Один єхидно так запитав, мов, то де ж та охорона, Ісіді?

-Та забудь про ту охорону, навіщо вона тобі? Що мені пальцями тикати та показувати де і що? Навіщо? Вона мені й так життя псує. Наказала, щоб невидимі були і не псували цей день.

Відступили на крок. Той, що впізнав її, раптом видав прямо аж зі злістю:

- Та десь сидить твоя охорона, це ясно. Ви ж з дідом боїтеся людей. Чи може ти така наївна, думаєш, що твого дідуса всі люблять та майже вірять в нього як в божество якесь? Розумні люди розуміють всю правду отієї пропаганди, та вихвалання безпідставного. Брехні неймовірної, яку підлабузники співають не вмовкаючи. Оті жажливі намагання посіяти ворожнечу до людей Південної Атланти. Чим вони твоєму дідові завинили? А ти нічим не краща від нього, недарма пророкують, що будеш наступницею Дола.

Слова цього хлопчиська дістали її неймовірно. Як же це несправедливо! Весь час вона намагається знайти вихід, готова пожертвувати усім, а оце нещасне створіння звинувачує її в тому, з чим готова боротися всіма силами.

-Та ти що, ти бач який розумник! Як сміливо говориш! Схопилася з місця, стиснула кулаки, ступила вперед, уже не задумуючись небезпечно в цій ситуації так робити чи ні.

- Звичайно, тут далеко від усіх, самотній дівчині, яка від тебе набагато слабша, можна торочити, що заманеться! Ще трішки зачекай, заберуть тебе, нівроку здоровенький хлопчина, змусять взяти в руки зброю та й направлять з такими як ти розумниками вперед, на війну. Що будеш робити? Викинеш зброю і заволаєш, що ні, не буду, я проти? Запевняю, слухняно вбиватимеш, ні в чому не винних, ще й прикриватимешся, що тобі наказали! Он такі вже правильні, знищили життя на нашій прабатьківщині і не пікнули, не зупинили тих, хто віддавав підлі і тупі накази! Не могла зупинитися і вже вкрай втратила контроль над собою. Носила в собі так багато, що полилося через край. Було байдуже, як зреагують, що зроблять у відповідь.

- Знаєш, всі наче проти війни, однак воюють. Скільки за нашу історію це відбувалося, зараз уже ніхто і не пригадає. Скільки часу пройшло, скільки втрачено. Он які справедливі закони прийнято, що в Північній, що в Південній. Яка сувора кара за вбивство іншої людини! А примушують іти на війну та вбивати, відмовишся, то чекає кара не менш сувора. Ще й десяти років не минуло, як знищили на сході Тарію. Що, може твій дід, чи батько повернули зброю проти тих, хто посилав вбивати, захистили невинних? Ні, знищили, жменька таренців у світі залишилося, нікого за це й совість не мучить. Дивилася гнівно у вічі і не відступала.

- А про мене нічого не знаєш, а судиш. Кожен має свободу вибору у цьому світі. Позавчора декілька вийшло на центральну площу та скандували, що хочемо миру та добросусідських відносин з нашими братами і сестрами з Південної Атланти. Ти був там? Ти допоміг їм? Мого діда ти згадав. Про підлабузників говорив. А сам, що? Може вголос на центральній площі про це скажеш? Чи тільки самотній дівчині про це проспіваш, де крім неї ніхто не почує твої такі сміливі слова?

Від цих запальних та таких гнівних слів у хлопців наче мову відібрало. Дивилися на неї здивовано та навіть знічено. Ісіді, навіть, здалося, що не знають, що сказати і робити далі. Стало сумно, подумалось, що самотня, без допомоги мусить боротися і ніхто не знатиме про її боротьбу, не матиме підтримки. Та власне, кажучи яка боротьба, нічого такого ще й не здійснила. Стало ще гірше, а навколишня краса якомось ще більше додала болю. Навіть сльози на очі навернулися. Закусила губу, щоб не заплакати.

- Ти що, плакати зібралася. Та ми ж нічого, ми нічого про тебе не знаємо, лише те, що пишуть та показують. Не гнівайся, пробач. Маєш рацію, багато хто може і проти, але ж бояться і мовчать. Відкрито не протестує ніхто. Наприклад, ми ж не знали, що вже хтось виходив на протест. Невже ти, проти свого діда? Тебе ж пророчать у його спадкоємця.

Не стрималася, хоч і знала бути відвертим дуже небезпечно. Але так хотілося простого людського співчуття, на допомогу і не розраховувала.

- Я швидше помру чим продовжу оте безумство, оту несправедливість. Сил моїх більше немає, а мушу терпіти та придумувати, що можна зробити. Ви думаєте, що то все дід. Як би ж то так. Але то ціла згряя, як хижакі. Вони вже давно далеко, недосяжно далеко від справжнього життя, від людей та їх проблем. Для багатьох, це як складна гра, де виграти потрібно за будь яку ціну, інакше ти слабак, лузер. Один з перед одного придумують все нові і нові ходи. Коли я їх слухаю, то думаю чи вони такі люди як ми, чи може якісь пришельці. З простими людьми їх ніщо вже не зв'язує!

Хлопці підійшли ближче, посідали на пісок біля неї, дивилися співчутливо та пробували якось втішити.

- Не страждай так, не все так погано. Адже Південна Атланта велика країна, не менша, ніж наша і як уже знаємо не згірше озброєна. Це не Тарія. А ти б можливо просто втекла від них, від свого діда, світ великий, могла б заховатися як небудь.

- Я втечу, сховаюсь, ти втечеш, він також. Але це всі зроблять? Неможливо! Все набагато складніше, ніж думаєте. Бачили, як полюють хижакі? Багато хто з них у зграї, де ролі розділені, кожен виконує своє. Одні заганяють, другі накидаються із засідки. А травоїдні? Вони у стаді, але кожен за себе. Знають одне втікати як найшвидше. І це не приносить успіху. Когось все одно вполюють. А якби вони згуртувалися та напали? Так, деякі загинули б. Але вони мали б змогу рогами, копитами знищити хижаків, яких набагато менше, порятуватися, можливо, назавжди. Коли б кожен на своєму місці, відкинувши страх, намагався б зробити так, щоб запобігти конфлікту, війні, то їх і не сталося б.

- Що у вас тут відбувається, дочко вони тебе не ображають, а то бач, як посідали – відрізали шлях до вімани!

Всі втрюх повернулися на голос. Від лісу по піщаному пляжу йшла стара, висока, зі слідами булої краси, все ще струнка, з досить пишним сивим волоссям, закрученим на потилиці в великий вузол. В руках тримала якусь дивну, плетену, об'ємну річ, до самого верху наповнену великими грибами. Підійшла ближче. Пильно оглянула всіх трюх.

- Чому в дівчини слізки на очах? Якщо чимось образили, то скажи мені, дитинко. Хлопці, ви навіть не знаєте, що я з вами можу зробити! Гнівню подивилася і підійшла ближче до хлопців.

- Вони, напевне, знали бабусю. Бо Ісіді побачила на їхніх обличчях якийсь непевний вираз: не то занепокоєння, не то острах. Швиденько підвелися та відійшли так, що між ними та старою опинилася дівчина.

- Та, нічого бабусю. Ми обговорювали політику, вони нічим не ображали мене, чесно!

- Ну то добре. Але ви говорили про політику? Ну ти мене розсмішила. Молода гарна дівчина і молоді, та також, ніби гарні, хлопці і про політику!

- Ага Ненсі, ти все знаєш, а дівчину не впізнала! Можливо, ти не така вже і всезнаюча? Насмішкувато запитав один із хлопців.

Стара розсміялася і погрозила пальцем: «Помиляєшся, дорогенький, Ісіді бачу перед собою. Але хіба це заважає бути їй гарною, молодою і дуже вразливою дівчиною». І пильно, подивившись дівчині в обличчя додала: «Добре і вразливе серце маєш, дитинко, хоч твій дід думає інакше. Бережи себе, дуже небезпечна він людина. Бачу, ти розумна та ще й з когорта бійців, не втерпиш несправедливості та зла. Але один в полі не воїн, пам'ятай це». Підійшла до неї, взяла за руку, довго в неї вдивлялася, потім склала три пальці в пучку та легень провела по щоці. Ці дотики дівчині не видалися неприємними, а навпаки відчула себе краще, ніби якийсь тягар зняли з неї, відчула довіру до цієї старої жінки, а ще здивування, що таке говорить.

- Хто ви бабусю, що про мене знаєте?

- Та бачиш дочко, багато хто не розуміє моїх знань, іноді трохи і лякаються. Але це все досить просто побачити іншу людину, зрозуміти, відчуті її. Пояснювати довго, можливо, іншим разом. А тебе дуже хочу застерегти. Хочеш завадити злу, важку ношу на свої плечі звалила. Не хочу тебе лякати, але не зможеш перешкодити тій пітьмі, що насувається на нас усіх. Єдине, обіцяю тобі, пройдеш з

честю всі випробування, бачу, там далеко попереду, понесеш світло і знання для інших. В цьому тобі допоможе велика земна любов, любов на все життя, вона як факел освітить твій важкий шлях.

Ісіді аж налякалася від пророцтва, правда, вирішила, що стара трішки розіграє цю сцену, як хороша акторка. Але побачивши, як хлопці дивляться на жінку, передумала. В їх очах був страх, вони дуже серйозно дивилися на цю неординарну бабусю. З подальших розмов зрозуміла, що добре знають Ненсі, як називали бабусю.

Далі розмовляли про погоду, мов яка чудова і прекрасна осінь цього року. Хлопці захоплювалися як багато та яких гарних грибів збирала сьогодні Ненсі. Потім навперебій почали розповідати старій про розмову з Ісіді про плани та бажання правлячої верхівки. Та слухала дуже серйозно, іноді докидаючи пару слів і собі. Дівчина, адже її зачепили за живе, не втримала і собі почала говорити, як її турбує все, що відбувається, але в кінці додала:

- Думаю, все таки, це просто політичні ігри, можливо, я сама себе лякаю. А прості люди далекі від цієї ненависті і їм зовсім не потрібна Південна Атланта, тож полум'я згасне саме по собі, а ви, бабусю, як думаєте?

- На жаль, тут і думати не потрібно довго. Багато людей знаю, знаю про що думають, чого хочуть. Оця дика пропаганда, яка вже давно лунає звідусіль, одурманила їх вщент. Вони тільки й мріють не про з'єднання з Південною Атлантаю, а про перемогу на нею. Чую від багатьох, що людей з Атланти потрібно провчити, а потім перевиховати, позбавивши «шкідливих ідей». А кого не вдасться перевиховати, то знищити, щоб геть викоринити оту шкоду, яку наносять південні мешканці. Та це, повірь мені, не все. Багато хто в глибині душі, прикриваючись красивими гаслами, думає про багатства Південної Атланти, мріє про війну, як про можливість збагачення і наживи. Оце саме жажливе, що може жити в серці людини!

Стара Ненсі подивившись на посмутніле обличчя Ісіді, похитала головою: «Важко тобі, дитинко, жаль мені тебе, але мусиш все це пережити, все пройти. Дуже тільки прошу – бережи себе»

А нам, що порадиш, Ненсі? Як нам бути, що можемо зробити? Хлопці з надією дивилися на жінку, чекаючи від неї поради, можливо, втіхи, хоч невеликої.

- Он там, біля підніжжя Синіх Гір, простягнувся Чорний Ліс, він великий та непрохідний, люди там майже не бувають. Зберіться до купи, ще шукайте таких як самі, хто не хоче війни, та йдіть в ліс, подалі, побудуйте житла, візьміть якомога більше припасів та зброї для полювання і сховайтеся, щоб не приймати участі у вбивстві ні в чому неповинних. А потім, як все це скінчиться, дуже будуть потрібні сильні руки та завзяті голови, щоб відбудувати та допомогти постраждалим. Оце все, що можемо вам порадити.

Ісіді Подумала, що було б непогано допомогти чим небудь Ненсі. Можливо, гарний одяг, щось із їжі, або просто гроші. І запропонувала, намагаючись якомога делікатніше це зробити. Жінка не образилася, зрозуміла, що це від чистого серця. Але відмовилася на відріз.

- Ні, мені нічого не потрібно, не ображайся, я розумію тебе. Але вже давно мої потреби мінімальні. Запевняю, це все пусте. Чим більше людина має всякого добра, тим більше їй доводиться ним піклуватися. Думай, щоб не втратити, зберегти а потім ще й примножити. А щастя не приносять ні великі статки, ні дорогі прикраси та власне ніщо подібне. Гарна родина, вірні друзі, любов щира – ось найбільша радість в цьому світі, але ні за які гроші того не купиш. Я сьогодні ходила із самого ранку лісом, збирала гриби і милувалася красою неймовірною його, яке багатство барв, осінній свіжий вітер, шурхіт під ногами листя, останні квіти! А зараз піду додому, а мені назустріч онучка, моє щастячко дорогеньке, радітиме, що я прийшла і щебетатиме мені як та пташечка. Та цього не замінять ніякі багатства.

Розпрощались. Ненсі і хлопці пішли до своїх осель. Ісіді сумно брела до вімани і думала, що стара правду каже. Полетить зараз до величезного, помпезного палацу, загубиться в залах та кімнатах, де є все окрім звичайного людського щастя, де не можна нікому довіритись та почуватися захищеною. І знову проблеми, невідомість, безнадійність та неможливість зарадити лихові, переконати отих войовничих яструбів, яким хочеться привласнити майже весь світ. А навіщо він їм?

Так не хотілося повертатися, що сіла просто на відкинуту сходинку вімани і вирішила ще хоч трішечки затриматися в цій такій далекій та спокійній місцевості. Але вже не тішило ні золото дерев, ні синь неба в дзеркалі озерного плеса, ні тепло цього чудового осіннього дня. А хай йому грець! Відганяла сумні думки та спогади, але вони ніяк не хотіли щезати. Чомусь знову нагадалась ота згадка про Тарію. Ще вчилася в своїй елітній школі в старшому класі. На одному з уроків старіючий, але дуже поважний учитель майже цілий урок присвятив розмові про сусідню державу Тарію та чому Північній Атланти довелося розпочати війну. Адже вона накопичувала при допомозі Південної Атланти велику кількість зброї та збиралася напасти, щоб забрати частину території, повалити існуючий уряд та запровадити свої несправедливі закони і в нашій країні. Всі уважно слухали і погодилися, що це найправильніше рішення.

А вже вдома пішла до бабусі та й почала її про все розпитувати, переконана була, вона розкаже правду. Бабуся підійшла до книжкової полицки, дістала збірник карт, відкрила і підзвала:

- Подивись, моя доню. Ось на карті Північна Атланта, а оце Тарія, що можеш сказати?

- Бабусю, то її територія в разів десять менша від території нашої країни.

- Так, моя любя. А населення всього сім мільйонів. А тепер скажи мені, ти коли небудь чула про собачку, яка ходить полювати на тигрів у ліс?

- Ой, такого, звісно, бути не може. Це було б дуже-дуже смішно. То ти хочеш сказати, що Тарія ніякої загрози не становила? То чому ж наша країна розпочала війну, напавши на неї.

- Еге ж, саме це і хочу тобі довести. Тарія невелика за територією і за кількістю населення. Але на свою біду має родючі землі, прекрасний клімат та дуже завзятих і працьовитих людей. Колись в давні часи дуже мало діток народжувалося там, та й народжувалося більше хлопчиків, ніж дівчаток. То чоловіки почали брати за жінок дівчат з племен аборигенів. Навчали їх мові та звичаям, були добрими та уважними до них. І народжували вони сильних, високих та дуже гарних людей. Вони ставали дуже вмільми та завзятими. Тарія розквітла. Широкі поля, квітучі сади, міста і села потопали в квітах. Плоди своєї праці люди продавали Північній і Південній з великим зиском. Такий привабливий шматочок привернув до себе увагу. Оце і є справжня причина війни. А війна – це найбільше лихо, яке людина сама на себе винайшла. Це вбивства, руйнація, грабунки, неймовірні страждання для усіх людей Тарії. Люди там дуже рішуче захищаються, хочуть оборонити своїх рідних, домівки, свою країну. Але справа їх безнадійна, така маленька країна не зможе вистояти проти такої величезної як наша. Потужна, непереможна зброя, економічні ресурси грандіозні і населення в десятки раз більше. Неймовірне лихо! Наші люди також постраждають. Не можна безкарно вбивати інших людей і жити з цим далі, ніби нічого не сталося. Я тобі розповіла, моя золотенька, правду, ту правду, яку ти не визнаєш зараз ні від кого більше. Але ж ти повинна зрозуміти, що нікому не можна говори про це, нікому-нікому, якщо любиш мене. Бо для мене це може мати дуже тяжкі наслідки. Пообіцяй мені, сонечко!

- Бабусю дорогенька, клянуся, що ніколи і нікому! Кинулася обіймати стареньку, міцно притиснулася. Та також пригорнула і поцілувала сухими поцілунком голівку дорогої дитини.

На превеликий жаль невдовзі відпала ймовірність комусь розповість про бабусину правду. З далеких країн повернулися тато і мама, яких вона майже не пам'ятала. До сих не знає чому залишили її трьох річну на діда і бабусю. Оцю правду їй так ніхто і не розповів, навіть бабуся. Мама мала дуже хворобливий вигляд, неймовірно худа, навколо очей тині великі, темні. Поскаржилася, що дуже себе погано почуває та не може зараз розмовляти. Дід прикликав лікарів. Але ніяке лікування не допомогло. Через три дні її не стало. Похорон був тихим, на ньому була лише жменька людей. Ісіді плакала невтішно. До цього вона все тихенько мріяла, що тато і мама повернуться, а якщо ні, то досягнувши повноліття сама відшукає їх обох. На тата було страшно дивитися, такий він був згорьований. А бабуся, бліда неймовірно, йшла міцно стиснувши вуста, ні сльозинки не зронила, лише щось шепотіла, але що почути не могла, бо дід міцно тримав за руку і не відпускав від себе. Після похорон тато підійшов до діда і сказав: «Будь же ти проклятий на віки вічні Ландгер», повернувся і пішов геть. Дід потім говорив, що не можна гніватися на нього, не в собі людина, мов, від горя.

Дід на декілька днів повіз її до моря, дуже жалів і намагався всяко розважити та пом'якшити страждання. А коли потім повернулися, то відразу побігла до бабусі. Заглянула, та стояла на колінах

у своїй спальні і щось говорила. Прислухалася, почула, що вона проклинає діда страшними прокльонами. Побоялася підходити і щось говорити. Вирішила трішки зачекати. А що вже було пізно, то дід наполіг, щоб ішла спати, мов вранці вже до бабусі піде. Але сталося непоправне. Вночі у сні померла і бабуся. Це було вже занадто для дитини. Була невтішна. А потім дуже сильно захворіла. Вертілася коло неї купа лікарів, дід не відходив три дні. Помалу видужала. Але душа її була хвора. То дід оточив її цілим гуртом. Був видатний дитячий психолог, вихователі, вчителі, однолітки із заможних родин, які намагалися розвеселити її за будь-яку ціну. Але допомогла їй одна єдина людина – жінка, що була біля бабусі. Не то служниця, не то компаньйонка. Вона таємно підійшла до неї в саду і попросила вислухати її:

- Дитинко, не страждай так, моє кохане. Бабуся з розпачу, що тобі так погано, там де вона зараз, не знає, що робити. Ти повинна жити і бути мужньою, відшукай в собі сили, сонечко. Пам'ятаєш, як часто говорила бабуся, що впасти може кожен, але встань, обтрусися та йди далі своїм шляхом. Тебе вона так любила! За що? А за те, що дуже розумненька, добра і смілива. В світі стільки може зробити, змінити на краще, мужня та добра людина. Але для цього потрібно мати сили. А де ти їх візьмеш, коли твоя душа вся в стражданнях. Заради бабусі та інших, що тебе щиро люблять і хочуть бачити щасливою, борися зі своїм розпачем! Поплач днів три, а потім встань, обтрусися і почни йти далі.

Нахилилася, погладила по голові, потім взяла за обидві руки, обцілувала їх та й швиденько пішла геть. Напевне, щоб ніхто не бачив, що розмовляла з нею. Запали ті слова в душу Ісіді і помалу-помалу збрала себе до купи і почали жити далі. Іноді плакала, але так, щоб ніхто не бачив. Дід зрадів і приписав її одужання своєму піклуванню, навіть нагородив психолога. А Ісіді знову почала ходити в школу, вчилася ретельно, хотіла якомога більше взнати про світ і маючи знання принести в нього щось добре і хороше.

Сумні думки спотворили задоволення від краси світу навколо, більше вже не хотіла бути тут, то полетіла додому.

А на наступний день почалася ретельна підготовка до зустрічі з правлінням Південної Атланти. Насамперед запрацювала пропаганда. Звідусіль тільки й чулося, про мирні ініціативи, які висуває Північна, про прагнення до миру та співробітництва, про братні народи. Ісіді прекрасно розуміла до чого все це. Ініціативи ті, що будуть запропоновані, не можуть бути прийняті ні керівництвом, ні народом незалежної демократичної країни, бо означають повну втрату незалежності Південної Атланти.

Роботи було вкрай багато. Ісіді потонула в паперових справах. Дід був дуже зайнятий, то ж майже зовсім не бачилися. Після трудового дня йшла додому, помічаючи краєм ока супровід, який, напевне, виконував не тільки функцію охорони, а й стеження. Та й вдома якось не почувалася вільно, все здавалося, що й там за нею стежать. Не раз ретельно оглядала все в кімнатах, не знаходила нічого підозрілого, але це не додавало впевненості. Все глибше занурювалася в роботу і самотність. Потроху огортав відчай, який переходив у зневіру та зневагу до самої себе, що так нічого не змогла вирішити та змінити. Часто відбувалися засідання Ради, але що там вирішувалося взнати не могла, її не запрошували.

Не маючи більше сил терпіти невідомість, кинула папери та й пішла до діда. В приймальні почали переконувати, що він неймовірно зайнятий, не можна йому заважати. І тут Ісіді прорвало. Охопив неймовірний гнів.

- Та ви що? Не знаєте хто я? Мені, його рідній онуці та не можна?

Рвучко підійшла до дверей, шарпнула їх. І так само рішуче ввійшла в кабінет.

- Це чому ж мені не можна до тебе, Ландгер Маррен Дол? Який мій статус, поясни будь ласка, любий дідусю?

Від несподіванки її появи та від злого сарказму в голосі дід аж підскочив. А за нею слідом заскочив секретар та й почав виправдовуватись, що просили, мов, не заважати, але не послухалася.

- То я заважаю? З яких це пір я заважати стала, що це врешті-решт коїться?

Як не дивно, але її рішуча поведінка діда не розгнівала. Він навпаки, навіть, розсміявся. Махнув на секретаря рукою:

- Йди собі і більш ніколи не смій так з Ісіді поводитися, а то я тобі дуже швидко поясню де твоє місце. Заходь, дорогенька, і вибач мені, дійсно дуже останній час зайнятий. Але тепер оце зрозумів, що дуже погано повівся, геть уваги до тебе не проявляв. А ти молодець, так і потрібно ставити їх усіх на місце. Повинні знати з ким і як можна, а з ким зась! Чекай, все зараз кину, підемо пообідаємо разом, добре?

Але Ісіді вже не могла вгамувати свій гнів. Сіла в крісло навпроти і без всякого страху почала:

- Слухай, дідусю, тобі не набридло оце все? Бути таким великим керівником, нести на своїх плечах тягар такої неймовірної влади! Адже ти підневільний оцих усіх обов'язків, не можеш жити повним життям. Весь час на виду, весь час дбати як ти повинен повестися в тому чи іншому випадку. Зустрічі, виступи, ритуали. Бідний ти дідусю, коли ти останній раз бачив захід сонця чи схід, дивився на квіти, чув їх аромат?

- Та досить, золотко, досить гніватися! Пішли пообідаємо краще. Хочеться чогось смачненького, а ще в твоєму товаристві, це буде чудово.

Натиснув на кнопку, віддав наказ. Відразу всі заметушилися. Скоро подали авто. В супроводі охорони поїхали у відомий фешенебельний ресторан. Ісіді було противно дивитися на цю метушню навколо, на бажання цих бідолах догодити дідові. Але помітила, що йому це було до вподоби, тішився і прямо розцвітав від тієї уваги, бажання догодити, улесливості. Ледве добула той обід, апетит пропав зовсім, ледве змусила себе проковтнути подані страви. Уже опісля в кабінеті, дід подивився на неї значуще і сказав:

- Хочу, щоб ти зрозуміла, що дає влада людині. Обід це дрібниця, але на цьому прикладі хотів показати тобі як можна жити, досягнувши вершини. Всі будуть хотіти догодити тобі і боятися, що догодили не повною мірою. Та не це основне. Основне, що ти визначаєш закони, за якими весь світ навколо тебе буде жити! Людина, яка має амбіції, прагне влади і її ніколи не буває забагато. Надіюсь, що ти це врешті-решт зрозумієш, дорогенька моя!

Дід ще багато говорив, переконував, розписував прекрасні можливості великої, а ще краще, безмежної влади. Ісіді терпляче мовчки слухала і думала як би швидше піти, щоб не чути того всього. Дід, правда, і подивився підозріло, але перестав. Посміхнувся та й зіславшись на зайнятість любенько провів її до дверей, поцілував у щоку і наказав закінчити робочий день, відпочити. Чим Ісіді і скористалася.

Майбутня зустріч на високому рівні, незрівняні пропозиції, які нададуть добросусідським відносинам чудові перспективи – вся інформація для жителів Північної Атланти в основному на цьому і трималася останнім часом. Ісіді, яка вже доволі добре розуміла політику своєї правлячої когорти, почала відчувати занепокоєння. Якийсь потаємний страх стискав її серце. Ох не даром все це! Щось назріває! Але що?

Зовсім випадково дізналася про зібрання, яке збирався проводити дід. Мало розпочатися о десятій вечора. Вирішила за всяку ціну взнати про що буде мова. Знайшла причину і пішла до діда, але він і словом не обмовився, не хотів, як зрозуміла, її присутності. Ввечері затаїлася в зручному місці, щоб взнати де то буде відбуватися. Збиралися потайки, в коридорі, перед невеликим залом, охорона сильна, муха не пролетить. Згадала, що в діда в робочому столі є план всієї будівлі. Непомітно прослизнула, знайшла, почала роздивлятися. В залу вів лише один вхід. От біда, не попасти ніяк. Але в голову раптом прийшла ідея. Вентиляційна система! Побігла в найближче пусте приміщення поряд із залом засідань, підсунула невеликий стіл, відкрутила декілька тримачів, тихенько зняла заслінку, підтягнулася, правда, з великими труднощами, але забралася у вентиляційний хід. Звиваючись черв'ячком, намагаючись не шуміти, поповзла в напрямку зали засідання. Скоро почула голос. Підлізла ближче, стало краще чути. Говорив не дід, не змогла впізнати хто, але це не мало значення. Мало значення, що він говорив! Сухою мовою цифр перелічував, які величезні переваги та доходи отримає Північна Атланта, приєднавши до себе Південну. Закусила палець, щоб не видати ні звуку, зрозуміла, що все це означає. Так, те чого вона боялася найбільше, жах війни став перед нею. Після доповіді

почалося обговорення. На цьому засіданні старих яструбів йшлося про захоплення Південної Атланти шляхом несподіваного, швидкого, навального нападу. Пропозиції, ідеї, Один з перед одного, навперебій, каркали, як зграя воронів, ще не перемогли, не отримали, але вже тішилися скільки всього отримають і яка буде вигода. Виявилось, що вже і військовий план розробили, уже готовий. І стратегія, і тактика - все прораховано. Дід сидів і був вкрай задоволений. І вирішили, коли буде початок. Прийняли дату і годину. Залишилося два дні всього.

Далі слухати не мало сенсу. Проявивши прямо чудеса гнучкості, виповзла задом на перед із вентиляції, закрила хід та, намагаючись бути невидимою, пішла до себе. Ісіді охопила повна безнадія і розпач. Врешті, схопила ключі, вийшла через потаємні двері, сіла у віману та й полетіла, безтямно, куди очі бачать. Приземлилася на березі моря. Штормило, вітер перекочував велетенські хвилі, які з гуркотом розбивалися об берег. Вітер шарпав дерева, що росли на березі, ламав гілля, обірване листя літало в повітрі. Погода вторила душевному стану. Десь в глибині свідомості зародилася підленька думка – сісти у віману та з усієї можливої швидкості врзатися в морську глибину або на скелі. Але силою волі задавила цю підленьку спокусу. До вітру додався холодний, різкий дощ. Саме дощ і привів до тями. Пішла проти вітру, дощу, перемагаючи їх, не дивлячись куди йде. Та як би і хотіла побачити, то не змогла б. Важка щільна темрява огортала все навколо. То ж боротьба з птьмою, вітром, дощем не увінчалася перемогою. Нога шурхнула в якусь заглибину, раптово викривилася вправо, різкий біль пронизав усе тіло. Висмикнула ногу, але як тільки хотіла на неї стати то так і скрикнула, заболіло неймовірно. Жіноче перемогло і від усього заплакала гірко та невтішно. Подумала, що оце вже й край, не потрібно і в скелі врзатися. Спробувала повернути до вімани, але не побачила її, зовсім не змогла орієнтуватися в якому напрямку йти потрібно. Пішла невідомо куди, орієнтуючись на зменшення шуму хвиль, отже подалі від моря. Йшла неправильно сказано, ходою це назвати не можна було. Шкандибала, скрикуючи від болю, часто просто спираючись на руки, пересувалася повільно, не знати куди. За спиною гриміло море, велетенські хвилі розбивалися об берег, холодний вітер, ще холодніший дощ, здавалося вся природа була проти неї. Але думки про смерть уже не діставали. Хотіла за всяку ціну знайти та врятувати Раймона.

Доля зглянулася над Ісіді. Через морок раптово зблиснуло світло, вітер шарпнув гіллям дерев, які росли попереду, шарпнув так сильно, так сильно нахилив, що побачила промінець світла. Цей промінець додав сил і подарував надію змученій душі. Нехтуючи болем в нозі та й в усьому тілі, посунула вперед, перемагаючи вітер та косі струмені холодного дощу. Здалося вічність тривало це змагання з негодою та болем, але нарешті дошкандибала. Блискавка освітила старезну будівлю, з темними вікнами. Але в одному світилося, там було життя. Дочекалася, щоб блискавка ще раз показала будівлю, набачила темні двері, спотикаючись зробила необхідні кроки, дісталась дверей і почала з останніх сил стукати. Як не дивно, двері відчинилися, в очі вдарило світло і чийсь голос досить здивовано мовив: «Дитино, бідна моя, де ж ти тут взялася! Заходь швидше!» Ісіді схопилася за одвірок і ледве перевалилася через поріг. «Міг би й допомогти» - подумала, але згодом помітила, що людина, яка відкрила їй двері, вже дуже стара і сама ледве рухається.

Тримаючись за стіну, добралася до освітленої кімнати і вже там придивилася до господаря. Саме господаря, бо це був чоловік, але вже дуже похилого віку. Худенький, невисокий, ріденький сивий чубчик на голові, зморшкувата шкіра рук та повільна хода вказували на старість, глибоку старість. Але обличчя не мало багато зморшок, просто дуже худеньке, а очі ясні, розумні і чомусь сумні, дуже сумні. Заметушився біля неї. Приніс якийсь теплий напій, звелів попити. Випила, але зігрітися не могла ніяк, та й ще нога боліла немилосердно. Старий побачив, що дівчина дуже змерзла, одяг геть мокрий. То ж пішов, сказавши, що нагріє води, аби помилася та зігрілася. Досить скоро повернувся, запросив у ванну кімнату. Встала, але від болю скрикнула, як ступила на пошкоджену ногу.

- Що з тобою, дитинко, що болить тобі? Питав стурбовано і дивився співчутливо.

Розповіла про ногу. То старий змусив її знову сісти, нахилився до ноги. Сухими, зморшкуватими пальцями почав легенько прощупувати ступню, потім щиколотку.

- Еге ж, моя ти бідолашечко, вивих маєш. Ану міцно схопись руками за стіл. Мусиш потерпіти, буде боляче, спробую направити.

Міцно схопив за ногу, потягнув до себе і різко повернув ступню. Почувся глухий стукіт. Боляче було так, що хотілося закричати з усієї сили. Стиснула зуби, пальці аж хруснули, так міцно схопилася за стіл. Але біль раптом відступив, ще боліло, але це можна було терпіти.

- О, та ти мужня дівчинка! А тепер зачекай, принесу сухий одяг і чисті рушники. Залізеш он у ванну, води зараз наллю, посидиш, зігрієшся, то й полегшає. А вже потім поговоримо.

Так і зробив. Напустив води у ванну, дуже чисту та охайну. Весь час пробував, чи не холодна. Приніс два чистенькі рушнички та акуратненько складений якийсь одяг. Потім сам вийшов зі словами: «Посидь, ніхто тобі не заважатиме, будь спокійна».

Заледве стягнула із себе наскрізь промоклий одяг, кинула підлогу та, схопившись обома руками за бортики ванни, забралася в теплу воду. Вже потім роздивилася всю ванну кімнату. Невелика, стіни обкладені блакитними кахлями, стеля біленька, підлога також вкрита плиткою, правда більшою за розміром і сірого кольору. Сама ванна, мийка неподалік та унітаз білі. На стіні навпроти ванни картина викладена дрібненькою плиточкою – морський берег, скелі та могутнє дерево в осінньому наряді під скелями. Гарна, дуже гарна. Навіть не могла уявити, що з кахлів можна таке чудо викласти. А сама кімната дуже чиста, все таке охайне. І рушнички чистесенькі, як тільки цей старенький ту чистоту підтримує? Може тут ще хтось живе?

Довго сиділа, час від часу з головою занурюючись у воду. Тепла вода все таки зробила свою справу. Зігрілася і тілу полегшало, але на душі морок. Здавалося вже ніщо і ніколи його не зможе розігнати.

Вилізла з ванни, витерлася насухо. На маленькій полиці біля мийки щітка для волосся. Причесалася. Взяла одяг. Біленька сорочина, штанці біленькі наспід та сірі наверх, така ж сіра і жилетка, тепла вовняна. І все таке чистеньке та охайненьке. Одяглася. А що не змогла залишити мокрий одяг на підлозі, то прополоскала його у тій же воді, що милася, викрутила та склала, не знаючи, що робити з ним далі. Соромно було залишати так ванну з водою, то спустила воду, рукою намагаючись змивати і саму ванну. Ну що ж більш – менш чисто. Вийшла. В другій кімнаті диван, пару м'яких крісел, столик, велике дзеркало і полицки з якоюсь косметикою. На стіні тоненькі білі труби, Торкнулася, теплі. О то це для сушіння речей. Розвісила свій мокрий одяг. Внизу під сушкою примостила вщент мокрі туфлі. Ви такі охайненькі, то і я незгірше можу. Заглянула в дзеркало. Бліде, ніби чуже обличчя, мокре прилизане волосся, очі запалі із синцями навколо. Тьху, оце красуня. Але махнула рукою, це все вже не має значення. Відкрила другі двері, пішла далі. Кімната велика, але не освітлена. Ага он світло! Тож пішла на те світло в іншу.

А в іншій, напевне кухні, гарно світять лампи під стелею, стіл накритий барвистою скатертиною і на ньому вже їжа парує в тарілці. На підставці якась посудина ще парує. А біля столу досить швидко як на свій вік порядкує дідусь. Повернувся до неї: «Сідай, моє бідне дитятко, поїси тепленьке, трішки легше стане!»

Слухняно сіла на стільчик. А він їй серветку чистесеньку, ложку, крайчик хліба та й ще по голові погладив: «Як же ти змучилася, бідна дитинко!»

Оце вже було занадто. Її прорвало. Схопивши ту серветку, притисла до обличчя і залилася сльозами, кусаючи губи, щоб ті ридання зупинити. Старий розвернув стілець, обхопив двома руками і притис її голову до грудей, шепотів: «Плач, моя золотенька, плач не соромся. Сльози твій біль змиють, тобі полегшає». Гладив по голові та по плечах і шепотів, шепотів якісь добрі та ласкаві слова, а вона плакала і плакала, не могла зупинитися. Нарешті, знесилена вкрай, перестала. Старий схопив рушник, змочив його під водою і легесенько витер обличчя, навіть носа витер, геть як малій дитині. Сів біля неї, узяв за руку: «Розкажи, що тебе так мучить, яке горе маєш. Живу один, ніхто ніколи не визнає того, що мені розповіси, клянусь тобі, дорогенька. Мабуть не зможу допомогти, але від душі співчуваю. Може щось пораджу!»

Не могла мовчати, так прагнула хоч одній душі в цьому світі поскаржитись, поділитись, що розповіла усе. І про дитинство, і про тата і маму, бабусю, своє кохання, сподівання, зруйновані мрії, обітниці, над якими доля насміялася і про діда, який тепер уже здавався злим монстром а можливо, навіть, втіленням усього зла всесвіту. Розповідала, не приховуючи нічого, не прикрашала, все як є.

Дивилася прямо на нього і бачила в його очах повне розуміння і безмежне співчуття. Вислухав усе до краю потім підвівся з місця: «Їсти, мабуть, ти не зможеш, але попити теплого напою якраз потрібно. А ще дам тобі ліки, тобі потрібно поспати. Завтра вирішимо, що робити і розповім тобі все як було, багато, що зрозумієш». Підійшов до шафи дістав пляшечку, накапав у ложку, ретельно порахувавши, декілька капель: «Випий, сонечко, зможеш заснути». Не боялась зовсім, випила. Гіркуватий смак, а так нічого особливого. Налив у чашку напою і змусив випити. Потім оглянув ногу, легенько пальцями надавлюючи: «Болить?» Похитала головою: «Майже вже не болить». Допоміг піднятися і пішли в сусідню кімнату. Застелив диван, допоміг лягти, ще раз погладив по голові: »Спи, дитинко, вранці набагато легше правильні рішення приймати» Вкрив ковдрою та й пішов собі. А Ісіді не зчулася як заснула міцним сном.

Щось снилося, але коли відкрила очі не змогла пригадати нічого. Тихенько лежала, відновлюючи в пам'яті все, що сталося. Відразу стало сумно та незатишно. Сіла. Навпроти дивану велике вікно. Видно групу дерев, покручених та невисоких від постійних вітрів, небо хмарне, немає ніде просвітку, але дощ вже не йде. Роздивилася кімнату. Речей дуже мало. Диван, столик біля вікна, пару стільців і чиста дерев'яна підлога, фарбована в приємний коричневий колір. Вікно велике з чистим, дуже чистим склом. Як тільки цей старенький дідусь таку чистоту підтримує? Встала, пройшлася по кімнаті, виглянула у вікно. Неподалік від будинку побачила свою віману. Оце так! Двері в кімнату відкрилися, заглянув вчорашній дідусь: «О, ти вже проснулася, дорогенька? Ну то добре, пішли снідати. А твою віману я он неподалік будинку поставив, Добре, що до неї приплив не дістав. А ключі біля твого одягу були. Так, що все в нормі. Снідати, дитино, і не заперечуй!»

Слухняно пішла з ним на кухню. І хоч їсти не хотілося зовсім, змусила себе з'їсти все, що поставив перед нею.

- Ну от і правильно, Щоб щось вирішувати і діяти, не можна нехтувати сніданком, дитинко. Маючи здорове тіло, можна і поборотися хоч і з усім світом!

Прибрав зі столу, помив посуду і лише потім сів навпроти і дивлячись лагідним поглядом прямо у вічі: «А тепер я тобі усе розповім, багато чого вже знаю. А потім будемо вирішувати як жити далі»

- Дуже хочу знати хто ви, чи живете сам чи маєте родину?

- Яка вже там родина, сам. Я дуже вже старий, неймовірно старий! Але все по порядку. Народився я вже на третій планеті. Але мав багато раз доступ до архівних матеріалів і тому зміг дуже багато чого взнати, щоб зрозуміти як все було. Ну так от! Бачив старі відеозаписи про Марсію. Наша планета, яка дала початок нашому народу, колись давно була неймовірно прекрасна. Вкрита морями, дуже чисті ріки та озера. Великі ліси з розмаїттям рослинного та тваринного світу. Родючі землі. Хто за походженням люди, які її населяли, уже невідомо. Чи стали ми на вершині еволюції, будучи зароджені на Марсії, а чи може появились з якоїсь іншої планети і поступово заселили чудовий світ Марсії. Цього вже я не знаю, не знаходив ніяких записів про таке. Але планета наша була дуже багата і нам гарно жилося на ній. Був поділ на окремі держави, які мало по малу утворили єдиний народ, єдине суспільство. Наступив період благоденства. Всього вдосталь, всі працювали в міру сил і можливостей. Керівництво обиралося усім дорослим населенням на певний період. Потім знову переобрання найдостойніших і талановитіших. Але, на жаль, кількість населення зростала і ресурси планети почали вичерпуватися. А до того сталося найгірше. До групи керівників було обрано Маррен Долів, двох рідних братів. Дійсно були енергійні, розумні, вмілі. Але були не в міру амбіційні. І коли наступив строк наступних виборів, вони приклали масу зусиль, щоб знову потрапити в групу керівників. Це їм вдалося. От з того все почалося. Мало помалу Маррен Доли прибрали владу на планеті до своїх рук. Влада потроху почала передаватися до їх прямих нащадків. А щоб мати авторитет у народі і задовольняти все зростаючі нерозумні потреби, ресурси планети почали витрачатися безмірно, ніхто вже не дбав про відновлення і збереження природи. Почалося забруднення навколишнього середовища та непомірна його експлуатація. Технічно суспільство розвивалося дуже швидко. Навіть почалися польоти до інших планет сонячної системи. А на третій планеті була створена ціла колонія. Ну і нарешті багато людей почали задумуватися над тим, що відбувається на планеті і розуміти в яку прірву вони прямують. Протест почався з одного малого епізоду. Молода, дуже молода, дівчина одного дня стала перед резиденцією Маррен Дола з транспарантом, на якому було написано: «Маррен Дол, наша планета гине! Що ти робиш для того, щоб порятувати її?» До неї підходило багато людей, говорили з нею, вона,

як виявилось, дуже багато знала і всім доводила дуже наполегливо, що якщо не прийняти рішучих мір, то наша бідна планета перестане бути гостинним домом, а перетвориться в пустелю. Уже як стемніло, дівчина пішла. Але як виявилось, додому вона бідна не повернулася. Згодом її нещасну випадково знайшли в одному занедбаному водоймищі, її обличчя було спотворено до невпізнання. Ця ганебна історія стала відома і послужила поштовхом до протестів. Протести наростали. Маррен Дол віддав наказ про арешти зачинщиків. Але це тільки підлило масла у вогонь. Скоро протести переросли у збройне протистояння. В старих сховищах, на жаль, зберігалось багато зброї, яку ніхто не додумався утилізувати. Звідти її і дістали і протестуючі, і прибічники уряду Маррен Дола. Війна була жахлива, бо та зброя при невмілому використанні призводила до жахливих наслідків. Знищувалися цілі процвітаючі області, загинули мільйони людей. Група, керована Маррен Долем уже не зупинялася ні перед чим, бажаючи отримати перемогу, сіючи ненависть і страх. Ну а дехто, спритніший і розумніший, передбачаючи все більші біди і нещастя, почав переселятися на третю планету, сподіваючись почати все заново, врятувати себе і свої сім'ї. Але це могли зробити лише деякі, що мали доступ, можливість. Поступово армія протестуючих почала захоплювати все більше і більше територій і стало ясно, що перемога буде за ними. Ну а потім сталося найпідліше і найжахливіше. В нашу планетарну систему влетів величезний астероїд. По розрахунках деяких учених він мав пролетіти, не зачепивши жодну планету. Але на нього запустили величезну кількість ракет, які змінили його траєкторію. Це спрямувало його прямо на нашу планету. Маррен Дол виступив по усіх засобах інформації і повідомив, що астероїд впаде на нашу планету, він при цьому сміявся і стало ясно, розум він втратив остаточно. Але відвернути біду уже не встигли, не змогли. Загинуло все! Планета почала втрачати атмосферу, вся вода полетіла у космос і від жахливих пожеж надмірно зросла кількість вуглекислого газу. Марсія стала зовсім непридатна до життя. Але керуюча верхівка встигла на космічних кораблях перебратися на третю планету. І як бачиш, Маррен Доли і тут керують і затіяли, судячи з твого повідомлення, нову війну. Розповів тобі дуже коротко і просто. Звісно, все, насправді, було набагато складніше. Але нестримне бажання влади в окремих людях привело до загибелі цілої планети і виникає питання, чи не повторимо ми знову ту жахливу історію. Ти ж бачиш, те що відбулося ретельно приховується від населення. Але як я зрозумів за все своє життя – історія не вчить людей, вони дуже швидко забувають її уроки.

Старий сидів і в його очах бриніли сльози. Ісіді не плакала, в її грудях розгорялася пожежа гніву і болю. Встала, підійшла до старого обняла його: «Не плач, я зроблю все, що зможу, щоб відвернути отой жах, це не повториться!» Пішла, взяла свій одяг, уже просох, перевдягнулася. Повернулася, запитала: «Скажи, як твоє ім'я*»

- Ох, та яке це вже має значення! Але не секрет. Звати – Мафед. Що ж ти збираєшся робити?

- Ну спершу поспробую поговорити з дідом, може зможу його переконати. А не вдасться, то полечу до Південної Атланти і буду робити все, що зможу, щоб рятувати від війни людей, та все, що тільки зможу!

- Боюсь, моя дорогенька, не зможеш його ні в чому переконати. Для нього керувати усім світом сама найзаповітніша мрія, а так як він старіє, то розуміє, що часу вже не так і багато, то все кине на олтар своєї тієї жаги влади, нічого не пожаліє! Цілком можливо, що і тебе принесе в жертву!

- Я не боюсь, після твоєї розповіді, багато, що зрозуміла. Бій буде затятим, але мусимо отримати перемогу, не можемо допустити, щоб все повторилося! Не зможу десь відсиджуватись, мушу боротися, Бачиш, я також із Маррен Долів. Ми чортові Маррен Доли не відступаємо! А крім того, хочу виправити те, що мої предки натворили!

Отак і почався новий етап у житті Ісіді. Що він їй принесе?

Попрощалася з старим Мафедом, сіла у віману і полетіла. На табло висвітлився показ, що заряд вімани закінчується. Заледве дотягнула до найближчої заправки. Поки відбувалася зарядка, пройшлася по території, намагаючись придумати найліпші аргументи і слова для переконання «любого дідуса». Із дверей станції вискочив якийсь молоденький хлопчина, похапцем від'єднав віману від джерела енергії, підскачав до Ісіді схопив за руку і потягнув до вімани:

- Ісіді, негайно тікай звідси, зв'язок відключи повністю, щоб не можна було вирахувати де ти знаходишся. Ти ж не знаєш нічого, тебе оголосили в розшук, всі, під страхом смертної кари, повинні повідомляти, де ти знаходишся. Від нас уже пішло повідомлення, сюди летять. Ісіді, в народі говорять,

що тільки ти, зможеш зупинити свого страхітливого діда. Я не знаю як ти це зможеш зробити і чи взагалі можливо. Але нас багато, хто не хоче вбивати своїх братів із Південної, багато хто знає, як згубили нашу рідну планету. Це не повинно повторитися! Поспіши, дуже прошу, я затримаю їх, але ти повинна злетіти, щоб ніхто із тих посіпак не побачив куди ти полетіла!

Хлопчина майже заштовхнув її у віману. Недовго думаючи, майже машинально натиснула не зліт і повністю виключила можливість будь якого зв'язку. А на додачу включила маскувальний екран. Долетіла до якогось скелястого горба і зависла з протилежної сторони від зарядної станції. Хотіла побачити, що ж буде відбуватися, хто за нею прилетів. Але побачити переслідувачів не довелося. Там де була станція завихрилися блискавки і страшний вибух струсив усе навколо. Ісіді добре розбиралася в техніці безпеки зарядних станцій і зрозуміла, що там уже не залишилося нічого і нікого. Та він же такий молоденький! Тяжким тягарем насунулося почуття вини. Той хлопець приніс в жертву своє життя, щоб врятувати її. Запеклося все всередині і ненависть спалахнула багаттям, що не згасає. Але опанувала себе, рішення вмовляти свого клятого діда щезло, мелькнула думка, що вбити було б єдиним виходом. Та на жаль, зробити це вже було неможливо. Раніше потрібно було б! Тепер до нього вже не зможе добратися.

Відкрила карту, пошукала найближчий ліс, полетіла. Ліс був старий, густий, непрохідний. Подумала, що це чудово. Але і місце для приземлення довго відшукати не могла, така була гущавина. Довелося приземлитися на березі біля невеличкого озера. Отже довго бути тут і вирішувати, що робити далі, не можна було. Бо хто б не пролетів над лісом відразу помітив би віману зверху. Вийшла, щоб трішки дихнути свіжим повітрям та розім'ятися. Подумала знову про хлопця із станції, навіть, ім'я не запитала. Дурепка! А вже потім мозком шугонула думка про Раймона. Адже він відразу кинеється в гущу подій, не думаючи про себе. От його вона повинна вберегти, бо війна кладе на жертвний оltар в першу чергу, найсміливіших і найдобріших, які захищають інших, не дбаючи про себе. Отож вирішила летіти в Південну Атланту. Але як це зробити? Якщо летіти прямо, то це доведеться перетинати лінію фронту. Можуть просто збити як з однієї сторони так із другої. Тому придумала летіти збоку від Південної Атланти. Військові кораблі в Західному океані можна буде якось обминати, основне долетіти до групи островів, які найближче до Південної. Але чи вистачить заряду? Та якось буде. Подумала, що основна проблема долетіти до північного узбережжя Західного океану. Якби тільки не потрапити в лапи дідової сторожі.

Довго роздивлялася карту. Як не крути все небезпечно. Та й ще вімана в неї дуже примітна, не схожа на звичайні. А хотілося якомога швидше. Але розум взяв верх над поривами душі і серця. Тож вирішила летіти тільки вночі, вимкнувши будь яке світло в середині вімани та розпізнавальні вогні. Але до ночі потрібно десь сховатися. Тільки де? Але і біля озера не можна засиджуватися. Полетіла, обминаючи будь які населені пункти, станції зарядки та траси. Це було важко, вимагало граничної уважності і нервової напруги. Допомогло просте везіння, на великому полі помітила критий ангар для зберігання урожаю. Поряд нікого, пусто. З великими труднощами завела віману і посадила в ангарі. Пожалкувала, що не має ніякої зброї для захисту. Стомлена була до безміри. Ясно було, що потрібно поспати, до настання темряви залишалося ще годин з п'ять. Але не залишилася у вімані. В ангарі була чимала купа соломи, вилізла наверх, зарилася майже з головою та відразу і заснула. Кинулася, коли вже сутеніло. Швиденько сповзла з тієї соломи, підбігла до виходу, ніби і немає нікого поруч з ангаром. З тим же самим трудом, як залітала в ангар то і вилітати довелося, швидше виповзати та й ще світло над панеллю керування ввімкнути прийшлося. Нарешті простір, рвонула вверху. Як виявилось дуже вчасно. По полю їхав якийсь транспорт, фари, що освітлювали шлях ледь жевріли. Посміялася про себе, теж мабуть хтось скрадається, замислив щось таке, про що не хотів, щоб знали.

Знову карта, вибирати маршрут, змінюючи напрям без кінця і краю. Смик туди, смик сюди, а це направо або наліво. А в голові весь час черв'ячок, чи видно світло, адже панель світиться, навпацки керувати не змогла. Важко. Напружена вкрай. Але ніхто її не спиняв, ні з ким не зустрілася. От і добре. Карта показала, що скоро і Західний океан буде, і небо на сході почало світлішати потроху. Потрібно було десь знову ховатися. І попереду велика проблема, потрібно зарядитися по повній, адже через океан доведеться летіти. А це довгий шлях, по розрахунках заледве вистачало б, і то, якщо летіти чітко по прямій. Знову сховалася в лісі, але більш вдало. Невеличка галявина, оточена розлогими деревами. Тож приземлилася мало не ввігнавшись в дерево. Вийшла, уважно роздивилася навколо. Людей не чути, і дерева прикривали віману своїм гіллям зверху. Хотілося спати, ще дужче пити і поїсти

не завадило б. Віману надійно закрила, ввівши цифровий код, відомий тільки їй. Пішла на пошуки, може хоч воду знайде. Та на жаль ніде нічого, ні струмочка, ні джерельця. А ось і ліс закінчується. Скралася між деревами узлісся, щоб побачити, що там далі. А далі поля, зовсім неподалік траса, але ніхто не їде. Ще далі якесь поселення невеличке. А чи є в ньому станція заправки, але якщо і є, то як заправитись, не можна ж попадатися на очі, хтось все таки відразу і донесе, це вже точно. Пити хотілося немилосердно, зрозуміла, що цілий день не витримає. Пішла в обхід поля до поселення, що вже буде.

Від лісу до поселення в обхід поля вела стежина, ледве протоптана, видно мало по ній ходили. Ну це вже добре, та й ще кущі обабіч стежки. Нікого не зустріла. Невеликі будинки, чомусь з усіх боків огорожені високими парканами. Понадіялася, що за тими парканами її ніхто не побачить і набравшись сміливості пішла по вулиці. Повернула до уявного центру, траса проходила через поселення і біля неї стояла станція заправки! Ну просто дарунок долі! Але не підійшла ближче, оминула і пішла геть. А от і край, будинки скінчилися, далі знову поля. Самий крайній стоїть старезний будинок, паркан заледве тримається, в деяких місцях підпертий товстими неотесаними кілками. А біля нього жінка поряється, годує пташину свою. Тримається молодю, але сама геть сива. Погукала не дуже голосно. Жінка повернулася до Ісіді.

- Що вам потрібно, чимось допомогти може?
- Чи не дали б води попити трішки, дуже вас прошу?

Жінка якусь хвилину подумала, підійшла ближче, пильно вдивляючись в дівчину. Запитала: «Не маєте грошей, адже на станції все можна купити? Чи може не хочете, щоб вас бачили? Але добре, заходьте, дам води, бо не дати вже й води, коли просять, то гріх великий» Відкрила перекривлену хвіртку, Ісіді ступила на подвір'я, але не втрималася, роздивилася по сторонам, чи бачить хто. Жінка похитала головою: «Отже друге, не хочете, щоб вас хтось бачив!» Ісіді знизала плечима, але не сказала нічого. Та господиня більше не запитувала. Запросила до будинку. Як не дивно, всередині було дуже охайно, бідно, але все необхідне було. Проїшли до кімнати, що слугувала за вітальню. Невеликий стіл, декілька стільців та шафа з посудом. Жінка вказала на стілець біля столу, принесла невелику посудину з чистою водою. Не могла стриматися, накинулася пити, ніби подолала велику відстань в засушливій пустелі. Не відірвалася, допоки не випила всю воду. Жінка не розпитувала ні про більше, а збрала в невелику сумку їжі, води, подала Ісіді. Затим попросила зачекати хвильку і покликкала якогось Сінда. З глибини будинку вийшов хлопчина років тринадцяти.

- Відведи дівчину до старої Хрізми. Тільки йдіть не по вулиці, веди садами та городами, та сам знаєш, не дурний.
- Добре. Бабусю.
- Іди за ним, дівчинко. Хрізма дуже стара жінка, але надзвичайно розумна, все пам'ятає, все знає. Вона зі стародавнього народу. Того що знає вона, дуже мало хто відає. А я догадуюсь, що ти затіяла. Що ж, нехай твоя доля складеться щасливо, бережи себе.
- Безмежно дякую вам, Нехай і вас неприємності та невдачі обійдуть стороною.
- Ото вже сумнівно дуже. Тяжкі часи наступають. Що ж, бувай здорова.

Хлопчина йшов попереду, Ісіді ледве за ним встигала. Дійсно йшли садами, городами, іноді приходилося продиратися через кущі, які відділяли одну садибу від іншої. Врешті вийшли на невеликий пагорб, внизу простирался великий берег, на якому паслася худоба, далі охайні будиночки з садочками та невеликими клаптиками городів. Хлопчина зупинився, ретельно приглядаючись до будинків і раптом схопив її за руку:

- Стій, дивись біля її будинку чужі люди, вони не з нашого поселення. Нишпорять біля її садиби. Що ж вони там шукають, і де Хрізма? Щось там негаразд! Я не раджу туди потикатися. Давай я тебе проведу до лісу посидиш там, а я як усе взнаю, то тебе знайду і розповім, що сталося і чи можна підійти до Хрізми. А зараз, думаю, небезпечно.

Поглядаючи стурбовано по сторонам, хлопець швидко крався, намагаючись прослизнути так, щоб їх ніхто не помітив, до лісу за поселенням. Ісіді хоч і мала гарну форму та багато займалася

спортом, але заледве встигала за ним. Але везіння було на їхньому боці. Досить швидко і безпечно добралися до лісу. Хлопчина ще й допоміг Ісіді розшукати віману. І так же швиденько щез.

Ісіді сиділа біля вімани на пенечку і думала, що робити. Почекати хлопця чи летіти далі. І що ж та Хрізма їй допоможе. Але вирішила все таки дочекатись, бо буде ж хлопчина шукати її. Чекати довелося недовго. Хлопець вигулькнув безшумно, правда задихався, бо біг швидко.

- Немає бабусі Хрізми. Приїхали якісь у формі і забрали її. Сусіди якраз збіглися, бо бабуся всім допомагала порадами, дуже багато пам'ятала і знала. То старший показав папірець, що по розпорядженню уряду, мов вона і її знання зараз дуже потрібні. То що тут вдієш. Забрали. Чим тобі допомогти?

- Віману потрібно зарядити, але світитися не хочу. Не хочу, щоб мене бачили.

- Та знаємо ми, що тебе шукають. Ти – Ісіді, моя бабуся тебе відразу впізнала. Мій старший брат на станції працює. Може він зможе якось це зробити. Але я спершу запитаю в бабусі чи варто це затівати. А ти побудь тут тихенько, їсти в тебе є що і вода. А ввечері я прибіжу і все, що бабуся скаже розповім. Добре?

- Так. Зачекаю, без заряду по повній, нікуди не зможу.

- Не думай, ми не зрадимо, не видамо тебе. Віриш?

- Так, вірю. Але ти також з бабусяю, будьте обережні. Бач, ту бабуся забрали, а що вона може! Уявляю, яка ж вона вже старенька.

Підійшла до хлопця, взяла за плечі, заглянула і вічі: «Бережи себе, будь обачний. І нікому, окрім бабусі, нічого не розповідай. Ніколи не знаєш що думає, що вирішує інша людина. Якщо зможете, то допоможіть, дуже прошу!» Хлопець схопив за руку, стиснув міцно – міцно, потім приклав праву руку до грудей і дивлячись прямо в очі промовив: «Клянусь, я зроблю все, що зможу!». І швидко побіг геть.

Сиділа як на голках, не могла нічого придумати чи вирішити. Безнадія змією заповзала в душу. В лісі сутінки починаються раніше, ніж на відкритому просторі. Тож вже почало сутеніти, як почула тріск сухої гілки, хлопчина вибіг із-за дерев: «Привіт, все добре. Зараз сюди прилетить мій брат, він допоможе!». І справді, безшумно, невелика і добряче пошарпана вімана плавно опустилася поряд. З неї вийшов невисокий хлопець в робочому, добряче заношеному, одязі. Підійшов ближче, привітався: «Я – Ірам, а вас звати Ісіді, розшукують вас по всій Північній Атланти, ще не пам'ятаю, щоб так когось ще шукали та погрожували за укривання, як за вас. Але чим більше погрожують, тим більше, я розумію, вам допомогти потрібно. Хоч ми і живемо глибоко в провінції, але добре розуміємо, що насправді відбувається! Я зараз спробую зарядити вашу віману, а потім настане ніч і летить геть звідси, допоки вас не вирахували.»

- Ірам, я вам дуже вдячна, але як ви зарядите мою віману? Я так розумію, що тільки я з'явлюся на станції, то відразу і засвітлюся.

- Ну звісно ж! Я хочу спробувати перекачати заряд зі своєї на вашу. Не дивіться, що моя, ніби така застаріла і пошарпана. Це просто камуфляж. Я багато, що переробив в ній. А заряду вистачає на десять годин без приземлення.

Ірам підкотив свою віману поближче і почав діставати якісь дроти та приладдя зовсім їй незрозуміле та невідоме. Потім довго копирсався у вімані Ісіді і у своїй, приєднував все те, що дістав. Працював наполегливо швидко та вміло. Ісіді не дуже вірила в ту затію, але іншого виходу не було. Але, як не дивно, в нього все вийшло. І коли запропонував перевірити заряд, Ісіді із здивуванням побачила, що її вімана заряджена повністю.

- Ірам, я вам безмежно вдячна, навіть не надіялася на таке. Та у вас золоті руки! Як мені вам віддячити?

- Дуже прошу, ніяк не потрібно. Ісіді, вас давно розхвалювали, ви ж дуже відома, і ми всі думали, що ви правонаступниця свого діда. Але тепер, коли з його подачі, вас так настирно хочуть знайти, спіймати, то ясно, що ви не з ним. І багато людей мають надію, що саме ви зможете, щось

змінити на краще. Прості люди не хочуть війни. Це злочин, це безумство і братовбивство. Наша сестра, наприклад, вийшла заміж за хлопця з Південної, уже має двох дітей. І мені, що, йти вбивати їх? Та ні, ніколи мене не змусять це зробити! Нехай щастить вам, Ісіді. Зробіть, що зможете, щоб припинити все це!

- Так, що тільки зможу! А ви не йдіть на війну, краще заховайтеся в цьому лісі, але не йдіть. Якщо більшість буде проти, то не так просто тим яструбам буде воювати. Вони хочуть послати інших, а самі – жоден не піде воювати, жоден.

Подякувала, попрощалася і полетіла. Згадала хлопця із тієї заправки, зацмело в серці, Хоч би Ірама не дістали! Було вже за північ коли прилетіла у обране місце, звірилася з картою, все вірно. Гострі скелі, за ними грізно гримить океан. Корабель тут не пристане, а на віманах військо не перекинеш через океан. То й великої охорони тут не було Це знала напевно. Пустка навколо. Коли – не коли проїде патруль та й то для годиться. З півгодини сиділа і вираховувала маршрут. Але все було невтішно. Перелетіти до найближчої точки Південної Атланти через океан було дуже проблематично. Як не розраховуй швидкість, висоту, а заряду бракувало. Погасила в собі всі страхи і у вімані вимкнула все, що тільки можна, полетіла. Будь що буде!

На певній відстані від скель та рифів океан був майже спокійний. Небо чисте, всипане зорями. Легко керувати. Летіла без перешкод чітко дотримуючись заданих параметрів. На сході посвітлішало, затим зажеврило, починався світанок. До берега залишалося кілометрів з вісімдесят, як вімана подала перший попереджувачий сигнал, затим другий і третій. Встигла одягнути рятувальний жилет, прикріпити до пояса довгий гострий військовий ніж, вімана плавно і досить повільно почала знижуватися. Берега ще не видно. А океан пустий, ніякого плавзасобу і приблизно немає. Знову задавила в собі страх, схопила навігатор, засунула його в прозорий мішечок, потрібно ж буде пливати в правильному напрямку. Ну що ж, готова. Коли до поверхні води залишалося метрів з п'ятнадцять, відкрила люк і стрибнула вниз. Вімана на воді не затримається, почне тонути, а тоді вже з неї можна і не врятуватися. Утвориться вир і може засмоктати вглиб. Пірнула глибоко. Намагаючись зберігати спокійні правильні рухи, піднялася на поверхню. Неповдалі занурювалася у воду вімана. Відпливла якомога далі, звірилася з навігатором і, обравши правильний напрям, поплила вперед, в напрямку берега. Добре, що одягнула жилет. Тримав на поверхні, то іноді добряче втомившись, дозволяла собі просто полежати на воді не рухаючись. Не дивилася на годинник, розуміла, що це тільки добавить страху. Як не вдивлялася в горизонт, берега не видно було. Зате побачила великий косий плавник. Про таке навіть не думала. А тепер маєш! В океані багато різних живих організмів, як стверджує наука, зокрема риб. Ну а найбільші з них хижі і становлять загрозу для людини. Ледве не засміялася істерично, нагадавши те, що вчила в школі про тваринний світ океанів та морів. Вища форма життя і нижча пересіклись. І які шанси у вищої форми при такій зустрічі в океані? Ох, мабуть, дуже невеликі. Але вперто пливла далі. Власник плавця не поспішав, той описував великі круги навколо Ісіді, але потроху вони ставали вужчими. «Найкращий вид захисту – це напад» - пригадала Ісіді повчання діда, і коли круги вже добряче звузилися пірнула під воду. Величезна рибина була вже поряд. Була більша за дівчину, мабуть, утричі. Роздумувати часу вже не було. Величезна пащека рибини з гострими трикутними зубами була напіввідкрита, готова змолоти начисто. Ісіді дістала гострий як лезо бритви ніж і різко з усієї сили рвонула до рибини. А та поплила назустріч, швидко і загрозово. Коли відкрита паща була поряд, якомога швидше пірнула назустріч, але вниз. Опинившись під рибиною, різко перевернулася догори і глибоко ввігнала ніж тій в черево. Міцно тримала його обома руками, все інше зробила інерція руху величезної рибини. Ніж пропоров черево не менше, ніж метрів на два. Хлюпнула у воду кров та почали вивалюватися нутрощі. Рибина вже не звертала уваги на Ісіді, метлялася і билася на місці. Крові ставало все більше. Відпливала далі від цього місця, бо кров могла привабити інших подібних до цієї. Широкими помахами, як на тренуванні, поплила все вперед і вперед. Коли оглянулася, то переконалася, що думала правильно. Великий плавник розрізав поверхню води, поспішаючи до місця витoku крові. Раптом почула стукіт мотору судна, великий катер плив до неї. Скоро він порівнявся з Ісідію, спустили мотузяну драбину і чоловічий голос незаперечним тоном наказав піднятися на борт. Може без великої радості, але з певним задоволенням дівчина, стомлена вщент, піднялася на борт невеликого військового патрульного судна. Водночас на палубу спустилася вімана і з неї вистрибнув хлопець також у військовій формі. Навколо них уже стояло чоловік з сім військових. Хлопець підійшов ближче і з захватом вигукнув: «Ну, дівчино, ти й зух, я такого ще не бачив». Затим повернувся до хлопців: «Лечу, бачу червоний жилет на воді. Придивляюся, так, пливе людина, а кругами навколо

неї величезна акула, вода прозора, добре видно. Гарячково думаю як порятувати, бо вже от-от кинеться в атаку хижачка. І тут людина різко йде під воду, а потім кидається назустріч акулі. В мене все всередині похололо. Деталі не зміг розгледіти. Потоки крові, і рибина смикається в конвульсіях. А людина пливе далі. Догадався, що підплила під акулу і розпоролася тій черево. А оце бачу, що то до того ж дівчина. Дуже – дуже сміливо! Неймовірно, просто неймовірно!».

Від втоми та від пережитого в Ісіді підгиналися ноги. Тож підійшла до великого згортка корабельного канату і сіла. Думала, що не підготувилася так як потрібно було б. Зараз почнуть розпитувати про все. Хто вона та звідки. А там ще хтось може впізнати.

- Не мучте дівчину, розповідь про все пізніше. Таке пережила! Звичайно їй потрібно відпочити. А вам усім зайнятися роботою.

На ці слова всі розступилися. Підійшов високий худий чоловік геть сивий, хоча обличчя і статура зовсім не мали вигляду старої людини. Напевне користувався повагою, всі дуже слухняно розійшлися.

- Дорогенька, пішли - проведу тебе до каюти, потім все розповіси.

Не задумуючись, Ісіді пішла за ним. Провів у каюту, дістав із шафи пару одєжин та вказав на щось подібне до ліжка: «Перевдягнися, якщо зможеш, то засни, потім будемо говорити».

Так і зробила. Одежа була завелика, з чоловічого плеча, але чиста. Заснути не вдалося, розум запрацював над можливими версіями, як пояснити свою історію. Але всі ті версії чомусь спотикалися через образ чоловіка, який привів її в каюту. Хто він, яка його посада на кораблі, що він може знати про Ісіді, внучку Ландгер Маррен Дола? Розуміла, що спіймана на брехні, не матиме можливості добратися до Раймона, ще й до того може зійти за шпигуна. Кепсько, дуже кепсько! Не переймаючись ні виглядом, ні вбранням, боса, бо взуття позбулася перед стрибком у воду, покинула каюту і піднялася на палубу. Підійшла до першого ж зустрічного моряка і попросила провести до головного на кораблі. Той слухняно виконав її вимогу і провів до каюти. Постукав у двері, почувши дозвіл, відкрив двері.

- Дівчина до вас проситься, щось хоче запитати.

- Заходь, дівчинко.

Ісіді сміливо переступила поріг. Каюта досить велика, переповнена якимись приладами, рулонами карт, міцний широкий стіл і багато стільців. На одному з них за столом сидів уже знайомий чоловік, перед ним карта та великий журнал. Відсунув все в сторону, а її широким привітним жестом запросив сідати на стілець навпроти. Сіла, сміливо подивилася йому у вічі.

- Ну, що ж приступимо до справи. Розповідай як же ти опинилася в товаристві отієї акули.

- Постараюсь якомога коротше. Мене звати Ісіді. Я – внука Ландгер Маррен Дола. Оскільки я абсолютно проти того, що затіяв мій дід та маю доброго знайомого в Південній Атланти, вирішила добратися до нього і втекти від свого діда. Летіла на вімані, але заряду не вистачило. Віману втратила, потонула. А я вчасно покинула її, пливла і зазнала нападу акули. Але на щастя трапився ваш корабель. І от я перед вами, прошу допомоги.

- Кажали, що онука Маррен Дола дуже смілива і неймовірна. Ти бач, виявляється так воно і є. Я не раз бачив фото твоє, Ісіді. І. чесно кажучи, чекав, що ж ти вигадась. Але почути правду, не чекав. Хто ж твій знайомий, до якого летіла?

- Це Раймон, син Хеймеса. Ми познайомилися на музичному фестивалі в Лірнії. Мені вкрай необхідно з ним зустрітися.

- Ого. Оце так історія! Добре, зараз буду в'ясняти. Вибач, але я дуже недовірлива людина. Між іншим мене звати Каррен, так можеш і звертатися.

Каррен встав, підійшов до шафи, дістав прилад зв'язку, натиснув пару кнопок. Йому відповіли відразу: «Що у вас, Каррен, терміново?»

- Так, дуже важливо і терміново. Мені вкрай потрібно зв'язатися з Раймоном, сином Хеймеса, до того ж якомога швидше. Питання життя і смерті. Хто цьому не сприятиме відповідатиме по повній!

Ісіді звичайно ловила кожне слово. Але розібрати відповідь не змогла. А Каррен дістав ще одну карту і почав щось розраховувати та записувати. Як не дивно, але досить скоро пролунав сигнал виклику. Каррен відразу відповів та до того ж включив так, щоб Ісіді чула і протилежну сторону.

- Раймон вас слухає, Каррен. Яка у вас така важлива справа?

- Раймон, тут ми в океані підібрали дівчину. Її звати Ісіді. І вона стверджує, що з вами знайома та, мов, летіла до вас. Заряду у вімані, звісно, не вистачило і наш корабель підібрав дівчину, коли вона дуже близько знайомилася з акулою. Правда тій таке знайомство дуже не сподобалося.

- Ісіді – Раймон майже кричав, Ісіді, радість моя, обізвися, ти не постраждала!. Каррен, дайте нам поговорити, прошу вас!

- Раймон, я ціла, розпорола черево тій рибині! Я ледве втекла від діда, мені допомагали, навіть, гинули зовсім незнайомі люди. Мені так жаль! Нам потрібно зупинити цю страшну війну, всіма силами! А до нього я ніколи не повернуся, краще помру!

- Ісіді, ненаглядна любове моя, я зараз же лечу до тебе! Каррен, ви повинні негайно пливти до Хірани, це наказ! Але жодній живій душі не можете говорити, що Ісіді у вас на кораблі. Я також лечу в Хірану. До зустрічі!

Зв'язок обірвався. Схвильована дівчина вже не мала зовсім сил і важко опустилася на стілець. Каррен швиденько щось налив у кухоль на столі і звелів ковтнути пару раз. Напій був дуже міцний, Ісіді аж закашлялася, але трішки полегшало. Чоловік обхопив сиву голову руками, потім схопив кухоль і одним духом випив все, подивився на Ісіді.

- Бідолашні, оце так історія. То він не просто знайомий, тут ще й любов! Що ж воно буде! А Маррен Дол знає де ти? Та він же тепер весь світ переверне, шукаючи тебе! Пророкували, що ти станеш його наступницею, що ж воно тепер буде! А ти як думаєш, він зупиниться при якихось умовах, припинить війну? Гинуть же люди з обох сторін.

Ісіді раптом стало жаль цього сильного чоловіка, з такою передчасною сивиною. Але не змогла сказати йому втішної неправди. Адже добре все знала. І глянувши йому прямо у вічі, відповіла: «Ні, ніколи, одна смерть зможе його зупинити!»

- Так, ситуація ще та. Але як вже є. Ісіді, сам проведу тебе в каюту. З неї не виходиш, ні з ким не спілкуєшся, тобто двері можна відкрити лише мені. Їсти сам буду приносити. До Хірани нам ходу два дні, при умові нормальної погоди. Тепер ще одна пересторога – на зв'язок ні з ким не виходиш, берегова охорона прослуховує все. Мій зв'язок зі спеціальною екранізацією, тому я так просто говорив з Раймоном. Мусиш сидіти тихесенько і стати на цей час невидимкою. Ясно!?

Дівчина розуміла, що так і має бути. Тож сиділа в тісній, задушливій каюті, дивилася в ілюмінатор на морські хвилі, на лінію горизонту в далечині, яка дійсно була просто лінією, а час якимось чином розтягнувся неймовірно. Здавалося, що хвилини стали годинами. Каррен приніс їжу і змусив все з'їсти, не звертаючи уваги на її небажання будь-що відправляти до рота. А найгірше було вночі. Сон не приходив, заледве дочекалася, щоб світанок розпочав свою гру на небі, а потім вже і хвилі розмалював в якусь суміш рожевих, золотих і синіх барв. Ще день, ще ніч. І нарешті лінія горизонту стала рельєфною. Не відходила від ілюмінатора. І ось на схилах пагорбів можна розгледіти маленькі будиночки, деревця, ніби з дитячих іграшок. Але ще майже дві години знадобилося, щоб корабель причалив. Кинулася до дверей, але відкрити не змогла. Очевидно Каррен запер їх з іншого боку. Довелося чекати ще.

Ісіді прекрасно розуміла ситуацію. Її фото мелькало часто, безліч людей прекрасно могли впізнати дівчину як у Північній Атланти так і в Південній. Хай йому грець, знаменита! Врешті прийшов і Каррен.

- Дівчинко, я говорив з Раймоном. Він дуже боїться, що тебе можуть побачити та впізнати. Не можна нікому довіритися. Мусиш ще сидіти взаперті, я швидко на берег та куплю одяг і макіяж, потрібно змінити тебе до невпізнання! Знаю як тобі. Але мусиш чекати ще.

Чекала аж поки не почало вечоріти. Аж потім прийшов Каррен з повною сумкою. Розклав усе на ліжку, виклав усі свої ідеї по маскуванню і вийшов, не забувши заперти двері знову. Штанці, легенька кофтинка з високим коміром, зручні сандалії, мабуть, щоб можна швидко бігати. Парик із чорного пишного-препишного волосся, приховати хоч трішки обличчя. І макіяж. Ось на це довелося потратити найбільше часу. Але воно того було варте. Коли нарешті стала перед дзеркалом у дверцях шафи, сама себе не впізнала. Каррен постукав у двері, довго прискіпливо роздивлявся, але залишився задоволеним. Зібрав усе в сумку, в каюті не лишилося і сліду, що там взагалі хтось був. Лише потім пішли – Каррен попереду, Ісіді за ним. На палубі ні душі.

- Я усіх відпустив на берег, ще й грошенят потроху видав. Порозліталися як пташки. Так що йдемо. Але ніяких обіймів, чи поцілунків. Уже як будете в безпечному місці зможете дати волю почуттям, не раніше.

Зійшли по трапу на пристань, Каррен узяв під руку, так ніби неспішно прогулюються. Йшли досить довго аж поки не вийшли на велику площу. На площі купа люду, сцена, а на ній чоловік у військовому вбранні переконливо розповідає як важливо підтримувати збройні сили. Ісіді не дуже прислухалася до його слів, бо все думала де ж Раймон, чому не зустрічає її. Підійшли до лавки під деревами.

- Ти посидь, а я піду повідомлю, що ми вже тут. Домовлялися саме так, сама розумієш, з метою конспірації.

Каррен пішов. Ісіді сіла на лавку. Але якийсь неспокій не дав їй змоги сидіти. Підвелася і якомога швидше знову злилася з натовпом. А потім неспішно перебралася до величній будівлі з колонами. Стала за одну з них так щоб бачити лавку, на якій її залишив Каррен. Недовго довелося чекати. Десь взялися двоє молодиків, підійшли до лавки. Побачивши, що там нікого немає, почали кругом роззиратися, а потім, як ота акула в морі, стали кругами ходити, придивляючись до жінок навколо, правди круги ставали, на відміну, ширшими. Зрозуміла, що до Раймона вони не мають ніякого відношення. Та все дуже просто, Каррен повідомив куди слід, як має бути. Швиденько здерла парик, як змогла поправила своє волосся, а його запхала у найближчу сміттеву урну. Скрадаючись за колонами, дійшла до краю платформи, на якій вони стояли, але не стала спускатися сходами, бо бачила, що на них її буде видно з різних напрямків. Міцно схопилася руками за край платформи, повисла, а потім стрибнула, намагаючись зберегти рівновагу і після приземлення не впасти. Вдалося. Не гаючи ні хвилини, пірнула в найближчу вулицю і безшумно побігла вздовж неї, пильно придивляючись чи не трапиться нагода десь сховатися. Попереду йшов чоловік. Явно він був добре напідпитку. Але він зробив добру справу. Дістав з кишені ключі і з трудом відпер в одному з будинків вхідні двері, зайшов, але двері за собою не закрив. То Ісіді, недовго думаючи, прошмигнула в них і відразу їх за собою закрила. Чоловіка вже не було, але чути як він підіймається по сходах і щось бурчить невдоволено. Ризикнула і сама почала підійматися на верх. Це був п'ятиповерховий будинок. Доля була прихильна, нікого не зустріла, а вхід на технічний поверх був незапертий. Отам і заховалася. Маленькі віконця виходили на вулицю, то одне легенько прочинила, виглянула. Пусто. Але за хвилину по вулиці пробігло двоє, по ходу смикаючи вхідні двері будинків. Не важко було здогадатися, що їм потрібно. Зла не мала на Каррена, адже він дбав про інтерес своєї країни. Але що ж тепер робити як бути. Як відшукати Раймона, де він, адже також шукає її. А може ні? Так як усіх закоханих, дівчину обсідали сумніви та невпевненість. Неясне світло пробивалося крізь маленькі запилені віконця. Почала роздивлятися. Мешканці будинку тут влаштували склади непотрібних речей. Чого тільки тут не було! Старі меблі, повно всіляких пакетів та мішків з якимось речами, ящики різних розмірів, невідомо з чим, навіть манекен у брудному, пошарпаному весільному платті. Скинула взуття та, намагаючись ступати безшумно, почала заглядати по тих речах, добре розуміла, що потрібно змінити зовнішність. В багатьох ящиках був старий одяг. Розглядала, намагаючись знайти хоч щось підходяще. Нарешті трапилося простеньке платтячко, але її розміру та кофтинка. Ще трапилися старі ножиці, вкриті іржею. А ще резинка для волосся, а на гвіздку шляпка. Пригодиться! З цим виглянула на сходи. Будинок спав, не чути нікого. Тихенько спустилася вниз. Як не дивно, підвал був також не запертий. Темно, не видно нічого. Почала водити руками по стінах і як не дивно, знайшла вимикач. Включила освітлення. Тож у тому підвалі змила макіяж, помила ноги і передяглася. Ножицями підстригла чубчик, використавши як дзеркало дверне скло. Чубчик залишила довгеньким, щоб якомога більше прикрив лице. Саме волосся пригладила і на потилиці зв'язала. Примірила шляпку. От якби ще окуляри! Та на жаль! Свій одяг

згорнула, запхала в старенький пакети. Потрібно буде сховати. Знову піднялася на технічний поверх, примостилася на пакетах, лицем до віконця, і задрімала.

Проснулася на світанку, прислухалася, в будинку вже шум, люди просиналися, готувалися хто до роботи, хто до навчання, та хто як. Виглянула, швиденько спустилася і на вулицю. Уже снують люди по вулиці. Пішла на площу, намагаючись пригадати дорогу до пристані. Дорогу звісно не згадала, але чітко відчувалося море, то й пішла в ту сторону, ретельно до всього придивляючись, але натягнувши на обличчя якомога байдужіший вираз. Розпочався погожий день. На легеньких хвильках уже золота доріжка і багато кораблів на причалі, але вийшла не прямо на пристань, а в стороні. Та добре, що так. Потрібно знайти пункт спостереження. Довгенько придивлялася де ж причаїтися, а ще шукала очима корабель, на якому пливла. Знайшла. Хотілося їсти й пити. Але немала ні копійки, все потонуло з віманою. На пристані вже повно людей. Одні вантажі на кораблі, другі навпаки на берег. Багато люду вже прийшло, щоб зустріти пасажирів, що припливуть. Життя кипить. Прекрасно. Легше залишатися непоміченою. Уже хотіла влитися в натовп зустрічаючих, але придивившись, помітила на палубі Каррена. Сидів на палубі та пильно придивлявся до людей на пристані. Ти ба, який хитрий, передбачив її дії.

Пішла геть з пристані, ще чого доброго побачить її. Але вже мала план. Раймона можна було тільки тут і зустріти, якщо, звісно, захоче її відшукати. Швиденько майже побігла вуличками, вийшла вже з другого боку. Невеличка тераса столики, стільці, люди сидять, дехто їсть чи п'є, ще дехто просто спостерігає життя навколо, чекаючи на зустріч. Прошмигнула на терасу, сіла за столик, поряд колона. Є надія, що її не буде видно з корабля, а вона могла бачити, що на ньому відбувається. Підійшов служка: «Що бажаєте?» Почав пропонувати різні напої та наїдки. Склала благально руки і дивлячись прямо у вічі попросилась: «Благаю вас, не проганяйте мене звідси, чекаю людину, але коли буде не знаю. Не маю грошей. Але для мене ця зустріч – питання життя чи смерті. Прошу, будьте милосердні!» Подивився здивовано, мабуть, такого ще не траплялося. Мовчки відійшов. А Ісіді повернулася в сторону корабля і пильно до всіх знову почала придивлятися. А служка повернувся і приніс на підносі пару булочок та якийсь теплий напій, пара підіймалася над посудинкою. Поставив на стіл і сказав: «Це вам, не думайте про гроші, наш заклад не збідніє. Можете сидіти стільки, скільки буде потрібно!» Звісно, була розчулена і дякувала. Навіть не чекала такого. Ці булочки та напій були дарунком долі, адже можна сидіти і далі, а до того їсти хотілося, а пити ще більше. Світ не без добрих людей!

Сиділа, спостерігала та на жаль без успіху. Каррену принесли столик, їжу. Але з поста не пішов. Ну а як же, внучка самого Маррен Дола. Полювання мусить бути успішним!

А потім, коли вже часу пройшло багато і Ісіді втратила всіляку надію, на причал прийшла групка військових, щось погукали до Каррена, з корабля спустили трап. По трапу піднялися на палубу. Почали розмовляти з Карреном. А далі події розгорталися швидко і не передбачувано. Один з військовим схопив Каррена, добряче струсонув, а потім з усього маху врізав кулаком в щелепу, так, що той залетів і врізався в бітенг. А далі Ісіді вже не дивилася. Скочила і з усіх ніг побігла до корабля, тільки б встигнути. Що то гарна фізична підготовка! Вона і допомогла добігти до хлопців в момент, коли вони збиралися сідати в припарковане неподалік від причалу військове авто. Всі рослі, в однаковому одязі, ніяк не могла роздивитись чи є серед них Раймон. Вже від розпачу, не задумуючись, що буде, загукала: «Раймон, Раймон!» Обернулися всі і він також. Побіг назустріч. Задихаючись від швидкого бігу, майже впала в міцні обійми. На мить здалося, що втратить свідомість. Але змогла втриматись на поверхні, як не хотілося припасти до його широких грудей і просто заплакати від усього пережитого. Але не мала права дати собі волю, тож затисла себе і поцілувавши Раймона в губи, посміхнулася: «Як же я рада тебе бачити». Але він відчув в якому дівчина стані, який наплив почуттів охопив її. Міцно обнявши, прошепотів на вухо: «Я все розумію, і мої друзі це зрозуміють, не думай зараз ні про що, я безмежно кохаю тебе!» і підкріпив свої слова поцілунком, від якого в Ісіді і голова запаморочилося. Потім повернув її до своїх супутників і, все ще пригортаючи її до себе, сказав: «Хочу вас познайомити. Це Ісіді – онука Ландгер Маррен Дола і дуже дорога для мене людина!»

Хлопці підійшли і чемно привіталися, кожен назвався. Останній засміявся: «Усіх відразу не запам'ятаєш, але байдуже. Ти повинна знати – ми всі друзі ще з дитинства. Раймон нам про все розповів, можеш на нас усіх розраховувати! Між іншим, ісіді, ти втекла до нас, тому що кохаєш Раймона і хочеш бути разом, чи взагалі захотіла втекти від подій та свого діда?»

Ісіді тут же все зрозуміла. Вони думають, що закохане дівчисько прилетіло під крило свого хлопця, щоб бути з ним, чисто по жіночому. Тому відсторонила коханого, подивилася кожному у вічі і, чітко ріжучи слова, відповіла: «Ні, і ще раз ні! Моє найзаповітніше бажання якомога швидше зупинити цю братовбивчу війну, відправивши мого діда і його банду в історію назавжди. Покінчити з війнами, щоб більш ніколи-ніколи! І дуже хочу нащадків з Марсії і місцевих об'єднати і дати можливість бути вільними і щасливими. Аби на третій планеті не сталося того, що було на Марсії!»

Хлопці не чекали, вони вражено дивилися на Ісіді, слухаючи її запальну мову. Раймон обійняв дівчину за плечі і так же запально і захоплено мовив: «Ісіді саме така, як можна було не полюбити її!»

Один з хлопців обізвався: «А ну геть звідси, та швидше! Знаєте який час, еге ж? Щоб не довелося пояснювати, доводити, переконувати, щезаєм! В машину, марш! Ісіді, дорогенька, а ти з нами чи як?»

Дівчина подивилася запитливо на Раймона, не знаючи що ж буде далі. А той міцно схопив її за руку: «Звісно з нами, вперед швидше!»

Всі дуже поспішно метнулися до авто. Раймон посадив Ісіді на заднє сидіння, сам поряд, всі хлопці також посідали, хто де, а один за кермо, рушили. Дівчина не розпитувала куди, що будемо робити, повністю довірилася хлопцеві. Притулилася до плеча і за багато часу відчула себе втішеною і щасливою. А Раймон час від часу повертався до неї, заглядав у вічі, видно було, що відчуває те ж саме.

Їхали довго. Нарешті зупинилися, Ісіді з Раймоном вийшли, а хлопці поїхали далі.

- Ісіді, сьогодні наш день, будемо тільки ти і я. Хочу, щоб ти мені все-все розповіла, як змогла втекти з Північної від свого жахливого діда, адже ловив і шукав тебе, ніби злочинця, як змогла перетнути океан. Від думок про те, що ти зазнала мені погано стає. А я тобі коротенько про фронт та й все інше. Скажу чесно, насамперед мені хочеться схопити і цілувати тебе до знемоги, але не дам собі волі, бо не знаю, що нас чекає, що попереду. Все обговоримо та вирішимо, справ прірва. Ось тут неподалік маленький будиночок, друзі там, казали, так прибрали, що будемо здивовані, навіть. А ще їжі всілякої накупили. Та побачимо, як насправді. Пішли, сонечко.

Йти довелося недовго. Будинок був дійсно маленьким і непоказним. Але коли зайшли, були вражені. Чисто, охайно, а на столі величезний букет квітів. Раймон навіть розсміявся: «Не чекав! Які ж вони в мене хороші!»

Дістав на стіл продукти і перш за все змусив кохану поїсти. Правда і сам їв, але Ісіді підсовував найліпші шматочки та ще й часто клав прямо до рота, як малій дитині. Сміялися, тішилися одне одним, забувши про все на світі. А потім дівчина детально розповіла про свої пригоди і намір зупинити війну. Але змушена признатися – не знає як це зробити. Раймон слухав і захоплювався її сміливістю та мужністю. Радів, що знаходилися люди, які допомогли та тихенько про себе дякував долі, що звела їх разом. А Ісіді в свою чергу почала розпитувати про все, що відбувається, бо ж не мала ніякої інформації про останні події. Раймон, який був з самого початку у гущі подій, радий був розповісти та поділитися, адже Ісіді стала для нього не тільки коханням, а й спорідненою душею.

- Самий початок ти знаєш, вірніше дату, коли війська Північної пішли в наступ. Сказати, що ми були готові до цього, то виявилось – ні. Насамперед ми були не готові психологічно і морально. Адже багато наших людей мали родичів у Північній, дехто працював там або ж вчився, мав дружину чи чоловіка звідти і навпаки. Ну от при цій першій атаці їх військо добряче просунулося вперед. Але саме страшне було, навіть, не в цьому. Жахливо було те, що робили з людьми, які залишилися на окупованій території і військовополоненими. Страшні звірства чинило військо Північної. Тортури неймовірні та вбивства, навіть відрізали живим людям голови, кінцівки та описати це неможливо! Гвалтували жінок старих і молодих, діток і чоловіків також. Палили будинки, немовлят кидали у вогонь. А потім почали відбирати дітей і вивозити їх у Північну, називали це порятунком. Таке дуже швидко наших військових привело до тям і вони стали на смерть аби лиш не пропускати ворога далі, проявляли чудеса героїзму! Коли потім їхні почали попадати в полон, ми стали допитувати, щоб зрозуміти чому така жорстокість. Виявляється, була дана вказівка відповідна, страшна в своїй лицемірній жорстокості. Мов не жаліть нікого, чим більше заподієте, тим краще! Перелякані, зневірені люди не здатні чинити опір. От війна і триватиме недовго, втрати будуть невеликі, ми переможемо і всі вітатимуть воїнів – героїв. А люди

Південної Атланти почнуть жити по нашим законам і звичаям і дуже швидко зрозуміють, що ми принесли благо і звільнення! Але ця теорія була дуже хибна. Наші люди відповіли шаленим опором! Навіть діти почали брати в руки зброю та допомагати дорослим у війні. Але ж на ентузіазмі та героїзмі, коли замало необхідної зброї та навичок, перемоги не здобудеш. На поверхню вилізли всі гріхи і недоробки в нашій підготовці. Зброя гірша, солдат, які пройшли відповідне навчання, менше. Розвідка працює і працювала гірше. Північна мала багато законспірованих агентів, навіть, на керівних посадах і так далі. Втрати в війську спершу поповнювалися добровольцями. Але в людях в першу чергу спрацьовує інстинкт самозбереження, всі хочуть жити. Почали застосовувати непопулярні методи призиву до війська, до того ж часто-густо несправедливі. Люди впливові і багаті почали висовувати пропозиції, мов замість того, щоб воювати, ми заплатимо великі гроші, а ними платити тим, хто воює. Отже в першу чергу забирали до війська з бідніших верств. Багато несправедливості почалося з цією війною. Твій дід не пропускав нічого. Всі ці недоліки широко висвітлювалися, та отримували відповідні лицемірні і брехливі коментарі. Це погіршувало ситуацію. В нас зібралася велика рада, на якій почався розбрат, сварки, мало до бійки не дійшло. Але тут сталося те чого ніхто не чекав! Моя мама та ще групка інших жінок виявляється ще раніше створили розвідгрупу, яка дуже замасковано і ретельно працювала на території Північної Атланти. Та ще задовго до війни висовували безліч пропозицій по удосконаленню озброєння та військової підготовки. Але як водиться на їх доводи та застереження не звертали увагу. А тут керівники цієї групи, всі жінки, між іншим, зайшли в залу, де проходила рада стали біля трибуни разом, проскандували: «Тихо!». Запала тиша. І моя мама видала їм усім по повній. Вона мала багато інформації не тільки з Північної, зібрана була ціла низка відомостей про керівників і нашої Південної, дуже негативних та компрометуючих. Скільки грошей тратила служба розвідки, а як виявилось даремно. Скільки на виробництво озброєння, не менше ніж у Північній, а тепер його бракує. Називала цифри та імена. Всі сиділи тихо, як миші. А вона все наводила і наводила факти. І про призив до війська і всі ті несправедливості та зловживання не забула сказати. Поряд з нею стояли інші жінки і багато хто вже встиг помітити, що вони добре озброєні. Чесно кажучи, після того все пішло як по маслу. Рада працювала без перерви цілий день. Була прийнята ціла низка постанов та законів, призначені відповідальні за їх виконання. Ну а на завершення мама ще добавила пару слів, про те, що шануйте і працюйте так, як ніколи ще не працювали, бо як нас завоює Північна, то ви, панове, втратите все, в тому числі і голови власні, невже не розумієте, що керівництво буде знищуватися в першу чергу!

Після всього цього наша країна тепер працює на війну, заповзято і жертвуючи усім. Це, правда із запізненням, але вже почало давати певний позитивний результат. Частину втраченої території вже вдалося повернути. Точаться запеклі бої. Ландгер Маррен Дол не жаліє людей, все нові і нові батальйони ідуть на штурм. Втрати людей великі. Але ряди поповнюють новими, часто погано підготовленими вояками, яких ніхто не жаліє. А ми відповідаємо так же. Я спершу просто воював разом з усіма, був у мене штурмовий загін. Але згодом зрозумів наскільки важлива координація між різними групами, то маю малий загін, але дуже важливу роботу робимо. Якомога швидше збираємо інформацію і коли на віманах, коли на авто прориваємося на ділянки фронту, де найбільша загроза, і викликаємо загони швидкого реагування та збільшення вогню по ворожих позиціях. Зараз ситуація, чесно кажучи, патова. Ні вони, ні ми не маємо переваги такої, щоб здійснити великий кидок та отримати надію на перемогу. На жаль! Не знаю, що придумати, як бути, щоб припинити цю безумну війну. Чесно скажу, я думаю, що Маррен Дола потрібно було ліквідувати ще раніше, адже багато хто розумів, в його голові спотворена дійсність і він неймовірно егоїстична людина, для якої всі інші просто створені та існують лише для реалізації його безумних ідей. Тобі, Ісіді, це погано чути, але те що коїться, на мою думку, загрожує життю неймовірної кількості людей, людей ні в чому не повинних.

- Ні, Раймон, в мене вже немає ніяких ілюзій, я сама вже дійшла до такої думки. Тим більше, я розумію, що мені потрібно було зробити це. Шансів у мене було найбільше, та я краще за всіх бачила, що він робить і чого можна сподіватися. Скажених звірів ліквідовують, іншого виходу немає. А те, що він мій дід, не виправдовує мене, а робить більш винуватою.

І тут запищав відеозв'язок Раймона. Чиєсь обгоріле обличчя несамовито заволоало: «Раймон, де ти? Прорвали наш захист, сунуть без передишки! Ми пропали! Хоч трішки допомоги, заради всього святого!» Далі постріли, зв'язок обірвався.

Хлопець підхопився як ошпарений: «Ісіді, мушу летіти, негайно! Будеш мене тут чекати, зможу, прилечу!»

- Ні, кохання моє, ніде ти від мене не дінешся. Я тепер тільки з тобою, навіть, в жерло вулкана! Тільки з тобою! Ясно тобі! Тільки з тобою!

Раймон запросив прислати за ним віману. Уже через півгодини вона прилетіла. Пробував вмовити Ісіді залишитися, але вона навіть не слухала, а перша вибігла з будинку і вскочила у віману та чемненько привіталася. В солдата, який прилетів на вімані за Раймоном, від здивування очі стали великі, але нічого не запитав, лише відповів на привітання і чекав як події будуть розвиватися далі. Тут і Раймон заскочив, ще раз пробував залишити її. Дівчина не говорила більш нічого, лише міцно вчепилася в сидіння і заперечливо похитала головою. Зрозумівши, що не вмовить, той сказав куди летіти, а потім почав по каналах зв'язку віддавати накази, що і як кому робити. Летіли так швидко як можна, витискаючи з вімани все, що можна та ще й до того змінюючи режим польоту, щоб важко було визначити її координати та шлях польоту.

Прилетіли. Такого жахиття Ісіді ще бачила, хоча теоретично і розуміла, що таке війна. Снаряди рвалися з таким громом, що не передати, кричали поранені, стрілянина не вщухала. Атаки північних не затихали, не припинялися, напевне, отримали наказ прорватися за будь яку ціну. Під таким натиском воїни Південної втратили позиції і відкотилися на погано підготовлені, неукріплені рубежі. Поранених не встигали забирати, що вже говорити про вбитих, їх нещасні тіла лежали на полі бою і було невідомо чи буде змога їх забрати, щоб упізнати та похоронити. Підмога мала прибути, але чи встигне, солдати намагалися стримати ворога з останніх сил. Раймон кинувся в гущу битви, а її залишив на якогось досить немолодого солдата, наказавши оберегати. В душі Ісіді раптом спалахнув неймовірний гнів від побаченого. Знехтувавши тим, що власне вона була з Північної, не стерпіла і кинулася в битву. Побачила, що солдат, який був біля арти, мертвий і ніхто його не замінє, хоч ще ціла купа набоїв та пригадавши всю науку, яку її змушували в свій час пройти, метнулася туди. Виставила перед собою спеціальний захисний пристрій, що частково її прикривав, загнала в короб цілу стрічку набоїв, налаштувала спостереження, щоб краще бачити позиції супротивника, почала стрілянину по вогневих точках, намагаючись попасти в солдатів, які вели з вогонь по позиціях південних. Стріляти з арти вміла, адже проходила всебічну підготовку. А сміливості їй було не позичати. Щось вигукував солдат, якого до неї прикріпив Раймон, але не зважала. Хай собі. Такий був порив в душі та гнів, що це мабуть допомогло. Вдалося закрити декілька вогневих точок. А на додачу підмітила, що деякі солдати бігають до так званої черепахи, спеціальної машини для перевезення снарядів та набоїв, і коли один з них почав діставати з неї матеріал, прицілилася якнайретельніше і змогла випустити цілу чергу в невеличкі відкриті дверцята. Стався грандіозний вибух. В небо злетіли не тільки шматки металевої черепахи, а на всі боки шугонули боєприпаси, що на льоту вибухали, спричиняючи величезні пошкодження як техніки так і живої сили. Стрілянина з боку південних посилилася, це прибула підмога. Наступ супротивника захлинувся, атаки припинилися, техніку відігнали в глиб своїх позицій. Солдати Північної змушені були відкотитися на попередні рубежі, як кажуть, залізувати рани.

Порив нестерпної люті вгамувався в душі Ісіді. Зрозумівши, що вбивала своїх, не стрималася, закрила обличчя руками, закусил палець, щоб не голосити, почала ревно плакати. Відчула на голові теплу руку, тихий голос почав вмовляти її, щоб заспокоїлася. Підняла заплакане обличчя, біля неї стояв солдат, на якого її залишив Раймон. Дивився з жалем і намагався якось полегшити її страждання.

- Не плач, дитино, ти зможеш, я добре бачив, ти сильна і мужня людина. Тобі жаль, що вбивала людей. Я добре тебе розумію. Але ти ще не бачила що творять ці хлопчики з Північної. Пішли, я покажу. Це дуже боляче, але за ними вже ти плакати не будеш. Тут недалеко пункт першої допомоги. Його вже будуть евакуювати, але ще не встигли. Пішли.

Ісіді не задумуючись пішла за солдатом. Невеликий лісок, в ньому будинок. Пахне ліками, доносяться стогони. На вході патрульний. Але вислухавши чоловіка, пропустив їх в середину. Попід стінами ліжка, на підлозі товсті матраци і всюди лежать люди. І серед цієї маси стогнучих і страждаючих, Ісіді побачила дітей різного віку. Серед них найбільше дівчаток. Та як же вони сюди попали, що з ними сталося? Підійшов лікар, подивився і впізнав Ісіді. Здивований до безміри запитав, що їм потрібно.

- Та от дівчина, стріляє як бог, але потім бідне плакало, що вбивала північних. Адже раніше своїми були. Раймон мені доручив її допомагати і берегти. То, щоб не страждала від докорів сумління, покажи і розкажи, що роблять ті нелюди. Не про солдат, а про невинних діток розкажи.

- Добре, є трішки часу, бо потім буде транспорт, та вивеземо якомога далі від передової. Покажу Ісіді, але затисни серце, бо все це дуже боляче.

Водив і розказував, не про солдат, а про дітей, що з ким і як. Те, що довелося почути Ісіді, закарбувалося в пам'яті і душі назавжди. Не могла повірити, що люди здатні на таке. Тих діток гвалтували по-звірячому, завдавали тортур різних, били. Якраз звільнили були невеликий населений пункт і там зібрали цих нещасних, які вижили, але багато було мертвих, як дітей так і дорослих і їх вже поховали. Навіть була дитина років чотири, не більше. Біля неї сиділа мама, якимось дивом її не вбили. Вся в синяках, ноги забинтовані. Але не відходила від своєї дитинки. І лікар сказав, що зробили операцію і є надія, що буде жити. Говорив відверто про все, не жалів Ісіді. В його очах і словах палав вогонь ненависті. А на закінчення сказав: «Ісіді, ти вбивала, це ще мало для них. Потрібно було б завдати їм таких же знущань, яких вони завдали оцим, ні в чому не повинним діткам. І це була б справедлива кара!»

Після всього побаченого і почутого, як Ісіді не кріпилася, але їй стало погано. Лікар звелів сісти, бо побачив, що впаде. Потім приніс ліки, змусив випити і як трішки стало краще, швиденько випровадив їх геть.

День закінчувався, поодинокі постріли, що доносилися від лінії зіткнення, ні про що не свідчили.

- Мені від тих ліків все абсолютно байдуже стало і нестерпно хочеться спати. Як тебе звати? А то ти мною опікуєшся, а я навіть по імені тебе не називаю.

- Гросендор – повне ім'я. Але зви Грос, та всі кличуть. В мене дві доньки, десь твого віку. Та до того Раймон – це наша надія і наш керівник, краще нього немає нікого. Так, що знай, я за тебе в вогонь. Бо він мене просив, не наказував, а просив. І я добре зрозумів, що ти для нього значиш! А це комірчина, тут будеш спати. Маленька, але ніхто тебе тут не зачепить, так що спи спокійно. А вже завтра з усім розберемося.

В комірчині було ліжко і сяка така постіль. Дверей не було. А Грос приволік звідкись матрац, поклав при самому вході. Сказав, що буде на ньому спати, так щоб спала спокійно, мимо нього ніхто не пройде, а як буде потрібно то розбудить. Приніс поїсти їм обом, зводив до туалету, а сам стяв на сторожі. Ходила геть сонна, в голові пусто, нічого не хочеться, байдужість до всього. Видно так ліки діяли. Тож звалилася на ліжко і провалилася в сон, як у провалля глибоке.

А на світанку знову північні кинулися в атаку, довелося відбиватися. Бій не вщухав до самого полудня. Як пояснив Грос на цю ділянку прибуло підкріплення значної маси солдат противника і їх кинули відразу в напад. Бій був запеклий. Ісіді не відходила від арти. А Грос перетягував арту все на нові місця, боявся щоб не вирахували її місце розташування та не накрили прицільним вогнем. Цю атаку відбили також, правда, з великими труднощами. Прилетів Раймон, про все розпитав. Ісіді намагалася не розповідати як приймала участь у битві, але Грос розповів про все. Раймон тут же вирішив, що відправить її в тил. Дівчина протестувала. Їх суперечку почув Грос та прийняв участь у розмові: «Слухай Раймон, дівчина дуже відома. Їй ніхто не довірятиме, сприйматимуть як шпигунку. Це може мати дуже погані наслідки. А тут їй вже повірили. Я сказав правду про ваше кохання. І солдати готові її ревно захищати. А ще вона дуже смілива і прекрасно стріляє. То за це Ісіді вже і поважати почали. Нехай з нами буде, в обідю не дамо». Раймон змушений був погодитися.

Різко налетів вітер. Темні хмари затягнули небо дуже швидко. Загриміло, блискавки зигзагами краяли небо. Дощ линув як з відра. Але вітер не вщухав, то негода за годину і скінчилася. Темні грозові хмари десь поділися, а їм на зміну закучерявилися ріденькі біленькі хмаринки на блакитному небі. Усміхнене сонце виглянуло і поглянуло на згорьовану, обпалену землю, на купу військової техніки, яку люди придумали, щоб якомога більше вбивати собі подібних.

Раймон обняв дівчину за плечі: «Пішли, кохана, покажу тобі маленьке диво серед цього пекельного хаосу, пішли, сонечко». Від його сильної руки йшов жар, ніжні слова зігріли душу і Ісіді слухняно пішла поряд з ним. Проминули лісок, досить сильно потрощений снарядами, А далі купа каміння, скелі,

правда невисокі. Між камінням і скелями виявилось є стежечка. Доводилося йти дуже обачно. Але скоро скелі скінчилися і відкрився неймовірний краєвид. Пологий спуск вниз, до моря, вкритий зеленою травою, що вкрита краплями дощу, які виблискують дорогоцінним камінням. Синє – синє море, вкрите білими баранчиками на невисоких хвилях, що ритмічно набігали на піщаний берег, який під променями сонця здавався золотим. З лівого боку цієї картини, що створила природа, до самого горизонту протягнувся широкий піщаний берег. А з правого, до невисоких гір, вкритих густим зеленим лісом, притулилося невелике містечко. Білесенькі будиночки з червоними покрівлями, рівнесенькі вулички, сади кругом. А посередині велична вежа. Така мирна, прекрасна картина. По вулицях видно як ідуть у своїх справах люди, такі маленькі та беззахисні. Ось іде жінка, а біля неї, підстрибуючи, бігає дівчинка.

З двору, різко відкривши хвіртку, вискочила жінка і з усіх сил побігла по дорозі геть з міста. Ісіді зацікавилася куди ж це так біжить. Навіть здалеку було видно, що вона вже немолода і досить повна. Досить швидко вибігла за межі містечка і почала гукати: «Синочку, синочку, зачекай!». І вже потім Ісіді і Раймон побачили невеликий гурт чоловіків, що вже майже підійшли до лісу. За спиною у кожного рюкзаки, в руках якась зброя. Чоловіки оглянулися на крики жінки, зупинилися. Вона намагалася бігти швидше, але спіткнулася і впала, добре, що на землю з густою травою. З гурту відокремився хлопчина, невисокий, худенький і побіг до жінки. Раймон повернувся до Ісіді, сказав: «Ото, мабуть, і є той синочок. Місцеві ідуть воювати, захищати своє містечко. Хлопчина і собі зібрався, але тишком-нишком від мами. Ото вона бідна і доганяє.» Дійсно жінка підвелася і знову побігла до хлопця, що біг їй назустріч. Врешті зустрілися. Бідна жінка обхопила обома руками хлопчину і притиснувши до себе з усієї сили щось почала говорити, просити, але вже не так голосно, то Ісіді і Раймон вже не розібрали слів. Але ясно було і без них, просила бідна не йти. Худенька, тендітна постать хлопчини свідчила про юний вік. З гурту до них підійшов високий бородатий чоловік, повернувшись до хлопця також щось почав говорити. Але той заперечливо хитав головою. Потім обняв жінку, поцілував у щоку, нахилився поцілував руку і рвучко, майже бігом попрямував до лісу. Бідна мати вже не бігла за ним, сіла на землю і, закривши обличчя руками, розпачливо і голосно заридала. Серце Ісіді ніби хто затис грубими пальцями. Сум і гнів, нестерпний гнів охопив все єство. Скільки страждань навколо. Все, все, що тільки можна, потрібно зробити, щоб захистити цих людей, містечко та і весь світ від цієї несамовитої війни та діда – монстра. Обоє пішла назад. Мовчали. Що тут слова зарадять, аж нічого!

Повернувшись на позиції Раймон відразу поринув у справи. Все оглянув і перевірів, потім вийшов на зв'язок і почав віддавати накази. За цей час зібрався чималий гурт солдат. Раймон звернувся до них, подякував за стійкість та відвагу: «Друзі, ви зробили майже неможливе, відстоявши цей рубіж. За нами густо населена територія. Людей не встигли евакуювати. Самі вони не можуть швидко покинути ці місця, багато хто ще і не хоче залишати домівку, не усі розуміють реальність цієї війни. Але ви захистили і дали час на те, щоб провести ретельну евакуацію дітей, старих, хворих. Це вже зараз проводиться. А ворог, звичайно, збирає сили для нових атак, але, як доносить розвідка, це вже буде не так швидко. І це дає нам шанс. І саме основне – скоро прибуде підкріплення. Це і зброя, а так же жива сила.» На ці слова солдати схвально загомоніли.

Підійшов солдат і повідомив: «Раймон, тут місцеві прийшли, декілька загонів, хочуть воювати, захищати своїх рідних та домівки. Що будемо з ними робити?»

- Веди їх сюди, поговоримо.

Солдат пішов і незабаром привів велику групу цивільних, дехто з них мав зброю, за плечима рюкзаки. Підійшли, привіталися. Високий бородатий чоловік, видно за керівника був у цьому загоні, коротко і без емоцій почав говорити, що мають прийняти їх до війська, не можуть бути осторонь. За їх спиною жінки і діти, їх потрібно захистити, це святий обов'язок кожного чоловіка і батька і ніяких заперечень вони не приймуть.

Раймон вислухав і без роздумів почав вирішувати, що і як краще зробити.

- Перш за все їх потрібно розмістити. Місце загону буде не на передовій. Нехай облаштовують позиції в тилу. Потрібно хоч трішки підготувати людей, озброїти, одягнути відповідно. За старшого у вас буде ось цей чоловік, що тільки що говорив. До того ж буде приставлено декілька інструкторів, які будуть навчати володіти зброєю і всьому іншому.

Ісіді роздивлялася прибулих і придивившись помітила хлопця, що його доганяла мама. Він був дуже молодим, ще дитина, чи хоч шістнадцять виповнилося. Підійшла до Раймона і пошепки звернула його увагу на хлопця. Раймон підкликав хлопця. Запитав як звати. За нього відповів бородатий: «Хлопця звати Марет». Раймон посміхнувся: «А сам він розмовляти вміє?» Чоловіки навколо зареготали. А бідний Марет знітився, щоки вкрилися густим рум'янцем. Ісіді Не витримала: «Чого смієтесь!? Вдома, таких, напевне залишили, не взяли із собою, хоч може і хотіли йти. Молоді сповнені героїзму, прагнень до справедливості, тому і рвуться в бій безоглядно! Самі такими колись були! Ви старші, все добре розуміти повинні, а він ще майже дитина, мама ридає, так? А взяли із собою! Як могли?» На її гнівні слова бородатий почав доводити, що хлопчина сам рвався йти, погрожував, що як не візьмуть, то все одно піде і без них, мусіли брати. Марет зблід, підійшов до Раймона і тихо, але дуже рішуче заявив, що додому не повернеться, а як виженуть сам буде воювати, можливо хоч декілька ворогів покладе і то користь буде. Раймон узяв його за плечі і дивлячись у вічі запевнив, що виганяти ніхто не буде, але вчитись воювати буде змушений. Затим усі і розійшлися.

Раймон скоро змушений був летіти. Ісіді залишилася. Темні ночі і темні дні. Щось всередині затисло серце і душу. Тож була як робот. Робила все, що потрібно. Відбивати атаки, в перерві щось з'їсти, якщо з'явиться можливість – поспати, і так день за днем. Загін із новеньких уже прикликали на передові позиції і вони прийняли участь у битвах. Північні, як не навалювалися, але не просунулися вперед, але і південні не змогли піти в наступ. Ісіді годинами лежала за артою намагалася якомога більше вбити, знищити і людей, і техніки. Часто сама перетягувала арту в найвигіднішу позицію. І її натреноване, молоде тіло дуже швидко привикло до усяких негараздів. Єдино до чого не могла звикнути, це те що гинули молоді люди, яким ще можна було б жити і жити. Так загинув і хлопчина, який прийшов із загоном місцевих. Молодий, гарячий, він безстрашно кидався в бій і смерть обірвала молоде життя. Матері видно повідомили, бо вона приїхала на якомусь допотопному транспорті і забрала синопка, щоб поховати. Саме жахливе було те, що вона не кричала, не плакала, зробила все мовчки і швидко, нікого не слухаючи і ні на кого не звертаючи увагу. А ввечері прийшла до них на передову в робочому комбінезоні, за плечима якась старезна мисливська рісла, заявила, що прийме участь у битвах, щоб і не думали проганяти, бо тут же вб'є себе. А на другий день північні отримали підкріплення і відразу розпочали атаку. Бій був жахливим. І тут Ісіді побачила величезну механічну потвору, яка в середині мала декілька арт, через невеличкі отвори лився не зупиняючись вогневий потік. А поперед себе мала величезний щит, який не можна було пробити ніякими пострілами. Грос лежав поряд і також намагався пострілами якимось зашкодити цій механічній потворі, але не виходило. «Оце якби підірвати її, але за щитом, але як же доберешся. От горе!» І тут сталося щось зовсім неймовірне. Мати того загиблого молодесенького хлопчини раптом вискочила із-за насипу, за яким ховалися бійці, і побігла щодуху до тієї машини смерті, якимось дуже швидко та спритно заскочила збоку, що сталося далі не видно було за щитом, але вибух, що пролунав був неймовірним. Машину з усім начинням рознесло на друзки, лише щит залишився цілим. Це був порятунок, але порятунок життям тієї бідної жінки. Чому її не встигла вбити ні одна куля, які свистіли безперестанку, ніхто не зрозумів, просто містика якась та й усе! Ісіді вже не могла плакати, але Грос після закінчення бою міцно схопив її за руку і потягнув геть. Хотів змусити поїсти, та в дівчини почалася блювання від першого ж куска. Тому змусив напиться води, сховався до лікаря, приніс якісь таблетки, дав випити одну. Змусив лягти в ліжку і вкрив ковдрою. Напевно дав снотворне, бо відразу і заснула.

Проснулася, стояла тиша, в маленьке брудне віконечко пробивалося сонячне проміння. Схопилася як ошпарена: «Скільки ж я спала, що відбувається, чому така тиша?» Швиденько вибігла та почала роздивлятися що і як. Грос уже був поряд. То вже він і розповів, що нічого особливого не відбувається, просто затишшя, ніхто не рветься в бій. Днів два атак не було ні від північних, ні з їхнього боку. Бійці були виснажені, техніки катастрофічно не вистачало, які вже там атаки. Але увечері другого дня почалася метушня. Прибіг командир і усім повідомив, що прибуло велике підкріплення до північних, зокрема в живій силі. Передбачається великий наступ. І що їхні позиції штурмуватимуть також, можна ї не сумніватися. Тож почалася підготовка. Рили більше окопів, все що тільки можна було зі зброї та техніки діставали. Відділ зв'язку не замовкав ні на хвилину, просили, вимагали і ляялися нещадно, щоб хоч трішки допомогли людьми і зброєю. Пообіцяли, що можливо.

Грос із хлопцями притягнули отой щит від знищеної машини. В ньому якимось все таки прорізали невеликий отвір і обладнали вогневу позицію для найкращої арти, яку не так давно доставили на

передову. Запаслися ящиками з набоями. Місце зайняв один солдат, про нього навіть легенди ходили, що майстер своєї справи, а ще везучий дуже.

Готувалися даремно. Ледей розвіднятися почало, як північні кинулися в атаку. Вогонь був нещадний, відразу стало зрозуміло, що ні куль, ні снарядів економити не будуть. Від такого шаленого вогню, звичайно, відбулися великі втрати. Санітари не встигали виносити поранених, а вбитих поки, що, навіть, і не виносили. Ну, потім уже і солдати посунули в атаку. Грос спробував перевести Ісіді подальше, ближче до тилу. Але вона не піддалася. А коли він схопив за талію, щоб уже силою відтаскати дівчину. То Ісіді не вагаючись застосувала до нього один з тих прийомів, що знала, і Грос змушений був залишити її та й ще зрозумів, що це дівчисько навчене прийомам, про які він, мабуть ніколи і не чув. Ніхто не відступав, прекрасно розуміли, що відступ означав смерть, бо ніяких укріплень, які могли б хоч як захистити, позаду не було. Солдат з артою за щитом дійсно був асом, він не стріляв навмання, аби просто вести вогонь. Ні, він якимось чином уже вивів своїми пострілами з ладу цілу купу техніки та вогневих точок противника. Ісіді ретельно поглядала на його дії, щоб хоч трішки перейняти тієї майстерності. Дещо зрозуміла і застосувала, вийшло непогано.

Не відступили, атака захлинулася, на полі залишилася купа вбитих і поранених. Що не кажи, а втрати при обороні, звісно, менші, ніж при наступі. А тут ще підїхало декілька машин зі зброєю. Дуже вчасно! Якогога швидше солдати її розібрали. Бо північні піднялися в атаку. І знову смерть пожинала урожай з однієї і другої сторони. Не обминула вона і того хлопця за щитом. Якимось він невдало почав доставати ящик з боєприпасами, а за ним, напевно, слідкував снайпер, постріл і бідолаха впав, навіть не скрикнувши. Ісіді не стала чекати, хто займе його позицію. Штовхнула Гроса до своєї арти, а сама звиваючись змією поповзла до щита. Якщо хтось із північних і зрадів, що вогонь із-за щита вдалося погасити, то його радість була недовга. Приладнавши спеціальний бінокль, щоб оглядати краще, що відбувається в противника, Ісіді застосувала всі свої штучки. А їх в неї вже було немало. А через щит дістати її було неможливо і висовувати хоч палець, хоч що, Ісіді не збиралася. Отож косила вона немилосердно. Подумала при цьому: «Ну що ж милий дідусю, даремно ти так піклувався про моє всебічне навчання. Наука даром не пропала.»

Все таки і друга атака захлинулася, не допомогло і підкріплення. Солдати не змовляючись почали співати: «Ти моя рідна земля, без захисту твого пропав би я...». Цю пісню не відомо хто написав, але співали її по всьому фронту.

Санітари збирали всіх і кого куди: одних в мішки спеціальні, а потім на поховання, але в першу чергу забирали тих, хто подавав ознаки життя і якнайшвидше відправляли на лікування. І тих, і других було багато. З протилежної сторони робили те ж саме. Але за вечерею хлопці, що вели спостереження за противником, розповіли жакливі речі. Зібрали усіх убитих, не дуже розбиралися, так, що могли попадати до цієї категорії і поранені, які були не при свідомості, та усіх буквально поскидали в машину і повезли. Хлопці не пожаліли спеціальний апарат, що літає і фотографує все, що відбувається і прослідкували куди ж їх повезли. Це було жакливо. Машина приїхала до великого котловану і усіх згрузила в нього. Потім підїхала землерийна машина і нагорнула на тих нещасних шар землі. Та й по всьому. Ото всі почесті і вшанування загиблих. Знали б їхні рідні про такі похорони!

Ця розповідь була останньою краплею для Ісіді. Дивитись далі на всі жахіття цієї війни вона вже більше не могла. Пішла в відділ зв'язку і, назвавши координати, попросила щоб її з'єднали. Черговий здивовано запитав з ким же вона хоче розмовляти, адже це зі сторони ворогів. Не криючись, Ісіді відверто заявила, що бажає говорити зі своїм дідом, Ландгер Маррен Доллом. Таємниці зі своєї розмови не збирається робити, так що він може все слухати і дивитись. Хлопчина довго вагався, але врешті погодився. Набрал координати і екран засвітився. На ловця і звір біжить. Дід якраз був у себе в кабінеті і не задумуючись натиснув кнопку зв'язку при отриманні виклику. Не дуже і змінився, відмітила про себе Ісіді. Його здивуванню не було меж, коли побачив, що його викликала Ісіді. Але дуже швидко опанував себе:

- А, зрадниця, об'явилася! Моя дорога внученько, довго тобі проситися доведеться, щоб я тобі пробачив нехай не всі, а хоч частину твоїх паскудних гріхів! Як же я тебе любив, які сподівання покладав на тебе, і що ж ти накоїла. Воюєш проти мене! Як же ти могла так все зруйнувати!

- Та я якраз і збираюся просити тебе, готова все зробити, що ти захочеш, але зглянься припини цю жажливу братовбивчу війну! Скільки ж людей гине! З обох сторін гинуть люди! Та не тільки військові, а ні в чому не повинні діти, жінки! А скільки ж коштів тратиться, які можна потратити на щось потрібне для людей! Ця війна страхотлива! Мені навіть не віриться, що мій дідусь, якого я знала малечку, який для мене був таким рідним, може отаке робити!!

- Про що ти оце говориш! Невже ти так і не зрозуміла нічого? Я ж тобі пояснював, що в цьому світі важливе, як повинно бути! Є велика, грандіозна мета і вона варта усіх цих жертв! Та ті люди і не гинули б, якби не затіяли отой супротив проти. Ти сама говориш, скільки вже потрачено всього і кинути, не довівши справу до кінця? Ніколи того не буде, чуєш, ніколи! Поясню тобі ще раз. Північна і Південна будуть одним цілим, ніякого поділу на якісь там держави не повинно буди. І цим світом будуть керувати Марен Доли! Так має бути, не інакше! Я не відступлюся нізащо! І як би ти змогла досягнути, то в майбутньому ти змогла б зайняти моє місце. Я так і планував.

- То чому ти пішов шляхом війни? Адже можна було, щоб люди самі вирішили, що для них краще, провести голосування. Згідно нього і прийняти рішення!

- Голосування? Оті прості, маленькі люди можуть прийняти правильні рішення? Осягнути великі задуми? Їх завдання не рішення приймати, а слухняно виконувати. Є люди створені, щоб керувати масами і приймати правильні рішення. Таких людей завжди мало. Тільки обрані можуть вирішувати! Та про що ми тут розводимся. Я дуже розчарований в тобі. Та от, запам'ятай, я маю сили і можливості перемогти, відступати не буду! Якщо прийдеться, то будуть використані всі засоби, всі види зброї, перемога буде за мною! А стосовно тебе, то все ясно. Голова твоя не здатна думати, причина тривіальна, наша дівчинка, як сама звичайнісінька дурепа, закохалася і втратила ту нерозумну голову. Навіть проти рідного діда повстала. Не матимеш прощення, так і знай! А того паскудника знищу, щоб знала як проти мене йти! Геть з очей моїх!

Дід обірвав зв'язок. Ісіді стояла розбита, розтрощена вщент. В голові пусто і повна безнадія. Черговий хлопець, який все це чув, бачив спотворене нещадним гнівом, злістю обличчя Ландгерт Дола, налив води і приніс: «Випий водички, може полегшає. Та сядь ось тут. Подихай глибоко, трохи попусти. Бідолашна, не потрібно було з ним говорити, просити. Надіялась, мабуть, що вмовиш. Викинь з голови геть. Не буде так як він хоче. Ніякої перемоги в нього не буде. Ти ж бачиш, як ми воюємо, а люди з Північної згодом зрозуміють, що нас не перемогти, то немає чого і головами накладати заради примхи його та тієї купки, що з ним!» Не пустив дівчину, змусив посидіти, а сам викликав Гроса. Той прибіг негайно. Хлопець в двох словах пояснив йому все. Грос забрав Ісіді і щоб хоч трішки полегшити її стан, налив у стакан чогось і дав випити. Дівчина слухняно випила якийсь алкогольний напій. Згодом відчула, що сп'яніла, а слідом і трохи збайдужіла. Розповіла Гросові про всю розмову, про те, що мала все таки надію вмовити. Але марно. А тепер тільки буде боятися за Раймона, щоб не заподіяв дід йому чогось лихого. На що Грос почав її запевняти, що нічого не буде, не дістане він Раймона ніяк. А згодом Ісіді заснула. А так як ніколи не пила такого міцного напою, хіба що іноді на свято приходилося випити трішки вина, виготовленого з дорогих сортів винограду, то спала безпробудно аж допоки сонце залило всю кімнатку яскравим світлом.

Відразу почала мучити совість, що так довго спала. Сяк так одягнулася і хотіла вже бігти, можливо потрібно вже бути на позиціях. Але тут прийшов Грос, приніс поїсти і повідомив, що не було атак від північних та й від нас нічого не було. Все тихо. А далі життя ввійшло в уже звичну колію. Війна продовжувалася. Північні не вгавали і все намагалися просунутися вперед. Потрібно було всіма силами їх стримувати, бо позаду густозаселені райони і допустити, щоб туди прорвалися північні та почали вбивати, ґвалтувати та всіляко нищити ні в чому неповинних людей, не можна було. Часто виходила на зв'язок з Раймоном. Він був сповнений оптимізму. Радісно повідомляв в яких районах вдалося просунутися вперед. І все запевняв, що перемога буде обов'язково. Та й Ісіді сама бачила, що вся Південна піднімається на боротьбу, формуються великі загони із людей, що добровільно хотіли йти в бій, на заводах по виготовленню зброї ні на хвилину не зупиняється робота, а солдат забезпечують безперебійно і одягом, і їжею якісною і добротною. Це вселяло надію. Але в душі жив неспокій, не відпускало ні на хвилину. Боялася за Раймона, бо знала натуру свого діда вже дуже добре. І все просила, вмовляла хлопця бути обережним, не ризикувати. А він запевняв, що все буде добре і жодних детальних розповідей саме про свої справи не робив, як Ісіді і не допитувалася. А Грос в свою чергу запевняв, що Раймона всі дуже люблять і не допустять, що із ним сталося, щось лихе.

Але дід дотримався своєї обіцянки. Одного дня зранку Раймон вийшов на зв'язок та повідомив, що в районі Ахрамату північні готуються до великого прориву, то збирають значне підкріплення і він зараз туди прямує. Запевняв, що все буде добре. А вже ввечері прийшов Грос і Ісіді по його виразу обличчя зрозуміла, щось сталося. Підбігла, схопила за руки: «Що сталося, негайно розповідай!»

- Ісіді, погані справи. Північні кинули в атаку величезні сили, коли тільки встигли все те підтягнути, адже розвідники працюють на повну. То в районі Ахрамату відбувся жахливий бій, швидше бійня. Раймон якраз встиг прийняти участь в обороні. Але їм вдалося просунути на пару кілометрів уперед. Правда вже через пару годин нашим вдалося відтіснити їх навіть далі, ніж північні були перед тим. Але поле бою всіяне пораненими і вбитими. І Раймона не можуть знайти. Залишився він на полі бою.

А далі Ісіді вже не слухала. Грос не встиг її зупинити. Прожого вибігла і кинулася в невеликий лісок неподалік. Якось помітила, що там стоїть декілька віман. Там дійсно стояло три вімани, а біля однієї стояла групка військових та щось роздивлялися на великій карті. Вихором промчала до вімани, добре, що була відкрита та скочила до пульта управління. Пальці звично забігали по кнопках, віману закрила і включила на повну сигнал попередження про зліт. Військові повідскакували в сторону, а один, навіть, дістав зброю та почав цілитися в переднє вікно, в Ісіді. Але ще встигла побачити як Грос, що біг слідом за нею, схопив його за руки та щось гарячково кричав і зупиняв усіх. А далі вже не дивилася. Вімана злетіла. Набрала координати і полетіла на найбільшій швидкості до того ж Ахрамату. Щоб її не збили, включила зв'язок і повідомлення посилала куди летить, чому і хто вона.

Долетіла швидко. Приземлилася. Відразу до неї підбігло декілька військових. Попросилася до керівництва. Провели. У невеликій кімнаті сиділо троє. На столі велика карта, щось дивилися та жваво обговорювали. Супроводжуючі доповіли. До неї здивовано всі втрьох і повернулися: «Ти хто, що тут робиш, чому на вімані?» А один придивившись до неї уважно, відразу і сказав: «О, я знаю, це Ісіді, внучка Марен Дола. Але перейшла на нашу сторону, успішно воювала в складі п'ятої піхотної. Кажуть, стріляє класно. Ну що ти хочеш, Ісіді?»

- У вас тут біла велика битва. А у ній прийняв участь Раймон. Хочу знайти його за будь яку ціну. Дуже прошу дозволити шукати його на полі. Я знайду.

Переглянулися між собою. Почали переконувати, що санітари ретельно працюють і усіх забирають, то й Раймона знайдуть. Але Ісіді не відступала. Швидко розповіла, що просила діда припинити війну, але отримала відмову і обіцянку знищити Раймона. Що це через неї сталося. І що не може десь сидіти і чекати. А не дозволять, то все одно зможе сама без дозволу пробратися і спробувати відшукати його. Почали сперечатися між собою, що ж з нею робити. Але старший за званням, подивився на Ісіді, на її бліде, сповнене непохитної рішучості обличчя і, повернувшись до інших за столом, сказав, що потрібно дозволити, бо дівчина, мов не відступить, тож нехай іде з санітарами і шукає, адже Раймон неймовірна людина, і дуже усім потрібен. Він же і дав розпорядження на дозвіл шукати на місці битви, як висловився, тіло Раймона. Вже виходячи, почувла як сказав до своїх: «То є любов, повірите мені чи ні, але перед нею і смерть відступить!»

Ісіді дали спеціальний захисний одяг і провели місця бою. Супроводжуючий зробив широкий жест рукою, показуючи поперед себе і сказав: «От на цьому полі все і відбувалося, перли вони неймовірно. А ми не могли відступати, бо за нами були склади зброї, добре замасковані, але велетенські. А ще аж три лікарні, з пораненими, а ще далі величезний завод, що працює день і ніч. На заводі біля десяти тисяч людей, в основному жінки. Завод виробляє снаряди. Якби північні прорвалися, то навіть думати страшно, що було б. Ну і врешті решт справа дійшла до рукопашної, тому багато загинуло і поранено з обох сторін. Санітари бігають і виносять, але звичайно в першу чергу поранених. А тих дуже багато. Не встигають всіх перевірити і винести. А ми не можемо їм допомагати, потрібно тримати оборону, а то раптом знову кинуться в атаку, кожен повинен бути на своєму місці».

Місцина була рівнинна. То там, то тут росли низенькі кущики, а між ними зеленіла трава. Все це було обпалене, в багатьох місцях вирви від снарядів і кругом лежать тіла солдатів, невідомо чи мертвих, чи живих. По полю бігають санітари, по двоє з ношами і в основному жінки. Нахиляються над кожним і підбирають декого та виносять до спеціальних машин, але більше не беруть, очевидно мертвих. І голова і душа Ісіді отупіли від болю, страждати вже більше не могла, тож підійшла до справи раціонально. Потрібно дивитися там, де ще не були санітари, дивитися ретельно, а раптом є хоч

найменша надія на те, що він поранений. А померлих ще встигне передивитися. Подумки розбила поле на смуги і почала по тих смугах і ходити. Добре, що був день і гарно можна побачити все. То в першу чергу дивилася на голову, якщо чуб на голові чорнявий, то зразу до того і підбігала, щоб роздивитися краще. Дехто дійсно подавав ознаки життя, а дехто, навіть, просив про допомогу. Але незважаючи на це Ісіді бігла далі. Іноді вслід неслися і лайка, і прокльони, Але було байдуже. Ісіді шукала. Деякі лежали групами, навіть на купі, доводилося кожного подивитися. Шукала, але не знаходила. На пристрій зв'язку обізвався Грос: «Ісіді, дороге моє дитя, іди сюди, всіх винесуть без тебе. Я б до тебе прийшов би, але мене не пропускають.» Навідріз відмовилася, попрохала тільки, щоб придивлявся до тих, що виносять санітари, чи не має там Раймона, а їй не заважав шукати далі та повідомити якщо він раптом знайдеться. Грос зрозумів, що вмовляти дарма, але пообіцяв усіх поранених перевіряти. А ісіді побігла до слідуєчого чорнявого. Не давала собі ні хвилини передишки, а сонце почало хилитися до обрію, Ісіді зрозуміла, що не встигне усіх передивитися. Але зціпивши зуби, змусила себе швидше бігати від одного до другого. А далі була просто містика якась. Сонце послало останній скісний промінь і тим променем освітило людину. Ісіді впізнала відразу. Раймон. Підбігла і він застогнав. Очі закриті, рука притиснута до грудей. З під руки виглядає закривавлений одяг. І лежить без свідомості. Якраз неподалік санітари несли на ношах пораненого. Кинулася до них: «Я знайшла Раймона, пришліть когось із ношами, заради всього святого, швидше!» Ті відразу кинулися бігом, незважаючи на важкі ноші. Швидко прибігло два солдати з ношами і разом, з усією обережністю, поклали Раймона на них. Якогого швидше понесли, Ісіді бігла поряд. Дякувала долі, що Раймона всі знають, захоплюються ним. Бо відразу в операційну понесли, правда, її не впустили. Лікар сказав, що вийде і розповість, як все буде ясно, що там. Сиділа неподалік біля дверей, напружено чекала. В голові тільки одна думка, якби тільки не смертельне поранення! Прийшов Грос, став поряд і раптом поцілував голову, обійняв легенько: «Житиме, не може така людина, як він, загинути!» Довго ніхто не виходив з операційної, нарешті діждалися. Лікар мав змучений вщент вигляд. Кинулися до нього.

- Важка ситуація, що і говорити. Куля великого калібру наскрізь прошила груди. Але мимо серця і артерії, оце і врятувало хлопця. А ми зробили все якнайкраще, запевняю вас. Будемо проводити інтенсивне лікування. А організм у нього молодий, загартований і з нашою допомогою, він житиме. А зараз, Ісіді, я дам вам пару таблеток, прийміть душ і в ліжку. Це найкращий для усіх вихід.

- Ні, я не піду від нього, буду сидіти поряд, не заважатиму, але не піду.

- Ну то мені прийдеться застосувати рішучі міри. Спробую пояснити тобі. Він зараз без свідомості. Біля нього весь час буде присутній хтось із лікарів і ти йому заважатимеш. Без заперечень! Спочатку вислухай! Далі! Раймона знає уся Південна. Весь фронт уже знає про вашу любов. Легенди складають! Що ти також воюєш, як ти його шукала по всьому полю. Ці розповіді надихають солдатів. Прекрасне, чисте почуття, яке поза межами отієї, позбавленої здорового глузду, злочинної війни, що веде Північна, є символом усього того що ми хочемо захистити, не жаліючи життя свого, навіть. Сотні молодих жінок уже створюють загони, вчяться, озброюються і йдуть до своїх коханих на допомогу. Нас уже не здолати! І ми всі будемо тебе оберігати, ти нам потрібна. Ну іще пару аргументів. Біля тієї кімнати, де лежить Раймон, посилені охорона. Знову ж таки, тобі буде дуже незручно. І до нього має ось-ось прилетіти батько і мати. Заставши тебе біля сина, можуть сказати щось не добре, ніхто не знає як вони до тебе ставляться. Раймон видужає і якимось познайомить тебе з рідними. Але це буде потім. А зараз Ісіді, піклуйчись і про тебе, не дозволимо чергувати біля нього. Прийде до тями, трішки піддужає, будь ласка! І ще до того, його організм не повинен ні на що відволікатися, повинен бути зайнятий лише виживанням, одужанням. А твоя присутність буде відволікати, бо не реагувати на тебе він не зможе, його душа буде тебе відчувати, що ти поряд, хоч Раймон і без свідомості. Вибач, Ісіді, за проповідь. Але переконую, так буде для вас обох краще. А тільки справа піде на поправку, то сиди скільки хочеш, це вже навпаки допомагатиме. Грос узяв її за руку і повів геть.

Хтось попідлуваввся про все, бо як вийшли з медичної частини, то підійшов солдат і повідомив, що їх уже чекають. Повів до невеликого будиночку. Там їй виділили невеличку кімнатку та принесли поїсти. Грос підсунув якусь таблетку та провів до ванної кімнати. Там виявилася велика розкіш – душ та ще й з теплою водою. Ще якимось помилася, але до кімнати вже ледве добралася. Грос прямо вже доволік до старезного ліжка, на яке звалилася уже без тями. Провалилася в сон без сновидінь. Проснулася і аж підскочила з страху. Як могла отак спати! А як же там Раймон, що з ним, чи живий! Вискочила з кімнати, намагаючись зорієнтуватися куди бігти. А тут на зустріч Грос: «Ісіді, дорогенька,

стій! Я тільки що від лікаря. Раймон ще не отямився, його ліками тримають у сні. Але лікар дуже задоволений, він переконаний, що його життю вже немає загрози. Не біжи, бо лікар ще до нього не допустить. Навіть батьків впустив лише на пару хвилин і більше не дозволив бути. Вони вже і полетіли, бо дуже багато справ невідкладних. Час дуже напружений і важкий, ти ж розумієш.»

Ісіді не могла нічим займатися. Їсти не хотілося. То ж просто вийшла на подвір'я, щоб роздивитися навколо. Якись гарні люди жили в тому будинку. Видно, що будинок досить старий, але ретельно доглянутий, навколо повно чудових квітів і невеличкий садочок. Також доглянутий. Під квітучим кущем лавка. Сіла, замислилася, що ж робити далі, як їм бути з Раймоном, як вберегти його від діда. В голову прийшла безумна ідея. Повернутися до Північної та зробити вигляд, що розкаюється, а потім спробувати просто вбити свого страшного дідуся. Війна напевне була б і завершена. Але відкинула цю думку. Добре розуміла, він нізащо не повірить, що це правда. Тож підвелася і пішла шукати медичну частину. Дорогу не пам'ятала зовсім, довелося запитати. Лікар, що лікував Раймона, був зайнятий дуже, чекала довго. До неї підійшла жінка в медичному вбранні, поцікавилася на що чекає, може потрібна допомога? Мусила розповісти, що хоче взнати як Раймон, бо якщо вже він при свідомості то проситиме щоб дозволили побачити його. Жінка радісно посміхнулася і схопила її за руку: «Ви, напевно, Ісіді? Раймон вже отямився! Справи набагато кращі. Я зараз загляну до нього, якщо все гаразд, то проведу вас. Хочу, щоб ви знали, ми всі неймовірно вдячні вам, що відшукали його на полі і цим врятували Раймонові життя». А тут якраз і лікар підійшов. Запевнив, що Раймон житиме, поправиться і все буде добре. І вже сам провів Ісіді до коханого. Зайшла тихенько, а може він спить, то щоб не розбудити. Той не спав, лежав у ліжку і посміхався.

- Ти прийшла, люба моя! А я вже отямився і чекаю тебе. Сядь біля мене, дай мені руку, яке щастя, що ми знову разом! Нахились, моя люба, хочу цілувати тебе.

Нахилилася, поцілувала, хлопець обняв, притиснув до себе і зойкнув від болю: «Болить, зараза! Навіть цілуватися не можу!» Ісіді погладила, взяла за руку: «Ще будемо цілуватися, будемо! Основне, що ти живий і ми разом! Разом, кохання моє!»

- Ісіді, дякую, що відшукала мене, адже ти врятувала мені життя. Лікарі сказали, що якби я ще там полежав без допомоги, то і помер би. Знаєш, я то втрачав свідомість, то знову приходив до тями. І в ті моменти, коли міг думати, я боявся. Боявся не смерті, ні. Боявся того, що більш не побачу тебе. Що там за межею тутешнього нашого життя, ніхто того не відає. А можливо там не безвість і ми існуємо, тільки інакше. А можливо там, за тим обрієм, якого ми так боїмося, дуже гарно і ми не втрачаємо, а навпаки маємо багато всього прекрасного і маємо змогу насолоджуватися ним усім. Все може бути! Але від думки, що не побачу тебе більше, я шаленів. І хотів, нестерпно хотів жити. Це шалене бажання і тримало мене, продовжувало мої муки, але і години мого життя. І я дякую долі за це, адже тепер ми разом. Ісіді, ми більше не будемо розлучатися, як би не поверталися обставини і події! І хочу тобі розповісти ще одне, що зі мною було. Це щось дуже містичне. Якщо іншим розповім, то скажуть, що то марення моє було. Але, клянуся тобі, це дійсно відбувалося! Перший раз, як я прийшов до тями, була вже ніч і раптом я почув вовче виття. Ну от, подумав я, і полювати не потрібно, вже все готово для сіроманців. Згодом почувся розпачливий крик, волення про порятунок і спершу болісне вовче скімлення, а потім несамовите гарчання вже не одного вовка, а декількох. Що трапилося, неважко було здогадатися. Це було неподалік від мене і я відчув первісний дикий жах, бо захищатися не міг ніяк. А потім сопіння вже поряд зі мною. В яскравому світлі місяця, я побачив біля себе великого вовка. Він стояв і вдивлявся в моє обличчя, наші погляди зустрілися. Мій страх якось згас, Але бажання жити і побачити тебе повернулося з подвійною силою. І хоч я ледве повертав язиком, але почав говорити до нього, дивлячись в його очі. Говорив про любов до тебе, про те, що дуже хочу ще хоч раз тебе побачити. А в кінці сказав, щоб не вбивав мене, адже в нього також була любов. Але якщо в мене така доля – померти, то щоб вбив мене швидко, вірніше добив. Вовк просто стояв, не рухався і дивився в очі. Мені чомусь це не здавалося дивним, я розмовляв до нього, як до собі подібного. Думки про те, що вовк не розуміє людських слів не виникало. А тут підійшло ще два вовки. Їхні пащі були в крові і від них несло первісним жахом. Але цей перший вовк раптом розвернувся у їх сторону і люто загарчав. Вони злякано відскочили. Явно більший і сильніший, можливо навіть вожак зграї, то вони послушалися беззаперечно. А вовк далі сів біля мене і сидів як охоронець. Тоді мені це було не дивно, а якось правильно, чи щось таке. А потім почулися постріли, лайка, але далеко. Вовк підвівся, ще раз подивився мені прямо у вічі, ніби хотів щось сказати тим поглядом і не кваплячись пішов собі геть. Я

спробував погукати, тих, що стріляли, але мій кволий голос вони не почули, та гукав їх не я один, безліч голосів просили про допомогу. Ось так у лісового вовка я отримав порятунок. Але майже зразу провалився у несвідомість і ото вже прийшов до себе тут у лікарні. Мені добра душа, медсестра одна розповіла все. А потім заявилися мої батьки, з жалями та з претензіями, що не бережу себе. Я це все відразу погасив і жадав, щоб правдиво і стисло розповіли, що відбувається на фронтах, в державі.

- Це все неймовірно, Раймон, і я вірю тобі. Я вже давно переконалася, що в природі не так все просто, як наука нас переконує. На околиці мого міста є досить занедбаний парк. Старезний кленовидний платан, бачиш я і назву його вже знаю. Неймовірно величезне, могутнє і величне дерево. Були прикрі випадки в моєму житті. Перший такий випадок, коли моя бабуся померла. Для мене це було страшне горе. Не тямлячи себе, я втекла в той парк, не могла чути отих втішань та співчань. За сльозами майже нічого не бачила. В крайньому розпачі притулилася до могутнього дерева, що трапилося. Ридала, тулилася до нього і жалілася про своє дитяче, таке пекуче, горе. Повіяв вітерець і листя дерева зашуміло, ніби розмовляючи зі мною. Я сповзла на землю, всіяну товстим шаром минулорічного листя, літо, тепло, я заснула під тим деревом. Мені приснилася бабуся, така як завжди, дивилася на мене так ніжно і просила, щоб не плакала, не страждала, що хоч і пішла, але її зовсім непогано і все одно завжди буде зі мною. Проснулася, ще день, пташки навколо співають, дерево листям шелестить. І як не дивно, мені якось легше стало. Отой страшний розпач, коли людина може вчинити любе безумство, пройшов. І я пішла додому. Ще горювала і плакала. А потім ще бігала до того дерева. Та і жінка, що була біля бабусі поговорила зі мною. Ото вона та дерево в парку виявилися найкращими ліками і мене порятували. І потім, коли мала якусь прикрість, то бігла до того платана, щоб отримати розраду і це допомагало. Тому і вірю тобі, природа милосердніша, ніж люди.

Нахилилася до нього обцілувала дрібними, ніжними поцілунками і попросила: «Гарно мені поряд з тобою, але тобі потрібно вже відпочити. Я завтра прийду, кохання моє. А ти спробуй поспати. Так буде правильно і добре».

- Ісіді, та для мене найкращі ліки. Чому хочеш піти? Маєш справи якісь?

- Ні, Раймон, я дійсно думаю, що тобі потрібно відпочивати. Голова в тебе гаряча, мабуть ще й температура піднялася. Я піду, прийду завтра!

- Жорстока дівчина! Ще хоч один поцілунок!

В двері заглянув лікар. Ні слова не сказав, подивився докірливо і насварився пальцем. Ісіді знову обцілувала любе обличчя, яке дійсно пашіло жаром, поправила ковдру, притулила палець до вуст хлопця: «Мовчи, любий, не говори нічого, бо також жаль йти від тебе. Але піду, до завтра»

А завтра вже не могла дочекатися, коли можна піти до Раймона. Як тільки лікарі залишили його, прошмигнула мишкою: «Привіт, коханий! Як тобі сьогодні? Як я хочу почути, що тобі вже краще!» Притулилася губами до чола: «Не гарячий! Але ж це тільки ранок. Як же воно ще до вечора буде»

- Ісіді, люба моя, та звісно мені вже набагато краще. А ти прийшла, то зовсім добре стало.

Узяв за руку притягнув до себе, міцно поцілував у губи, обцілував руки та посадив біля себе. Дивився на неї і радів. Радів, що живий, що кохана поруч. В душі поселилася надія, що все погане вже позаду і відтепер все буде дійсно добре.

- Та отож були батьки, переживали, що так мене поранили, докоряли, звісно, що мов не бережусь, необачний, ризикую життям. То тато був недовго, справ дуже багато, полетів невдовзі назад. Але мама довго сиділа біля мене і розповіла про все. Вся наша країна піднялася на захист. Вже почали виготовляти зброю не менше, ніж у Північній, та вже є декілька винаходів, що дають суттєву перевагу на полі бою. Ці машини і технології запровадили у виробництво. Люди працюють і вдень, і вночі, аби лиш швидше. Дуже багато бажаючих іти на фронт. Просяться не тільки чоловіки різного віку, а й багато жінок. Створюються бойові загони. Але без підготовки нікого не відправляють. Спершу ретельна підготовка, навчання. Потім вже озброюють, одягають відповідно, аптечки, ліки необхідні. А вже потім – фронт, війна. За рахунок цього в деяких місцях уже вдалося посунути фронт в сторону нападників. Ну а далі піде ще краще. Перемога буде за нами. Уже почали будувати плани на майбутнє. Всі розуміють, що доведеться воювати ще довго. Потрібно за всяку ціну повалити уряд Маррен Дола, судити військових злочинців та провести демократичні вибори в Північній, щоб країною керував уряд

з розумних, толерантних людей. Ти ж розумієш, поки що це плани. Наскільки їх вдасться реалізувати, покаже час. Але, що перемогти і закінчити цю жадливу війну, це вже більш реалістично.

Говорили, планували, мріяли та цілувалися. Так як всі закохані в світі. Знову лікареві Раймона прийшлося нагадувати, просити, щоб розходилися. Потрібно ліки приймати, багато спати, то швидше одужання буде відбуватися! Поцілувалися на прощання і Ісіді пішла неохоче геть. Неохоче, хоча і розуміла, що лікар правий.

Неподалік від лікарні був невеликий, вже досить занедбаний парк зі старезними лавками. Присіла на одну та й почала все обдумувати. В голову прийшло, що дід може і не знає, що Раймон вижив, бо була переконана, що на нього дід затіяв полювання. І не просто саме на ту ділянку фронту, де хлопець був, були кинуті такі значні сили та була така сильна атака. Дід мав мстиву натуру, яка не прощає. Але як Раймона вдалося вислідити, адже він часто переміщається? Перебирала різні варіанти і врешті обрала найпевніший. Слідкують за віманою!. Тож схопилася з місця і пішла. Вияснила де знаходиться найближчий Комітет Безпеки і попрямувала туди. Що, що, а воювати з бюрократами різних рівнів, Ісіді вміла бездоганно. Хоч її і направляли до чергового, але рішуче гаркнула на того чергового і заявивши, що в неї вкрай важливі дані, які стосуються безпеки країни і її керівників, змусила відвести до начальника Комітету. Незважаючи на заперечення секретаря, постукала в двері, і не чекаючи дозволу відкрила і зайшла. На неї здивовано дивився чоловік, сивий, з стомленим обличчям.

- Хто ти, як розуміти оце вторгнення?.

- Думаю, що саме ви мене зараз впізнаєте, а саме основне вислухаєте та приймете правильне рішення.

- Та вже впізнав. Ісіді! Та знаю, що Раймон тут на лікуванні, то і ти тут. Але що привело тебе до Комітету?

- Ну якщо ви знаєте хто я, то знаєте хто і мій дід. Ситуація така: я була зв'язалася з Маррен Долем, пробувала просити припинити війну. Він мало того, що не погоджувався, але пригрозив відплатити, як він виразився, за зраду та знищити Раймона. Раймон кидається з однієї ділянки на іншу і я думала, що в такому випадку відслідкувати його буде неможливо. Але напевно за ним якимось чином їм вдалося слідкувати і добре взнати, що він на чолі загону швидкого реагування кидається на допомогу в важких ситуаціях. На ділянку, до якої він прибув, були кинуті великі сили, операцію, гади, провели успішно. Я все думала, як вдалося вирахувати де Раймон. Не можу повірити, що в загоні є зрадник. Там дуже надійні хлопці. Мені прийшло в голову, що слідкували за віманою Раймона. Адже є такі пристрої. Тому дуже наполягаю, щоб ви провели таке дослідження, адже у вас є певні повноваження. Мабуть вже не змога буде визначити хто і коли помістив цей пристрій на вімані, але на майбутнє це важливо.

- Начальник уважно слухав Ісіді, а потім ще деякий час обдумував сказане. А вже потім, Ісіді по виразу його обличчя зрозуміла, прийняв певне рішення.

- Знаєш, Ісіді, я вже багато чув про тебе. Спершу лунали слова підозри, але вже зараз тебе ставлять в приклад як дуже справедливу людину і гарного, вмілого солдата. До того ж до нас заходила мати Раймона, вона користується великою повагою в нашій країні. Так от вона просила в усьому сприяти тобі і якщо буде потрібно, то допомагати. Я не відкладаючи проведу розслідування, здається, ти маєш рацію. Мене звати Ростенберг. Скажи адресу, де ти зупинилася, як матиму результат то повідомлю.

Ісіді навала адресу. Начальник встав, посміхнувся і сказав: «Ісіді, я так розумію, що ти не знаєш. Все це вже перетворилося в легенду. Твоя втеча з Північної, те що ти воюєш на нашому боці, ваші з Раймоном стосунки і, навіть, недавні події – те як ти шукала на полі бою Раймона і знайшла та врятувала. Додавляють дуже красиві деталі, здається вже навіть пісню склав хтось. Все це стає прикладом для багатьох, особливо молоді. Так, що відступати вам з Раймоном не можна, мусите продовжувати так і далі. А я особисто був радий побачити тебе і познайомитися».

Ісіді попрощалася і пішла. Йшла і думала, що як Раймонові полегшає, то потрібно збиратися і їхати до свого загону. Так, потрібно добитися перемоги, Це порятує народ Південної та й Північної також.

Ввечері від нічого робити читала трактат про «воєнне мистецтво», читала і подумки лаялася на чому світ стоїть. Це ж потрібно вжити такий ганебний вираз для своєї писанини – «воєнне мистецтво». Саме ведення війни, руйнації та основне, вбивство людей, назвати «мистецтвом». Потім думала про свого діда. Як можуть утворюватися такі люди! Адже всі дітки народжуються чистими, незіпсутими, а виростають з них дорослі люди з такими жахливими характерами, з такою зажерливістю, з прагненням до влади над іншими та з прагненнями до знищення людей, що не хочуть їхньої влади над собою. Війна це найжахливіший винахід людства! Ресурси Північної Атланти, можна сказати, безмежні. Їх вистачить на незміряну кількість поколінь. Територія неміряна! Освоюй все це, використовуй на своє благо. Так ні! Хочеться ще і ще! Чому так, яка потворна похибка закралася в це створіння, що називається людиною. І чи можливо це виправити? На жаль, ніякої ідеї в її голові як боротися з цією найгіршою вадодою людини не появилось. Тож стомлена цими роздумами та читанням незчулася як заснула.

Кожен день бігала до Раймона і сиділа біля нього стільки скільки лікар дозволяв. Про що тільки не говорили! Хлопцеві щодень ставало краще. Вже потроху почав підніматися з ліжка і ходити. Комітет Безпеки організував посилену охорону Раймона і Ісіді була цьому дуже рада. А то якось її і викликали до начальника Комітету. Ростенберг запросив сісти і сказав, що Ісіді з біса розумна дівчина. Бо віману Раймона дуже ретельно оглянули та й знайшли прихований пристрій, що передавав координати та шлях будь-якого її руху. Пристрій зняли і Раймонові детально розповіли про це. А ще дали інструкцію як в майбутньому не допустити повтору такої ситуації. Провели розслідування, але, на превеликий жаль, не вдалося знайти хто приладнав пристрій та коли це сталося. Звичайно, ісіді почала дякувати, але Ростенберг відразу заперечив та сказав, що служба безпеки в цьому випадку погано спрацювала і що тепер отримана інструкція, щоб в майбутньому подібні ситуації не повторювалися. На тому і попрощалися.

Раймон звісно наполягав, щоб Ісіді не їхала вже на фронт. Почав розповідати які зміни відбуваються і що лінія фронту уже зупинилася і не рухається вглиб Південної Атланти. Запрацювало на повну потужність виробництво зброї, відставання від Північної уже немає. А в дечому, навіть, справа йде на випередження. В Південній не тільки чоловіки поповнюють ряди воїнів, а вже створюються на добровільній основі великі бойові загони з жінок, проходять максимальну підготовку, озброюються та йдуть на війну. Ці жінки часто вже когось втратили під час війни, то сповненні таким бажанням помсти, що набагато небезпечніші і затяті, ніж солдати чоловіки. Тому уже є певні умови, що зможемо досягти перемоги і встановити справедливий суспільний лад в обох країнах. Ісіді на це сказала, що це її мрія. Але щоб вона здійснилася, то і їй потрібно на фронт. А ще таки чином зможе спокутувати, що є внучкою чоловіка, який затіяв оцей увесь жах. Ісіді могла проявляти неймовірну впертість у свої діях і переконаннях. І ніякі прохання ні вмовляння Раймона не мали успіху. Бо десь в глибині душі Ісіді відчувала до того всього ще і вину перед Раймоном за те, що дід, бажаючи завдати їй болю, намагався вбити його. Хлопець ще змушений був лікуватися, його не відпускали лікарі, то Ісіді викликала Гроса з віманюю і, обцілувавши Раймона на прощання, полетіла на фронт. Але взяла з милого обіцянку, що по закінченні лікування, він обов'язково спочатку прилетить на ділянку, де буде загін Ісіді.

Дійсно, так як розповідав Раймон, на фронті відчувалися зміни. Лінія фронту вирівнялася, в багатьох місцях північних вдалося відтіснити. Солдати раділи і вже твердо вірили в перемогу, що додавало сил і натхнення. Боєприпаси поступали без затримки і навіть з надлишком, нові загони, гарно оснащені та навчені, прибували по всій лінії фронту. Північні панікували і часто здавалися в полон. Коли домовлялися про обмін полоненими, то дуже багато північних готові були померти, чим і погрожували, аби тільки їх не включали в групи для обміну. Повернення Ісіді товариші зустріли з радістю, розповідали їй із захопленням останні новини. А новини були гарні. Їхній загін на кілометри просунувся вперед. Грос майже кожен день змушений був обладнувати для дівчини нову вогневу точку і Ісіді не відходила від арти, поливаючи скаженим вогнем противника.

А то одного разу прибіг хлопчина – зв'язківець та повідомив: «Ісіді, там Маррен Дол вимагає тебе для зв'язку, якось може вклинитися!» Недовго думаючи, Ісіді пішла з ним до відділу зв'язку. Як тільки ввімкнули екран, відразу і з'явився дід. Обличчя похмуре вкрай, очі пропікають до душі.

-Ну що Ісіді ти вже не плачеш? Жінки не оплакують довго. Це я вже давно знаю. Не буду довго говорити, чи вмовляти тебе, золотенька. Повертайся негайно у Північну, то врятована будеш. Я вже більше цяцькатися з Південною не буду. В моїй країні вистачає всього в достатній мірі. Великої потреби в цій клятій Південній немає. Якщо вона і щезне з лица цієї паскудної планети, то я нічого не втрачу.

Я пропонував цим дурням об'єднання з більш прогресивною країною, з кращим управлінням. Велика і могутня країна, що нагадувала б Марсію в передостанні роки її існування. Крім того потрібно було б розібратися з аборигенами, я планував витиснути їх в малопридатні райони планети, де вони тільки й думали б як вижити. Там не змогли б розплодитися і про ніяку конкуренцію з їх боку мови не було б. Тільки я міг би все це продумати, спланувати та втілити в життя. Але цей опір з боку Південної руйнує всі великі плани. І відтепер від мене нехай не чекають пощади. Тому кажу тобі, прояви здоровий глузд і повертайся до додому. Невже ти не зрозуміла, я тобі обіцяв, що хлопчисько загине, то так і зробив. Я не кидаю слів на вітер. Хто йде проти мене, той отримає по повній! Ну, що скажеш? Коли тебе чекати?

Ісіді ніби морозом обсіпало від слів діда. На хвилину вона задумалася. Дівчина також була з Маррен Долів, кидати дідові в обличчя горді непоступливі слова, то ще невідомо, що він вчинить. Тому натягнула на себе перелякану, знічену личину і відповіла, що і мала плани повернутися, але хоче остаточно впевнитися, що Раймона вже немає, а раптом він якимось дивом вижив. Тоді зможе і його з собою взяти. І з проханням подивилася на діда: «Можна?» Така поступливість з її боку дідові сподобалася. Зверхньо посміхнувся і сказав: «Ну що ж молодість, нічого не вдієш. Добре, вмовила, але чекати довго не буду, так і знай. Ясно?»

- Так, ясно. Дуже дякую, дідусю.

Дід відключився. Не сіла, впала на стілець. Голову свердлила одна думка, що ж він задумав. Добре зрозуміла, що нічого хорошого. Єдина втіха, що він переконаний – Раймон загинув. То хоч тут має дещицю часу. Хлопець – зв'язківець підійшов до неї, дав води. На його обличчі читалося питання, чи вона насправді вирішила повернутися.

- І не думай, нізащо! Адже він замислив щось жахливе, потрібно було виграти час. То тому так з ним говорила. Так, потрібно негайно щось робити, необхідно зруйнувати його плани! Бувай!

Схопилася і побігла до Гроса. Коротко розповіла йому про розмову. І попросила, щоб негайно полетів з нею до резиденції батьків Раймона. Той недовго і думав. Через півгодини вімана була готова до вильоту. Полетіли. Долетіли ще до вечора. Але пропускати їх ніхто не збирався. Як Ісіді не просила, які аргументи не наводила, але відповідь була: «Ні!» Але тут із-за воріт резиденції виїхала якась машина. Встигла розгледіти, що там знаходиться жінка. Кинулася навперейми і вклякла на дорозі перед машиною. Та ледве встигла затормозити, зупинилася за два кроки перед дівчиною. Ісіді здорово повезло, в машині якраз і їхала мама Раймона. До Ісіді підскочила охорона, хотіла тут же її прибрати геть. Але жінка висунулася з машини, уважно подивилася на дівчину і дала команду охороні зупинитися. Потім вийшла із машини, підійшла до Ісіді, уважно роздивилася і запитала з певною ноткою недовіри: «Ісіді?»

- Так, я Ісіді. В мене є дуже важливе повідомлення, я хочу саме вам все розповісти, бо потрібно діяти. Але це поки що ніхто не повинен чути, крім вас. Я беззбройна. Від мене для вас немає загрози. Ви, напевне знаєте, що я люблю Раймона, тому не можу заподіяти вам зла.

- Знаю. І зовсім не думала, що ти хочеш зробити щось погане. А ти Раймонові не розповіла?

- Ні, не хотіла, бо він не поправився ще добре, а почне ж відразу щось робити, а це може йому зашкодити.

- Так, ти права. Знаєш що, пішли до мене, там без перешкод і поговоримо. До нас додому. Вже давно потрібно було познайомитися, добре що ти і прилетіла до нас, дівчинко.

Підкликала начальника охорони і дуже суворо та наполегливо наказала про те що було, щоб ніхто ні словом не обмовився. Потім запросила Ісіді в машину і поїхали до будинку Раймонових батьків. Будинок був гарний, але не якийсь особливий і хороми зовсім не нагадував. Всередині було чисто і зручно. Їх зустрів чоловік, який, як зрозуміла Ісіді, забезпечував життєдіяльність будинку. Її посадили до столу і дали поїсти, не приймаючи до уваги запевнення дівчини, що вона не голодна. Лише потім мама Раймона сказала, що тепер уже можна поговорити.

- Перейдемо до справи, та маєш щось дуже важливе, так? Я готова усе вислухати і допоможу, щоб не сталося. Розкажуй так як є. Хочу, щоб ти знала, нам спершу не подобалися ваші з Раймоном стосунки. Але згодом ми все зрозуміли, особливо коли ти почала приймати участь у військових діях на

нашій стороні. Наша розвідка непогано працює і ми знали як дід тебе розшукує і що ти твердо вирішила не повертатися, що це розізлило його вкрай, але ти не здавалася. Я захоплююся твоєю сміливістю. Мало хто так би зміг.

- Я дуже, чесно кажучи, налякана. Дід вийшов на зв'язок і дуже наполегливо мене переконував повернутися, мов те, що буде, загрожує мені вщент. Я дуже добре знаю його, дід щось затіває жахливе. Найбільше я боюся, що він може використати атомну зброю. Адже вона має страшну руйнівну дію. До того ж він сказав, що Південна йому не потрібна, бо в Північній вистачає всього. Дуже прошу, цьому потрібно приділити якнайпильнішу увагу. Він іноді може дуже різко прийняти якесь рішення і тут же прикласти максимум зусиль, щоб воно було виконане. Заперечувати йому ніхто не сміє. Боятися всі його до безміри.

- Оце вже погано геть. Ми якраз справилися з першим натиском і поступово переходимо самі в наступ. Всі мріють про перемогу і для цього прикладають максимум зусиль. В нас також є атомна зброя, але я та й ти, мабуть, добре розуміємо, що переможців при її застосуванні не буде. Це найжахливіше, що може зробити людина. Невже він не розуміє, що не залишиться ні Південної, ні Північної, як ти думаєш?

- Він не буде роздумувати, не така він людина. Щоб досягти свого дід може піти на любі крайнощі. А ще він дуже мстивий, не прощає нічого. На жаль, можна тепер чекати всього. Я спробувала трохи потягнути час. Так як я зрозуміла, дід не знає, що Раймон живий. То я почала говорити, що ще хочу пошукати Раймона і може зможу повернутися з ним. Дід погодився. Так можна виграти хоч трохи часу. Щось інше я не придумала.

- Ясно, дівчинко моя дорогенька. Я ось звернуся до нашої розвідки. Нехай прикладе масу зусиль, щоб розвідати що і до чого. Спробуємо поборотися. Ти виглядиш дуже змученою. Покладемо тебе спати, а завтра вранці вирішимо як тобі бути далі. Добре?

Ісіді дійсно була вже на межі своїх сил, тож погодилася. Окрема кімната, ванна, чудове ліжко, заснула відразу, ніби провалилася в міцний без сновидінь сон. А вранці знову все тільки хороше, від чого вже давно відвикла: смачний сніданок, привітні тато і мама Раймона, чистий зручний одяг. Як давно таке було! А потім її запросили на нараду, обговорювали новини з Північної. Всі говорили, що нічого не ординарного не відбувається. Вирішували, що робити далі. Але вже під кінець, коли вже збиралися розходитися прийшов чоловік. Дуже офіційний одяг, з папкою під рукою, весь такий холодний і офіційний. Привітався і сказав, що має новини. Всі замовкли та приготувалися слухати. Чоловік, як уже потім взнала Ісіді, займав високий пост в військовій розвідці Південної.

От він почав: «Новини у мене не дуже втішні. Насторожують. Потрібно ретельно готуватися. У Північній почали повну і всебічну інспекцію ядерної зброї. Ми в свою чергу повинні негайно приступити до підготовки. По перше – літаки, які можуть перехоплювати чужі, не допускаючи до неба над нашою територією, по друге – підготовка протиповітряної оборони. А крім того ми змушені також налаштувати нашу ядерну зброю. Якщо швидко і якісно підготуватися, то можливо це зупинить противника від застосування найжахливішої зброї нашого часу».

Всі притихли, на обличчі в багатьох з'явився неприкритий страх. А потім ще і мама Раймона додала жару. Вона розповіла про повідомлення Ісіді. Хто така Ісіді присутні знали добре. Вирішили негайно розпочати підготовку до можливої атаки з боку Північної атомною зброєю. Від серйозності того, що відбувається, Ісіді самій стало страшно. Побачила, що люди сприймають все це дуже і дуже серйозно. Почали задавати багато питань. А що Ісіді могла повідомити конкретно, лише розповісти те, що говорив дід. Що вона і зробила. Розподілили обов'язки, обговорили план дій та на тому нарада закінчилася.

Мама Раймона вмовляла її залишитися, але Ісіді вже вирішила, що повернеться на фронт і продовжить воювати. Мама намагалася пояснити, що якщо буде запущена атомна зброя, то в першу чергу дістанеться солдатам на фронті, адже так Маррен Дол буде сподіватися на перемогу. А центральні міста будуть захищати при допомозі системи протиракетної оборони. Та вже кругом іде підготовка до такої оборони і що вона надіється, що зможуть успішно захищатися. Ісіді подякувала, а потім не стрималася і підійшла та міцно обняла. Їй хотілося таким чином висловити і подяку, і своє захоплення мужньою енергійністю цієї жінки. Мама відповіла на її обійми, погладила Ісіді по голові і сказала: «Бачу

ти все таки намірилася їхати. Хоч би вже Раймона діждалася. Не пробачить він мені, що відпустила тебе дитинко». Питально заглянула в очі та зрозуміла, що дівчина не відступить. То почала просити, щоб не спішила сильно і дозволила зібрати все необхідне для неї. І щоб почекала на Гроса, він прилетить, то вже з ним і відправиться. Ісіді погодилася. Грос не забарився, то на наступний ранок і полетіли.

Ісіді гризли сумніви як її зустрінуть товариші по фронту, чи не вважають, що просто втекла, використавши поранення Раймона, як прикриття. А ще взагалі переживала, що відбувається, чи не довелося відступати на їхній ділянці. Але як виявилось, дійсність була зовсім неочікуваною. Внаслідок декількох наступів вдалося на кілометрів з тридцять просунутися вперед і добре закріпитися на нових рубежах. А зустріли Ісіді привітно і, навіть, радісно, що дуже її розчулило. Розпитували як здоров'я Раймона та які новини почула, перебуваючи в тилу. Ісіді все розповідала, окрім можливих намірів Маррен Дола відносно ядерної зброї. Грос облаштував по можливості для неї в напівзруйнованому будинку кімнатку, правда без дверей. Дверний отвір завісив старою ковдрою. І до того ж, як тільки випадала нагода для сну, обов'язково влаштувався сам біля входу на розтросченому дивані, який сяк так відремонтував. Ісіді вже й не заперечувала, бо добре знала, що це даремно. А з іншого боку її певною мірою тишило це піклування про неї. Проходили дні, отой всенародній підйом приносив свої результати, фронт сунувся вперед, де швидше, де повільніше, але невпинно. Раймон виходив на зв'язок, був блідий, та дуже рішучий. Мав безліч планів і ось-ось вже мався повернутися на фронт, незважаючи на заперечення лікарів. А Ісіді вже якось не то що забула, але просто перестала зважати на ті дідові погрози. Людині завжди хочеться вірити в краще, але то напевне природа наділила нас тією здатністю, адже це допомагає подолати негаразди, що трапляються в житті.

Одного разу рано-вранці прибіг Грос і покликав Ісіді: «Дороженька, тут за двадцять кілометрів від нас, в тилу викрили якогось поважного чиновника з Північної, нічого не хоче говорити. Яка його мета, як тут опинився, ні на одне запитання не дає відповіді. Але суворо допитати його немає змоги, дуже вже немічний. Може спробуєш поговорити? Тут якраз затишшя, Вімана тут неподалік». Ісіді погодилася.

Сіли у віману, Грос включив, полетіли. Ісіді спокійно сиділа, сподіваючись на швидке приземлення. Але згодом зрозуміла, що вже летять більше, ніж тих обіцяних двадцять кілометрів. А тут підійшов Грос, нахилився біля неї, дивлячись у вікно, але неждано відчула укол в стегно, а затим побачила в нього в руці невеличкий засіб для ін'єкцій. Спробувала накинутися на нього, але він спритно відскочив. А далі все як в тумані. Ісіді на ногах уже не трималася. Грос підхопив її ззаду і посадив у сидіння, зручно примостив, ще й пристебнув ременем безпеки. А далі вона вже нічого не бачила і не відчувала.

А коли трішки прийшла вже в себе, то побачила, що знаходиться в якійсь невеликій, ніби кам'яній кімнаті без дверей, яка далі переходила в коридор. Але якщо назвати правильно, то не коридор, а знову ж таки кам'яний, невисокий прохід, який закінчувався через декілька метрів і, напевне, повертав вліво чи вправо, не видно. Тьмяний світильник на стіні. В голові потроху прояснялося, але пальцями поворушити не змогла, не кажучи вже, щоб стати на ноги. Сиділа в кріслі з вімани і більш нічого в цій кам'яниці не було. А потім нагадала як все відбулося. От гад який цей Грос, а вона ж так йому довіряла! Про вовка промовка, Грос власною персоною виглянув в коридор. Побачив, що Ісіді прийшла в себе і підійшов.

- Ісіді, тихо! Спершу вислухай, дуже прошу, ляяти вже будеш потім. Я все це робив по наказу Раймона. Він придумав план, а я вже його виконував. А план такий, тому, що він добре тебе знає і розумів, слухати і робити те, як він хотів, ти не будеш. А він прагнув врятувати тебе за будь-яку ціну. Ситуація жахлива до нестями. Все таки ракети з ядерними боєголовками з Північної запустили в великій кількості, напевне весь запас. Наші протиповітряні системи не справилися і Південну накрили, руйнування жахливі, мільйони людей загинули. Ну а ті, що вціліли, ти ж розумієш, що з ними буде від радіації. Так як колись казали, а живі позавидують мертвим. В Південній на це спрацювала програма, створена на випадок захисту від знищення, була розміщена в недосяжному місці, і у відповідь полетіли ракети з нашої сторони. Там видно відбулося те ж, що в нас. Десь в горах вціліла лабораторія зафіксувала знімки з супутника, то Раймон мені повідомив, що тепер вже немає ні Північної, ні Південної, наша цивілізація знищена. Ми з тобою прилетіли і я переніс тебе в велику піраміду. Вона вже не виробляє енергію. Але від вибухів захистила б. Правда поблизу не впала жодна ракета. Раймон також живий, встиг на вімані полетіти дуже далеко на південь. Там також не було жодної ракети. І

вціліло багато аборигенів і він також. Раймон нам і скаже, що робити далі та й взагалі про все тобі розповість. Але може і не потрібно розповідати, краще того всього і не знати. Будемо чекати на Раймона. Дещо з їжі в нас є, не розкіш, але жити зможемо. А там побачимо. Раймон дуже розумний, то дасть раду.

Ісіді сиділа і мовчала. Те що вона відчувала передати словами не можна. Грос все те розумів. Підійшов, притулив її голову до грудей, погладив і мовив: «Я також усіх своїх втратив і було б краще загинути разом з ними. Але я залишився. Тепер у мене рідних тільки ти і Раймон. Але ми потрібні, дуже потрібні! Ми повинні почати все з початку, передати наші знання і все що зможемо тим, хто вижив. А вони вже будуть зерном нової цивілізації. І ми повинні зробити все, щоб історія не повторилася! Чуєш, не повторилася! Зберися Ісіді, ти мушиш бути сильною!»

Згорьована вкрай Ісіді змусила себе підвестися. Грос приніс попити і через пару годин повністю повернулася здатність рухатися. Щось поїли, а вже потім вибралися з велетенської піраміди назовні. Був день. Але небо закрите такими густими та темними хмарами, що майже вечірній присмерк панував навколо. Грос похмуро подивився навколо і зауважив: «Знаєш, що тепер буде? Сонце не пробиватиметься через цю масу попелу і всього іншого в атмосфері, запанує зима навіть і в тропічних широтах. А це голод, холод і ті, які вижили, змушені будуть вести тяжку боротьбу за життя. Всі блага цивілізації згинули. Потрібно буде об'єднатися з аборигенами, поділитися з ними знаннями, які вони здатні будуть зрозуміти і спробувати почати все заново».

- Так, Грос. Це буде вкрай важко, звісно, але це наш обов'язок. Ми вціліли, доля нас зберегла і тепер ми маємо борг перед нею. Так. Що дочекаємося Раймона і до праці. Але я ще хочу відшукати «любого дідуса». Думаю, що він вижив.

- І що ж ти хочеш, Ісіді? Судити його? Його вина незміряна. Якої ти хочеш для нього розплати? Вбити чи що?.

- Вбити? Не сміши мене. Це дуже просто. Ні хай живе і добре, щоб довго. Я хочу позбавити його вслякого захисту. А то сидить собі десь в оснащеному усім необхідним бункері і думає, що він з усіма поквитався і сподівається ще жити довго і тішитися мстою. Вигнати його на цю знищену приречену природу, нехай тиняється між трупами і немає ні захисту, ні зручностей і кожен день думає як би дістати хоч трішки їжі, і хворіє страшними хворобами, жаль тільки буде, якщо вони швидко позбавлять його життя.

- О, Ісіді, думаю, що це була б справедлива кара. Але як найти отой бункер?

- В моїй голові є інформація про них усіх. Потрібно тільки буде всі їх відвідати. Рано чи пізно натрапимо! Якби тільки Раймона діждатися.

- Так, коли б швидше від був тут. Все пішло б інакше!

Але чекати довелося довго. Ночували в піраміді, а вдень Грос ходив, як він називав на розвідку, навколо піраміди. Дуже вже боявся, щоб хтось не потрапив до них. Виявилось, що боявся марно. Одного дня під вечір біля піраміди з'явилось двоє обірваних чоловіків. Ісіді якраз була ще також не в піраміді. Узрівши дівчину вони відразу попрямували до неї. Звірячий оскал на обличчі, з-під лахміття видно страшні виразки по всьому тілу, на головах чуб якимись кусками. Побачивши, що Ісіді в хорошому стані, зрозуміли, що має їжу. Один з них закричав, щоб негайно віддала їжу інакше вб'є і то швидко. І обоє кинулися до неї. Ісіді змогла б справитися з ними, але смертельно боялася доторкнутися. Їй здавалося, що болячки з їхнього тіла при найменшому дотикові і її заразять. Але тут появився Грос. Виявляється побачив їх здалека і поспішив слідом. Він нічого не говорив, не гукав їх, а просто підійшов ближче і чоловіки не встигли навіть повернутися до нього, як він вистрелив спершу в одного, потім в другого. Обоє убив наповал. Ісіді розуміла, що іншого виходу у них не було. Ті двоє були уже не людьми. Допомогла Гросу рити яму. В ній їх і поховали, а зверху наклали камінців, чомусь здавалося, що так буде спокійніше. На щастя більш не приходив ніхто. Цю подію не обговорювали жодним словом і ніколи не згадували. В природі відбувалися швидкі і різкі зміни. Густі чорні хмари, що закривали небо, не розсіювалися. Відчутно похолодало, ночами часто були заморозки. Вся рослинність гинула швидкими темпами, а шалені вітри тільки довершували цю справу. Дощів не було зовсім, ні краплини не пролилося з неба. Звірі і птахи пощезали також.

Ісіді декілька раз пробувала зв'язатися в першу чергу з Раймоном, затим з іншими знайомими, але жодного разу не мала успіху. А потім її прилади розрядилися і зарядити, звісно, не було як. В її серці запанувала повна безнадія. Людина в такому стані не плаче, не скаржиться, вона мовчить і тупо виконує те, що вважає робити потрібно та нагадує робота, який просто діє за своєю програмою. Зрештою Грос не витримав, схопив Ісіді за плечі, добряче струснув і дивлячись у вічі злісно і суворо мовив: «Ніколи не думав про тебе, що ти так будеш! А ну припини негайно! Раймон має повно невідкладних справ і живе тим, що зустрінеться з тобою. Це його рятує і веде вперед. А ти на що перетворюєшся? Та я не знаю, що з тобою зроблю, якщо отак продовжиш!» Ісіді ніби перемкнуло, незважаючи на його злість, припала до широких чоловічих грудей і залилася сльозами. Грос не втішав і не зупиняв, розумів, що це на благо. Людина плаче і так змиває з душі все, що там нагромадила поганого та невтішного. Дівчині стало соромно, бо дійсно Грос був правий і розізлився, чого ще ніколи не було, по справедливості. Куди ж поділася та Ісіді, яка тікала з Північної, воювала на фронті, шукала після бою Раймона? Побігла до Гроса і почала просити, щоб пробачив, вже ніколи це не повториться, ніколи-ніколи!

Тепер уже кожен день знаходила собі купу справ, навіть ходила з ним на ту так звану розвідку. Носила за плечами ріслу, а може знадобиться. А таки знадобилася. Грос йшов попереду, придивлявся може десь знайдеться щось їстівне, якісь плоди чи пташине гніздо з яйцями. Ісіді відстала, бо побачила кущ, вкритий червоними ягодами. Листя на ньому опадало, а ягоди ще трималися. Підійшла, зірвала і вкинула в рот декілька і тут же виплюнула, кислі та гіркуваті, а ну їх. Поспішила догнати Гроса, не так і далеко відійшов. І мало не закричала. Великий, рудий, схожий на kota, звір крався за ним. Його наміри були ясні – хотів пообідати Гросом, от зараз і стрибне тому на спину. Рвонула ріслу прицілилася і вистрелила. Таки ж поцілила, але куля черкнула по черепу і тільки. Звір крутнувся, злісно рикнув і вже вибрав іншу жертву, біг прямо на Ісіді. Стріляли вже вдвох. То дві кулі зробили свою справу. Впав, смикнувся декілька раз і застиг. Розгніваний Грос для вірності підійшов ближче і ще раз стрелив прямо в вухо тому звірові. Ісіді підійшла і Грос почав дякувати, що врятувала його. Дівчина нервово засміялася: «Не дякуй, ти зробив би те ж саме! Та й так скільки ти всього робив! Я завжди буду перед тобою в боргу. Але тепер будемо обережні, ти бач які тут котики гуляють». На цій пригоді розвідка і закінчилася.

А через день, під вечір, Грос розвів вогнище, щоб приготувати щось поїсти, Ісіді намагалася йому допомогти в міру своїх здібностей. Випадково підвела очі і тлі темних хмар побачила кругле блюдце. Вімана! Апарат взяв курс на приземлення. І невдовзі приземлився біля їхньої вімани, давно нездатної злетіти, бо скінчився заряд. Не встигла вона приземлитися, а Ісіді вже поряд. Відкрилася, вийшов Раймон, блідий, змучений, з посивілими висками. Простягнув руки і Ісіді опинилася в його обіймах. Так і завмерли. Дівчина думала, що зараз зомліє від повноти щастя, звершення щоденних, щохвилинних сподівань. Але молодість від щастя, слава богу, не вмирає.

Сиділи, притиснувшись плечем до плеча, Грос намагався нагодувати. То, щоб його не засмучувати, їли, запихаючи себе насилу. А вже потім Раймон розповідав про той весь жах, що відбувався. Йому особисто просто пощастило, літав у справах на завод по виробництву снарядів на крайньому півдні. Там і почув сигнал тривоги і повідомлення про запуск ракет противником. Подумав, що якщо запустять по заводу, накладе головою без всякого смислу. Тож скочив до вімани і полетів якомога далі на південь, там приземлився у риболовецькому селищі та бігом до єдиного пункту зв'язку, що був у поселенні. А там вже купа люду, всі завмерли перед великим екраном. Якись сміливці транслювали все, що встигли зняти. Екран різко згас і вже більше нічого ніхто не повідомляв. Раймон відразу на невеличку станцію заправки, заправився по повній, вщерть. Потім сидів у вімані і ловив будь-які повідомлення. Так, більш-менш склавши все до купи, зрозумів все, що відбулося у Південній Атланти, а згодом і у Північній. Сидіти більше було недоцільно, потрібно щось робити, спробувати врятувати тих, кого ще можна. Створили загін, вдалося відшукати спеціальне захисний одяг для людей. А декілька розумників сиділи і пеленгували всі повідомлення та відшукували вцілілих від вибухів і від зараження великою дозою радіації. Вдалося домовитися з аборигенами, що жили у віддалених від Атланти районах планети. За певні товари і науку погоджуються приймати до себе тих, кого забрали у різних сховищах. Важка і небезпечна задача. А саме важче бачити, що сталося з людьми і як вони приречено гинуть. Помогти їм уже неможливо. А крім того вдалося зібрати групу вчених і вирішували основне питання, що робити з територією Атланти, зараженою на багато років радіацією. Адже вона там зашкалює. Нічого розумного придумати не могли. Лише один молодий з колишньої Північної

запропонував занурити в океан материк Атланту, як би важко технічно це не було. Довго мудрили та нарешті всі з цим погодилися. Потрібно пробудити всі старі вулкани, якомога підсилити їх діяльність та ще там різні технологічні добавки, не всі і розумію і материк піде під воду. Правда все це зробити буде дуже важко і потрібно багато часу. І як би це жорстоко не звучало, то поки вдасться це зробити, то, заражені сильною дозою радіації, люди помруть і не буде живих при опусканні в океан материка. І Ісіді, і Грос сиділи слухали його розповідь і мовчки страждали. Нарешті Раймон перестав все те описувати і сказав: « Знаю, що ви зараз відчуваєте. Але ради немає. Потрібно кидатися до роботи і рятувати, що ще вдасться. Це неймовірно важко морально, але водночас і лікує від цього жаху хоч трішки».

На що Грос відповів: «Так, правильно кажеш. І я, і Ісіді відразу приймемо участь і будемо робити все, що тільки зможемо. Але Ісіді дуже хотіла б знайти того мерзотника і витягти його із схованки, щоб розділив все з тими бідолахами, яких прирік на ці страждання. Нехай бродить по випаленій землі, отримає дозу і спізнає все. Поможеш їй досягти справедливості? А зараз спати і негайно, попереду важкі часи, потрібні сили».

Вщент змучений Раймон відразу погодився, спали з Ісіді разом. І відчуття рідної людини, її тепла поряд, зробило їх щасливими, і їх сон був міцним і втішними. А вранці поснідали, що було, забрали все їстівне у віману, бо як пояснив Раймон, чиста їжа зараз цінніша від золота. Ісіді гарненько подумала, згадуючи всі дідові криївки, і вказала на карті місце, де більш всього він міг бути. Туди і полетіли всі разом.

Гірський хребет, схили гір вкриті густими зарослями дерев, кущів та плющів. У вказаній Ісідію місцевості Раймону довго прийшлося кружляти, вишукуючи де можна приземлитися. Нарешті знайшов і, проявивши чудеса в управлінні віману, посадив її на дуже маленькій галявинці. Вийшли. Ісіді ретельно прислухалася, нарешті вловила легенький шум дзюрчання вузької річечки, скоріше струмочка і повела до неї. Вийшли на берег, тепер дівчина вже зорієнтувалася куди йти та повела Раймона і Гроса. Довелося продиратися крізь зарослі. Плющі, кущі та дерева утворили майже непрохідну завісу, за якою кам'яна стіна скелі. Ісіді вказала пальцем на стіну: «Це тут». Підійшли ближче. Грос недовірливо дивився на скелю: «Ти не помилилася? Навіть натяку ніякого немає на якусь споруду, чи вхід в печеру, чи щось подібне»

Ісіді нервово розсміялася: «Звичайно, не побачиш, як не придивляйся! На те воно і розраховано! Зроблено так, що тільки посвячені можуть знайти. Пішли ближче».

Пішли вздовж скелі. В одному місці Ісіді обома руками схопила невеликий, гострий виступ скелі і з усієї сили почала втискати його в скелю. Зліва різко заскрипіло каміння і в скелі відкрився вузький вхід. Як не дивно за ним не було темряви, навпаки синювате світло освітлювало ретельно витесані камінні сходи, що вели десь униз. Ісіді приклала вказівний палець до губ, показавши, що потрібно дуже тихо йти, пішли сходами вниз. Спускалися беззвучно. Сходи різко на дев'яносто градусів повертали вліво, ісіді не повернула, зупинилась і зупинила Раймона і Гроса. Потім різко висунула руку із-за повороту і помахала нею, затим швидко заховала назад. Пролунала ціла канонада пострілів, простір за поворотом ретельно обстрілювався. Ісіді декілька раз висовувала руку і слідом починалася стрілянина. Ісіді повернулася і прошепотіла: «Це не люди стріляють, це – автоматично, спеціальна пастка. Та вже все, я рахувала, набої скінчилися». Сміливо пішла вперед і дійсно – жодного пострілу більше не пролунала. Спустилися сходами. На останньому східці, в стіні вузенький прохід. Ісіді шарпнула Раймона за рукав і показала на прохід, мов іди туди. Хлопець так і зробив. А дівчина з Гросом пішли вперед. Великий, гарно освітлений коридор, з нього декілька дверей, всі закриті. Раптом одні двері різко відкриваються, з них вийшов Ландгер Дол з бластером в руках.

- Ого, та в мене гості! Ну, Ісіді, я розумію чого ти прийшла, жити хочеться, так? А його навіщо взяла, він тут зовсім непотрібний.

- Це Грос, він дуже багато для мене зробив, у всьому допомагає. Мене годує, захищає, я без нього ніяк не можу. Що ж ти наробив, дідусю, любий? Знищив все, що врятувалося з Марсії, всю нашу цивілізацію, як же ти міг? А ким керувати тепер будеш?

- Та вже якось обійдуся. Ти ніяк не можеш зрозуміти, я намагався створити сильну, могутню державу, в якій не було б інакомислячих та неузгоджених. Є люди виняткові, вони виділяються з сірої

маси і бачать та планують далеко наперед. От такі люди і повинні керувати іншими, визначати шлях розвитку на багато років уперед. Свої знання вони передають у спадок своїм нащадкам як і все інше, чим володіють. Бо лише в них народжуються діти чи онуки, які здатні продовжувати справи попередників. Лише в них! От і керівництво державою повинно передаватися дітям чи онукам. А ота демократія – це насмішка над здоровим глуздом. Вибраними особами часто стають абсолютні невігласи, які не розуміють з якого боку підійти, з чого почати, бездарі, яким займати керівні посади ніяк не можна. А мене не зрозуміли, не погодилися, от тепер мають результат! І ти Ісіді, зрадниця неймовірна, твоя непокора також вплинула на події, щоб ти знала! З моїми ворогами дружбу водила. Така цивілізація мені не потрібна, не вдалося створити омріяну велику державу, всі заважали. Ну то тепер і маєте результат. Якщо ти думала, що рву на собі волосся від горя, оплакуючи «цивілізацію», то помилилася. Я знаю добре, як воно там в Атлантах і не жалію ні крапельночки. Так вам усім і треба!

За спиною Ландгер Дола з'явився Раймон, схопив бластер і різко, з усієї сили смикнув його догори, висмикуючи з рук старого. А потім відскочив і сторону і пригрозив: «Не підходь, бо залишишься від тебе лише жменька попелу!» «Великий вождь» занімів і від погрози, але найбільше від того, що хлопець, якого він так ненавидів, стояв перед ним живий-живісінький.

Ісіді стояла, дивилася на свого діда і думала, як же так сталося, що цей старий і вже досить немічний чоловік спричинив таке страхітливе нещастя для людей та і для планети, що стала для них гостинним домом.

- Наш вирок уже сформований і тобі доведеться його вислухати. Довго говорити не буду, ти все одно непохитний у своїй злобі та егоїзмі. Я так розумію, що згубивши все, докорів сумління ти не відчуваєш. Чому так, розбиратися вже немає сенсу. Але зло має бути наказаним! Ти не проведеш залишок своїх днів у цьому бункері, маючи все необхідне і не відчуваючи ніякого дискомфорту. Змушений будеш залишити його та розділити долю отих нещасних, що вижили на поверхні. Єдине, чого я хочу від усієї душі, щоб тебе ніхто там не вбив і ти зміг у повній мірі отримати все, що заповдіяв ні в чому не повинним. Ну а в нас інше, ми знаємо, що багато аборигенів не постраждали, бо їх було витіснено в труднодоступні райони. Життя їх буде важким і прийдеться зазнати багато незгод. Але ми зробимо все, щоб полегшити їх долю. Ми передаватимемо знання і вміння, навчимо як робити багато вкрай необхідних речей, щоб вижити. А ще намагатимемося направити їх так, щоб вони ніколи не повторили те, що оце відбулося у нас.

-Аборигени! Ха-ха-ха, розмріялися! Я багато знаю про них. В них також уже є вожді. Отак воно і далі буде. Колись створять держави, будуть ті, що рватимуться до влади над іншими. Війни, знищення собі подібних і колись знову спопелять себе і все навколо. Історія повториться, так і знай! Що на Марсії, що на цій планеті!

- Ні, так не буде! Вони зможуть зрозуміти всі жахіття війни, зможуть берегти планету і буде нова цивілізація, з людьми сильними, добрими і дуже розумними. Це буде обов'язково, я вірю! Космос – це матерія і вона не може бути бездушною та без вищого розуму. Їй потрібно усвідомити себе! От для цього і потрібні розумні істоти – люди! А зараз всі наверх, я включу спеціальну програму самознищення і бункер вибухне. А в ми повинні передати майбутнім поколінням знання про всі ці події, щоб ніколи і ні за що, історія не повторилася!